FEDERICI IAMOTII MEDICI BETHVNIENSIS VARIA POEMATA

Græca & Latina.

HYMNI.	ODÆ.
IDYLLIA.	EPIGRAMMATA.
FVNERA.	ANAGRAMMATA.

ANTVERPIÆ,
EX OFFICINA PLANTINIANA,
Apud Viduam, & Ioannem Moretum.
M. D. XCIII.

ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΕΚΛΑΜΠΡΟΤΑΤΟΝ ΚΩΜΑΡΧΗΝ ΚΑΡΟΛΟΝ ΤΟΝ ΑΙΧΜΩΝΔΑΝΟΝ

ΦΕΔΕΡΙΚΟΥ ΙΑΜΩΤΙΟΥ ΙΑΤΡΟΥ ΒΗΘΟΥΝΑΙΟΥ ΑΝΑΓΡΑΜΜΑ

ΑΙΧΜΩΝΔΑ

ΑΙΧΜΑΝΔΩ

ΚΑΡΟΛΟΣ Ο ΑΙΧΜΩΝΔΑΝΟΣ

ΜΩΣΑΝ ΟΙΚΟΣ ΧΑΡΑ ΔΟΛΟΝ.

ΑΙΧΜΑΝΔΩ κλυτὸν ΑΙΧΜΩΝΔΑ
πέλει, αἴκ' ἀναγράψῃς,
Μάτηρ αἰχματᾶν ἔγκυος αἰξμόων·
Κύδιμον ἅτ' αὔθησεν ἀνίκατον κλέος
αἰχμᾶς,
Δάιον ἐκ πάτρης ὕβριν ἐλαυνομένα;
Μάρτυς ὁ πατροπάτωρ· μάρτυς προφερέστατος ἀνδρῶν
Χὠ γαμβρέτας, Φλανδρῶν ὄμμα ποθεινότατον·
Νίκας ὃς πτερύγεσσι πάλαι ταχιναῖσιν ἀερθεὶς,
Εὐχλοερῷ δάφνᾳ δὶς στεφάνωσε κόμαν.
Μάρτυς Ἰβηριακᾶς πρόμος ἀγητήρ τε φάλαγγος,
Ἅρπαγα Δρυΐδαις, σύγγονος ἱπποσόας·
Ὅς τ' ἀφόβῳ κεφαλᾷ μεσάταν ἀνὰ δῆριν ὀρούσας,
Ἄορι καὶ γυμνῷ πλοῦτος ὀρνύμενος.
Ἂν νέκυας θ' ἑτάροισι γεφυρώσας ἅμα νόστον,
Καὶ πέδον αἱμάξας δυσπαλέοισι φοναῖς,
Κάππεσεν. ὡς δόλιος κῦδος Ἄρεος Ἀμφηρίστου;
Φείδετο ταρβαλέων, δηίοις ἔτι θαρσαλέων.

Ἀλλὰ

AD ILLVSTRISS. COMITEM CAROLVM ÆCHMVNDANVM, FEDERICI IAMOTII MEDICI BETHVNIENSIS ANAGRAMMA

ÆCHMONDA
HASTARVM DOMVS
CAROLVS ÆCHMVNDANVS,
MVSARVM DOMVS ATQVE OMNINO VOLVPTAS.

HASTARVM domus Æchmonda eſt, ſi nomen in omen
Verteris, haſtatis fœta parens Ducibus.
Scilicet inuictæ cui gloria floruit haſtæ,
Hoſtica dum patriis ſubmouet arma focis.
Teſtis auus: teſtis (quo non præſtantior alter)
Ipſe Parens, Flandri carus ocellus agri:
Præpete qui palmæ ſublatus ad æthera penna,
Bis viridi Lauru tempora cinxit ouans.
Teſtis & Hiſpanæ princeps ductorque Phalangis,
Nuper apud Druidas Frater equûm domitor:
Qui capite intrepido medium dum fertur in agmen
Strenuus, & ſtricto quolibet enſe ruit:
Dum ſociis reducem per denſa cadauera pontem
Sternit, & hoſtili ſtrage cruentat humum,
Occubat. Heu, creperi ſic fallax alea Martis
Temperat ignauis; pignerat impauidos.

Ἀλλὰ καὶ ὡς γλυκὸς ὑμὸν ἀείδεις, φαίδιμον αἰχμᾷ,
  Τέχνας καὶ τέχναν ἀμφέπεν ἐμπεράμως.
Μάρτυς ἐγὼ πολέεσσι, πολέες μοι μάρτυες ἄνδρες,
  Οἷά τε μουσοπόλοις, ὅσσα τε δῶκε γέρα.
Καὶ σὺ δὲ πατρῴοισιν ἐν ἴχνεσι τὸν πόδα νείμας
  Κάρολε, θαρσέντων ἔκγονος ἀρχεδικᾶν,
Στυγνὸν ἐποτρύνεις μοισέων χορὸν, ἅ κε δυναῖο,
  Ἀφθονίαν δώρων ταῖσι χαριζόμενος.
Κασαλίδων ἅτε ἐσμὸς ἐς ὕστερον αἰὲν ἀείσει,
  Ἀϊδίου λάθας μή τι νέφος κατέχῃ.
Πολλά κεν ἀπύοι σε, χορῷ Φοίβοιο μεμαλὼς
  Μόσχος, ἐριβρεμέταν ὕμνον εὐκλαδέων·
Πλάκτρῳ τ' ἠχήεντι κλυτὰν φόρμιγγα διώκων,
  Καὶ τεὸν ἀντείνοι κῦδος ἀειρόμενος.
Σμικρὸς ἐγὼν ἰχνὰν ἀνάγων φρενὸς ἔκτοθε μολπὰν,
  Σὰν χάριν αὐδάσω λεπταλέοις ἔπεσιν.
Οἷά τε δαιδαλθέντα φέρω διδύμαισιν ὁμοκλαῖς,
  Τίν τ' ἐνέπω Μωσᾶν ἱερὰ γραφέντα πατρί.
Εἰ δ' ἐναριθμήσαιο φίλοις ὁμάδοισιν ἀοιδὰν,
  Τάξιος ἐσχατιὰν καὶ σφίσι κεινάμενος:
ΜΩΣΑΝ ΟΙΚΟΣ ἔοι κε ΧΑΡΑ Δ' ΟΛΟΝ ἁ σέθεν αὐλά,
  Ὡς εὐναιομένα Πιερίδων ἀρόταις.

Nec minùs, hæc cùm ſit veſtræ laus bellica gentis,
Illa bonas artes fouit, & artifices.
Mille mihi teſtes, teſtiſque ego millibus vnus,
Quę dederit doctis quantaque dona viris.
Tuque adeò inſiſtens veſtigia clara tuorum
Carole, magnanimis edite principibus,
Reſpicis & triſtes hac tempeſtate Camœnas,
Et variis auges, quà pote, muneribus.
Caſtalidum quæ turba canet: ne obliteret ætas
Ventura, & cæca nube perennè premat.
Sæpius altiſono te carmine compellabit
Moſchus, Apollinei maxima cura gregis:
Ille tuas laudes plectro maiore poëta
Concinet, ille tuum tollet ad aſtra decus;
Paruus ego exiles expromam pectore cantus;
Et tua deducta carmina voce canam.
Qualia dono tibi duplici variata ſonore,
Et quaſi Muſarum dico, dicoque Patri.
Tu modò ſi dulci Muſæo reddita cœtu,
Claſſis in extremæ parte locanda putes.
Muſarum domus, & Muſarum ſola voluptas,
Hæc tua dicetur vatibus aula frequens.

AD D. FEDERICVM IAMOTIVM MEDICVM, ET POETAM VTRAQVE LINGVA PRÆSTANTISSIMVM.

DIDITA *per varias, Federice, poëmata genteis,*
Et iam doctorum trita diu manibus,
Singula quæ cari adseruant donata sodales,
Ceu quoddam alternæ pignus amicitiæ,
Adsere cuncta simul, collectaque corpus in vnum,
Publica iure tuo vindicis esse iube.
Munere priuatos aucto reparabis amicos,
Gratiaque à doctis omnibus ampla manet.
Hæc saltem grauioris erunt præludia Musæ,
Dircæo Solymus dum cygnus ore tonet.
Nec leuia hæc spernet CARLI *fauor* HAECMVNDANI
Ni leue, quod sacrum spirat, habere nefas.

AND. HOI. Brug.

FEDERICI IAMOTII MEDICI BETHVNIENSIS HYMNI:

AD ILLVSTRISSIMVM COMITEM CAROLVM ÆCHMONDANVM, AERIENSIS ECCLESIÆ ANTISTITEM.

HÆc ego Ießiada, Graio mihi condita versu,
Sacra tibi sacro, qui sacra ritè colis.
Tu placido vultu confectum carmine munus
Excipe, tu grata, CAROLE, sume manu.
Sic tua longinquum celebretur fama per orbem,
Sic tuus inuita morte perennet honos.

ΨΑΛΜΟΥ ΠΡΩΤΟΥ

ΠΑΡΑΦΡΑΣΙΣ.

Ὃς ποτε δυσσεβέων οὐκ ἄφρονα δύσατο βουλὴν,
Οὐ σφαλερὴν ἐπάτησεν ἀταρπὸν; ἠδὲ θοώκοις
Οὐ λοιμοῖς ἐκάθισε θεοστυγέων ἀνθρώπων,
Οὐδὲ ποτ' ἀγροιώτῃσιν ἐφωμίλησεν ἀλήταις,
Ἀλλὰ θεόσδοτον αἰὲν ἐφ' ἡμέρῃ ἠδ' ἐπὶ νυκτὶ
Θεσμοσύνην ἐφύλαξεν, ἕως τ' ἐνικάτθετο θυμῷ
Βουλῆς εὐαγέεσσι, μάκαρ μάκαρ οὗτος ἀνήρ.
Οἷον δ' εὐύδροισι παρ' ἠϊόνεσσι ῥεέθρων
Δένδρεα τηλεθάοντα φέρει πολυανθέας ὄζους
Φύλλοις ἀχλοεροῖσι βεβριθότας, ἠδὲ καὶ ἡδὺν
Καρπὸν ἀναλδαίνει, πετάλων χαίειν οὐδέπ ῥίπτει.
Τοῖον ἄρ' εὐσεβέων γένος ἔσσεται, ὅσσα δὲ ῥέξει,
Αἰεί τ' ἀνθάλλοντα καὶ ὄλβια πάντα τελέσσει.
Οὐχ οὕτω μερόπων ἀσεβὲς θάλος, ἄμμορον ἔργων
Θεσπεσίων, ἀθέμιστον, ἀτασθαλίην ἀγαπάζον·
Αὐτὰρ ἀελλήεντι κονισσάλῳ ἐστὶν ὁμοῖον,
Τὸν λαῖλαψ ἐκέδασσε βαρυπνείοντος ἀήτεω.
Εὖτε μὲν οὖν κύδιστος ἄναξ, πάντεσσιν ἀνάσσων,
Ἵξεται ὑψικέλευθος, ἀγάννιφον αἰθέρα λείπων,
Ὄφρα πολυπλαγχθέντας ἁμαρτάδος ἄνδρας ἐλέγχῃ,
Οὐδὲ τότ' ἰθυδίκαισι μεμίξεται ἑσμὸς ἀλιτρῶν,
Οὐδὲ ἑ δυσσεβέων ἐταρίσσεται ἄφρονι βουλῇ.
Βουλὴν γὰρ δεδάηκεν ἀμεμφέα κοίρανος ἐσθλῶν,
Καὶ τούτων δεδάηκεν ἀταρπόν. οἷσι δὲ μοῦνον
Σχέτλιά τ' ἔργα μέμηλε καὶ ἀσεβίη κακοεργός,
Τοῖσι κακῶς ἀπόλοιτο κακὴ καὶ ἀτάσθαλος ὁρμή.

ΨΑΛ-

PSALMI PRIMI PARAPHRASIS,

Andrea Hoio Brugensi Interprete.

QVI *neque sacrilegûm insanis se cœtibus infert,*
Nec fallax insistit iter, nec sede residit
Pestifera, osorum numen cæleste, virorum:
Nec se peccantûm permiscet congrege volgo:
Sed latas auctore Deo noctu vsque diuq;
Leges seruat, easq; sua sub mente reponit,
Propositi pius; hic felix ter & amplius audit.
Qualis ad irriguas vndanti flumine ripas
Luxuriosa arbos fert, florida brachia, ramos
Fronde grauiscenteis viridi, quæ mitia frugum
Munera progignit, foliis nec deicit honorem:
Tale erit & diuûm reuerens genus. omnia cœpta
Et semper peraget rediuiua, & prospera semper.
Non ita stirps scelerata hominum: cælestium inanes
Factorum, exleges, atq; improbitatis amici:
Pulueris instar erunt, rapti illudente procella,
Quem vortex grauiter spirantis disiicit auræ.
Ergo vbi Rex splendore cluens, atq; omnia torquens
Numine, serò redux veniet, linquetq; niuosum
Æthera, vti sceleris homines, tot casibus actos,
Arguat; haud mista stabit turba impia rectis,
Nec stabit sanctorum hilari sociata chorea.
Sensa Deus nouit iustorum, expertia fraudis:
Nouit iter rectum eorundem. quibus improba tantùm
Curæ sunt opera, impietasq; magistra malorum,
His simul, & vis, & malè iniqua lubido peribit.

ΨΑΛΜΟΥ ΕΚΤΟΥ
ΠΑΡΑΦΡΑΣΙΣ.

Παμμέδων ὑψίθρονε λίσσομαί σε,
Μή μ' ἀτύσδη σοῦ βαρύθυμος ὀργὰ,
Μή με σοῦ δριμεῖα χολὰ δαμάσδη
Τλάμονα θυμόν.
Αλλ' ἐμὶν μάλ' ἀδρανέοντι φρέφρων
Ιλαθ' ὦ ποιμὴν. τὸ, τε γὰρ δεδύκει
Σῶμα δειλαῖον, χαλεπάτε νόσος
Τ' ὀςέα τάκει,
Καὶ κατασμύχει κραδίαν. τὺ δ' ὦ ναξ
Αχρι τοῦ λειψεῖς ἀνίαις δαμεῖσαν;
Ενθέ μοι, καὶ νῦν κρυερῶν ἀφ' ἄδα
Ρίπτε πυλάων.
Αἴ γαρ εἰς ἄδαν λελαθόντα βαίνω,
Πῶς κεν ἀμνάμων ποταείσομαί τοι;
Πῶ; τὺ τὰν νυκτὸς διαδὺς ὀμίχλαν
Τῶνομα μελψῶ;
Στέρνα πάννυχος βαρυεῦντα κόπτω,
Κἀδδ' ὕδωρ θερμὸν χέεται βραχεῖτων
Ομμάτων μου. δακρυόεντι δ' ὄμβρῳ
Νήχεται εὐνά.
Οὔτε δ' ἀμβλώπτοντί μοι ἐκ μεριμνῶν,
Καὶ γέλως ἐχθρῶν ἀλλάταξεν ἶνας,
Σάρκατ' ἀκμαίαν, καὶ ἐς ὀςέον με
Αχεα ἴαψεν.
Ω ἴτε ἐντεῦθεν κακόχαρτος ἴλα.
Τὰς ἐμᾶς αὐδᾶς θεὸς εἰσάκουσεν,

Εισά-

PSALMI SEXTI PARAPHRASIS,

Eodem Interprete.

Omnium Rex, alti throne, obsecro te,
Ne stupefactum grauis ira turbet:
Neu mihi confecta domes acerbo
Corda furore.
Sis mihi lubens vehementer agro,
Sis bonus, pastor : penetrat misellum
Vis mali in pectus, tenuataq; ossa
Tabe liquescunt.
Morbus exurit mihi cor. Sed ô Rex
Usque quò curis domitum relinques?
Jam veni, me nunc gelidis ab orci
Eripe portis.
Namq; lethæum subiturus orcum,
Immemor, quî te memorem canendo?
Quî tuum nomen celebrem, tenebris
Noctis opertus?
Anxium pernox mihi tundo pectus:
Et tepens ros è madidis ocellis
Defluit: largoq; cubile fletus
Pernatat imbre.
Luminum curis hebetantur orbes:
Hostium risus soluit vigorem
Carnis, atq; artus: & ad ima me usque
Perculit ossa.
Hinc, malis adsueta, cohors facesse:
Iam meas hausit Deus aure voces:

Εἰσάκουσεν ἀθλίαις στοναγμῶν,
Εὔγμασι νέων.
Ὄφρα δυσμενέες ἕλοι ἄλγος, ὅσοι
Τὰν ἐμὰν ψυχὰν μεμάασ' ὀλέσσαι.
Αἶψα δ' ἐξίκοιντο φυγόντες αἰδοῖ
Τηλόθεν ἁμῶν.

ΨΑΛΜΟΥ ΔΥΟΚΑΙΔΕΚΑΤΟΥ

ΠΑΡΑΦΡΑΣΙΣ.

Ἐνθὲ μάκαρ μάκαρ ἐνθὲ, καὶ ὡς τάχος ἄμμιν ὀπήδει.
Πιστὸς ἐπεὶ θνατῶν λειψανθία δάπεδον
Ὤχετο, χ' ἁ χείρων μεροπηΐδος ἄψαρ βωλὰ
Τᾶς φρενός. ἀλλάλοις λυγρὰ νοεῦντι βροτοὶ,
Αἱμύλα κωτίλλοντες ἐῶν ἀπατάνορι μύθῳ.
Ὀλλύσθω γλωσσᾶν σμᾶνος ἀμετροεπές.
Χ' ἁ θεῦς ἰόβολον καὶ ἀγκυλόεργα λαιμὸν ἀμάτω,
Ὅσσοι τ' ἀλλάλοις· ὧδε λέγοντι κακοὶ,
Δεῦτε κ' ἐθισδώμεσθα δολοπλόκον ὅρκον ὀμόσσαι.
Μύστακας; ἁμείων τίς γὰρ ἔχει πιέζαι;
Αὐτὰρ ὁ παμμεδέων κεχολωμένος ἄφρονι βωλᾷ
Ἔστα, καὶ φωνὰν ἔκλυε τειρομένων,
Κῆρί τε, ῥυσεῦμαι τὸν ἀμύμονα δᾶμον ἀμέμπτων,
Καὶ τήνως ὀλοὰν ἐξελάσω παλαμᾶν.
Ὣς φάμενος καλλίδισε. τὸ δ' ἐντελὲς οὐκ ἐπιδεύσῃ
Ὦναξ, καὶ χρυσῶ πολὺ φαεινότερον,
Χρυσῶ παμφαίνοντος, ὃν ἑπτάκις ἐψαυθέα φλὸξ
Τάκει, μέσφ' ἁ τρὺξ ἐς ἄποδον ἐτράπετο.

Οὐκῶν

Hausit æternus Deus aure fletus,
Vota secundans.
Hostium vt repens rubor ora tingat,
Qui meæ neces animæ pararant:
Hinc procul nobis pudefacta vertant
Terga fugaces.

PSALMI XII. PARAPHRASIS.

Eodem Interprete.

SANCTE *veni, mox sancte veni, comes addere nobis:*
Se deserta hominum iam statione fides
Proripuit: sensusq; rapit mortalia corda
Degener: & spirant mutuum in exitium,
Mendaci inter se blandùm licet ore susurrent.
Linguarum examen futile dispereat.
Grandiloquas Deus & virosas demete fauces,
Qui nequam inter se talia dicta ferunt:
Plexa dolis, age, suescamus periuria fari.
Quis labiis nostris ponere frena pote?
Amentum iratus conatibus omnipotens Rex,
Stans, & dura-ferentum aure trahens gemitus
Restituam populum, culpaq; & fraude carentem
Illum, ait, impuris eripiam è manibus.
Annuit hæc fatus. quod Rex cunq; annuerit, fas
Confieri, atq; auri lumine splendidius,
Auri luciuomi, quod septima flamma recoctum
Colliquat, in cineres dum improba fax abeat.

Ουκ ὢν ἀμείων, πανεπίσκοπε, δώτορ ἐάων,
  Κάδδυ, κ᾽ ἢξ ἀδίκων κλᾶρον ἅπαντα σάω.
Δὴ γὰρ μυρία λυγρὰ, κατ᾽ ἀνθρώπους ἀλάληται,
  Πάντα τ᾽ ἀναιδείας ἔμπλεα, καὶ κακίας.
Ως ἄνομοι σκολιᾶσι δίκαις κρίνοντι θέμιστας,
  Δείδιε δ᾽ ἀχρείων χειρὸς ἐφαμοσυνάν.

ΨΑΛΜΟΥ ΠΕΝΤΕΚΑΙΔΕΚΑΤΟΥ

ΠΑΡΑΦΡΑΣΙΣ.

Τίς ἐστιν, ὦ θεός μου,
Σκηνὴν ὃ σὴν κατοικεῖν,
Ορος κλυτόν τε ναίων;
Ανὴρ βίον δίκαιος,
Ανὴρ φρένας τ᾽ ἄχραντος:
Τ᾽ ἀληθὲς ὃς διώκει,
Τὸ ψευδὲς ὃς μεγαίρει:
Ος μήδεται μὲν αἶσχος
Οὐδεν φίλοις ἑταίροις:
Ος μήδεται δ᾽ ὄνειδος
Ουδὲν φίλοις θυραίοις.
Μισεῖ δ᾽ ἀλιτρὸν ἄνδρα,
Δολορράφῃ θ᾽ ὅμιλον.
Καὶ τὸν Θεὸν γεραίρει,
Θεοῦ φίλους γεραίρων,
Φεύγων ἄπιστον ὅρκον,
Τόκου τε κέρδος αἰσχρόν.
Βλάπτει δ᾽ ἀθῷον οὐδεν

Δῶρεις

Respice nos, bona qui dedis quiq́; omnia seruas:
Sortem omnem ex iniusta assere peste hominum.
Nam facies scelerum grassantur mille per orbem:
Omnia plena probris, omnia plena malis.
Judicia obliquo sic iure exercet iniquus,
Et scelerata bonus pallet ad imperia.

PSALMI XV. PARAPHRASIS.

Eodem Interprete.

QVIS *est? quis, ô Deus mi,*
Tuam colit tabernam?
Montemq́; habet celebrem?
Vita vir æquus omni,
Vir mente purus omni:
Qui vera semper vrget,
Qui falsa semper horret:
Nullúmque machinatur
Caro probrum sodali:
Nec proximi minatur
Famæ notas amici.
Odit virum scelestum
Catúmque fraudulentum.
Deumq́; honorat, eius
Mactans honore amicos.
Periurium refugit,
Lucróque turpe fœnus:
Nec lædit innocentem

Judex

Δώροις δίκην δικάζων.
Ὅστις τάδ' ἐκτελέσσει,
Οὐκ ἄν ποτ' ἀστατήσοι.

ΨΑΛΜΟΥ ΕΚΑΤΟΣΤΟΥ ΤΕΤΑΡΤΟΥ.

ΠΑΡΑΦΡΑΣΙΣ.

Σοῦ μάκαρ ἀείδω σοφίης ἐριφεγγέα δόξαν.
Πόσσον ἐπ' ἀνθρώποισι πόθεν κλέος, ὦ ἄνα, σεῖο;
Ἦρα νύ τοι σὲ πέριξ χρυσόπτερος ἔστεφε πυὴ,
Καὶ φάος ἀμφεχύθης πολυδαίδαλον ἠΰτε πέπλον.
Σοὶ μὲν ἀπηώρητο κατήρεφος ἀντὶ καλύπτρης
Ἐκτάδιοι κλισίαι πολυδειράδος οὐλύμποιο,
Καὶ καμάρῃ πεπύκαστο κατωγυάλῳ χυτὸν ὕδωρ.
Σοὶ δὲ καὶ ἐμβεβαῶτι θοῶν πτερύγεσιν ἀήτεων
Πυρσοὶ δμῶες ἕποντο ὁμοῦ καὶ δμωΐδες αὖραι,
Ὄφρα τεῆς ὀτρύνῃσιν ἐφημοσύνῃσι πίθωνται.
Γαῖα δ' ἀκινήτοισιν ἐπεμβεβαυῖα θεμέθλοις
Ἀκλινὲς ἀθανάτοισιν ἐρήρεισται παλάμῃσι,
Γαῖα πάλαι χαροποῖσι κατακλυσθεῖσα ῥεέθροις,
Οἷά τε φάρεϊ γλαυκῷ ὀρέων ὕπερ ἀμφιταθεῖπ.
Αὐτὰρ ἐπεὶ σέο δεινὸν ἀνεβρόντησεν ἰωὴ,
Αὖρη τ' ἐσμαράγησε βαρυπνείουσα κερχνῷδ',
Ἠρεμέες τ' ἀνέβησαν ὀρειάδες ἀκρώρειαι,
Ἠρεμέες κατέβησαν ἀμορβαῖαί τε χαράδραι,
Καὶ γλαφυροὺς αὐλῶνας ἐδύσατο δειμαλέος ῥοῦς.
Οὐδέ κεν, ὡς τὸ πάροιθεν, ἐϋσαθέεσσι πεσθεὶς
Τέρματι ἐγχειμφθέντα παραΐξειεν ὁρισμὸν,

Ταρ-

Judex adulter auro.
Hæc quisquis exequetur,
Immotus vsque stabit.

PSALMI CIIII. PARAPHRASIS,

Eodem Interprete.

TE Pater alme cano, sophiaq́; illustris honores.
Quanta tibi, Rex, maiestas, tibi quanta per orbem?
Vndiq; te pinna decor auricolore coronat,
Et circum lux artifici quasi fundit amictu:
Hinc suspensa, vicem veli sublimè crepantis,
Porrigis excelsi latè tentoria cæli:
Hinc curua stipas testudine liquida aquarum.
Ac leuibus ventorum insessor dum vehis alis,
Apparent famuliq́; ignes, auræq́; ministræ,
Assidui, præcepta alacres vt sacra facessant.
Immotis tellus insidens molibus, ipso
Pondere sustentata, manu stabilita potenti est.
Cæruleis tellus latè obruta fluctibus olim,
Glauca quasi extentos obducant carbasa monteis.
At simul horrendum intonuit vox grandis, & auræ
Fulminis insonuit grauiter-crepitante tonitru;
Paulatim adsurgunt sublato vertice montes,
Paulatim obscuro subsidunt æquore valles.
Insinuat trepidansq́; reductis lympha lacunis:
Nec, bene firmatis nunc illa coërcita metis,
Ausit præfixos, vt quondam, erumpere fines:

Ταρβήσας μή πού τι τὸ δεύτερον οἴδματος αἶα
Χειμερίῃ νήχοιτο κατακρυφθεῖσα θυέλλῃ.
Ναὶ μὴν καὶ ποταμοὺς δονακώδεας αἱ κατὰ πέτρης
Πίδακες ἐμπλήθουσι, καὶ ἀρδεύουσιν ἀρούρας,
Ἐνθεν ὅπως παύσειεν ἀολλέα πώεα δίψαν,
Ὅσσα νομὸν λάσιον κατεβόσκετο, οἵ τε νάουσιν
Ἠλιβάτοις πέτρῃσι δυσέμβατον ἄλσος ὄναγροι.
Ἔνθα καὶ ἠερόεσσαν ἐπισείοντες ἀταρπὸν
Οἰωνοὶ πτερόεντες ἀνὰ χλοερῇσιν ὀροδάμνοις
Φωνῇ θελξινόῳ σφετέρας κλείουσι καλιὰς,
Καὶ λιγυροῖς θέλγουσι γόοις ἐπιήρατον ὕλην.
Αἰθερίων κύδιστε, σύ τ' οὔρεα μακρὰ κορεῖς
Νέκταρος οὐρανίοιο, καὶ εἰν ἑνὶ καρπὸν ἀέξεις,
Καρπὸν ἐπιχθονίοισι φερέσβιον, αὐτίκα χόρτον
Ἡμιόνοις, λάχανον δὲ καὶ ἀνδράσιν ἀλφηστῇσι,
Σῖτόν τε μένος θάλποντα βροτήιον ὄμπνιον ἀκτὴν,
Σῖτόν τε φρένας θέλγοντα κατηφέας αἴθοπα οἶνον,
Σῖτόν τε θέαν τέρποντα, μελίφρονα καρπὸν ἐλαίης.
Πᾶσι δέ τοι γόνιμον νοτίην ἐμφράξαο δένδροις,
Καὶ λίβανον θυόεντα κατέστεφες οὔρεϊ κέδρον,
Νήδυμον ὀρνίθεσσι διηερίοισι καλιήν.
Θήκαο δ' ἀκροπόλους ἐλάτας δολιχοῖσι πελαργοῖς
Οἰκίσκους, ἀπτῆνας ἵνα θρέψωσι νεοσσοὺς,
Δειμαλέαις κεμάδεσσιν ἀν' οὔρεα ναιετάασθαι
Ἄξυλα, καὶ τρηχέεσσιν ἀτειρέα πέτρον ἐχίνοις.
Νοῦν δὲ καὶ ἄστατον εἶδος ἀειγνήτοιο σελήνης
Καινίζεις κατὰ καιρὸν, ἀπ' ἀντολίης τ' ἐπὶ δυσμὰς
Ἠελίου φαέθοντος ἄγεις τερψίμβροτον αἴγλην.

Καὶ

Et metuat, ne fors iterum refluentibus vndis
Hiberni[s]q; natet tellus obmersa procellis.
Quin calamis prætexta, cadens de rupibus, auget
Flumina fons, plenusq; arentia temperat arua:
Vnde sitim conferta leuent armenta, gregesq;,
Pascua quæ tondent silvis horrentia; quiq;
Abruptis habitant onagri nemora inuia saxis.
Hic etiam aërij transmittunt tramitis auras
Pennigeræ volucres, atq; in viridantibus vmbris
Ramorum, sua flexamina loca voce celebrant,
Et grata argutis permulcent rura querelis.
Maxime cælicolum, latos tu nectare colles
Ætherio saturas: simul auges semina frugum,
Semina terricolis vitalia. & herbea mulis
Pabula alis, vescumq; viris olus ærumnosis:
Farraq; quæ reparent hominum cerealia vireis,
Vinaq; quæ recreent tristes nigrardida menteis,
Quiq; hilaret vultum, melli par, fructus oliuæ.
Omnia vitali stipas plantaria succo.
Et patula libani cedro iuga odora coronas,
Æriuagæ volucrum proli dulcissima tecta.
Abietibus celsis oblonga ciconia nidum
Ponit, vbi inuolucres possit educere fœtus.
Et tibi cum timidis incædua culmina ceruis,
Tum rigidæ hirsutis rupes habitantur echinis.
Nunc stata tu lunæ instabilem per tempora vultum
Vsque gerens, renouas: rutili nunc solis ab ortu
Ducis ad occasum, iubar oblectabile solis.

 Inde

Καὶ πάλιν ἀνθρώποισι χέων μελανόπτερον ὄρφνην,
Ἡσυχίην ἐκέδασσας ἐπὶ χθονὸς ἀνήτειραν.
Τῆμος, ἐὰν λίπησι μεθ' ὃν νομὸν ὠμοφάγος θὴρ,
Λείπει χρέμμα κοῖλα. λέων δὲ ποδήνεμος ὕλης
Ἐχθορέων πεδίοισιν ἐρημαίοισιν ἀλᾶται,
Αἰτίζει τέ σε δεῖπνον ἐπὶ βραγχώδει φωνῇ.
Ἀλλ' ὅτε νύκτερον ἀχλὺν εὔθρονος ἤλασεν ἠώς,
Εἰλυοὺς ἐρέουσι κινώπετα, καὶ ταλαεργῶν
Ἔργα βοῶν νόησε, πολυσπερέων τ' ἀνθρώπων,
Εἰσόκεν ἀντέλλῃσι βαθύσκιος ἕσπερος ἀστήρ.
Τόσσα μὲν ἰθύνεις παντεπίσκοπε πρόφρονι βουλῇ.
Οὐδ' ἄρα γαῖα μόνον τὸ τεὸν δέος, ἀλλὰ καὶ ἅλμη
Ἤδε τὸ χειμερίη, τόθι χίλιοι ἑρπυστῆρες
Ἰχθύες ἀσπαίρουσι, καὶ ὁλκάδας ἀμφὶ μελαίνας
Ὁλκαίαις νήχονται ἀγαλλόμενοι τρομεροῖσιν.
Ἄλλα τε μυρία πολλὰ δυσηχέος ἔνδοθεν ἅλμης
Παίγνια τεκταίνει κητέων γένος ὑγροκελεύθων.
Ὅσσα δὲ γαῖα φέρει φυσίζοος, ὅσσα τε πόντος,
Εἰς σε μάκαρ, λεύσουσι κατὰ χρέος, ἠδὲ καὶ εἶδαρ
Ἄρμενον αἰτίζουσι. σὺ δ' ἄφθιτε χεῖρα πιταίνων
Ἐκπλήθεις ἀφενοῖο. σὺ δ' ἐκπλήθοντα χαλέπτεις
Ὀλβοφόρον σέθεν ὄμμα τεῶν ἄπο πάμπαν ἐρύκων.
Σοῦ μὲν ἀειρομένοιο βιοσσόον ἆσθμα, κονίῃ
Καρπαλίμως μινύθουσιν ἐοικότα. καρπαλίμως δὲ
Ἆσθμα χαριζομένοιο βιοσσόον, ἔθνεα πολλὰ
Πετρεπάδην ἐπὶ γαῖαν ἀνέγρετο πουλυβοτείρην.
Ὡς ἔχοι. ἄλλην κτῆν τε δικασπόλος ἐργινίδησιν
Αἰνείτω, καὶ χεῖρας ἑῆς ἔργοισι γανύσθω.

Οὗ

Inde superfundens atram mortalibus umbram
Concubiam spargis sopita per arua quietem.
Tunc cruda linquunt laqueata, cupidine pastus,
Antra feræ: ventisq; leo pernicior, alta
Prosiliens sylua, desertis errat in aruis,
Et te mugitu poscit sua prandia rauco.
Pulchra simul noctis tenebras aurora fugarit;
Antra feræ repetunt: ærumnosisq; iuuencis
Et sparsis diuersa viris, rediere labores,
Vesper opaca rubens iterum dum lumina tollat.
Consilio regis hæc prudenti, atq; omnia seruas.
Nec modò terra tuas vireis, sed cærula stagna
Undisoni sensêre salis. tot millia pisces
Pectoribus trepidant repentibus, & caua circum
Texta ratis piceæ, tremulæ læto agmine caudæ
Nant: & in horrisono sexcentos æquore lusus
Cetorum exercet gens, uda per arua natantum.
Frugiferens quæ gignit humus, quæq; æquora ponti,
In te oculos referunt pro re, pater alme, suumq;
Te poscunt victum dextram si pandis, abundè
Exsaturantur opum: deinde exsaturata fatiscunt,
Largiferos à quoquam oculos si fortè retorques.
Vinificam indignans animam si tollis, adusti
Mox cineris ritu imminuunt: si denuo reddis
Viuificam indulgens animam, subito impete surgunt
Densa per altrices populorum examina terras.
Sic eat. assiduo cælestum carmine Iudex
Laudetur: manuumq; amet hæc monimenta suarum.

Οὔ ποτε παπταίνοντος ὅλη τ' ὠρχήσατο γαῖα,
Καὶ τρομερὴν θίγοντος ἀνήρευγεν ὄρεα λιγνύν.
Οὗτος ἐμοῦ ζῶντος καὶ ἐπὶ χθονὶ δερκομένοιο
Εὐκελάδοις μολπῇσιν ἀεὶ μεμελημένος εἴη,
Μούσῃ ὅγ' ἐυμμελέεσσι καὶ ἱλάοισιν ἀκουαῖς
Ἡμετέρης δέξαιτο βοὴν παλινάγρετον εὐχῆς,
(Τῷδε ὅλος ἔγκειμαι, τῷδε φρένα τέρπομαι οἴῳ)
Ἤδ' ἄρα δυσσεβέων γενεὴ προθέλυμνος ὄλοιτο,
Καὶ γαίης ἀφέλοιντο κακῶν ὑποφήτορες ἔργων.
Ἡμεῖς δ' εὐρυόεντος ἀτέρμονα ποιμένα κόσμου
Πρόφρονες αὐδήσαιμεν ἀεὶ κλείοντες ἀοιδῇς.

ΨΑΛΜΟΥ ΕΚΑΤΟΣΤΟΥ ΕΝΝΕΑ-
ΚΑΙΔΕΚΑΤΟΥ ΠΑΡΑΦΡΑΣΙΣ.

Ὅτε δυσμενῶν φάλαγγες
Ἐπικερτομοῦσι γλώσσαις,
Δακέθυμά μοι λέγουσαι,
Τότ' ἐγὼ θεὸν βοῶμαι,
Ὃς ἐμοῦ πρόφρων ἀκούει,
Ὃς ἐμοὶ πρόφρων βοηθεῖ.
Βιοτὴν ἐμὴν ἄπειργε,
Βιοτῆς ἄναξ ἄφελκε
Στομάτων βαρυπνεόντων,
Φιλοκερτόμων τε λαιμῶν.
Τί κακηγόρος σ' ὀνήσει
Φιλολοίδορός τε γλῶσσα,
Κρατερωτέρη μὲν ἰοῦ,

Μαλε-

Quo terrâ moles tota inspectante resultat:
Et montes tremulum eructant tangente vaporem.
Hic, mihi dum viuam, terrâ dum lumina figam,
Semper dulcisonis mihi decantabitur hymnis.
Ipse modò has voces, facili mitissimus aure,
Percipiátque precum non irrita verba mearum.
Totus in hunc incumbo, & mentem oblector in vno.
Sacrilegum pereat genus à radicibus imis,
Et scelerum vates toto impius exsulet orbe.
Nos autem vasti te Rex intermine mundi
Effari, & celebri te carmine ferre iuuabit.

PSALMI CXIX. PARAPHRASIS,

Eodem Interprete.

Inimica cùm cohors me
Lacerat dicace lingua,
Animúmque acerba mordet,
Ego tunc Deum voco: qui
Mihíque annuit benignus,
Mihi fértque opem benignus,
Mea vita, Rex, tegatur,
Mea vita vindicetur,
Grauiter-fremente ab ore,
Grauiter-procace fauce.
Maledicta quid iuuabunt,
Petulans libido linguæ?
Violentior sagitta,

Pene-

Μαλερωτέρη δὲ πυρσοῦ;
Αγαν, ὦ τάλας, συνοικῶ
Πολεμοτρόφοισιν ἐχθροῖς.
Στυγέω μάχην φιλοῦντας,
Φιλέω μάχην στυγοῦντας.
Μιαρῶντοι δὲ δοῦλες,
Φιλίην ὅταν λαλήσω,
Πολέμων, φόνων πνέουσι,
Προκαλούμενοί μ' ὀλέθρῳ.

ΨΑΛΜΟΥ ΕΚΑΤΟΣΤΟΥ ΕΙΚΟΣΤΟΥ ΟΓΔΟΟΥ ΠΑΡΑΦΡΑΣΙΣ.

Ναὶ μάκαρ ὅστις ἄνακτος ἐφαμοσιωδῶ ὁδὸν ἕρπει,
Δειμαίνει θ' ἅμα τῶον, ὑπερβασίας τ' ἀλεείνει.
Ω θνατῶν μακάριστε, τεὸν ἐπεὶ εἶδατα χειρῶν
Δαίσεαι. ὡς σταφυλαῖσι καλὸν βέβριθεν ἀλωά,
Ως τὺ γυνὰ πολύτεκνος εὐφροσύνα θυμὸν ἰαίνοι,
Τέκνα δ' ἐλαιοφόροισιν ἐοικότα φυταλιαῖσιν
Ιλαδὸν ἀμφιχυθέντα τεὰν στέψει τράπεζαν.
Ος τρομέει βασιλῆα καὶ ἄφθονα τοῖα πεπόνθοι.
Τὶν δ' ὦ 'ναξ σιῶνος ἀπ' ὤρεος ὄλβον ὀπάσδων
Δωσεῖ πάντ' ἐπίμεσα κατὰ δρόμον εὔποδα ζωᾶς.
Οφρα κεν αὖθ' ἄλλοισαν ἴδῃς πόλιν Ιεροσολύμων,
Καὶ παῖδας παίδων ἐσορῇς, καὶ τοὺς Ισαακοῦ
Ειρήνᾳ χαίροντας, ἀγαλλομένως θ' ὁμονοίᾳ.

Penetrantiórque flamma.
Nimis, ah, misellus inter
Peregrina versor arma:
Ego Martis odi amicos,
Redamóque Martis hostes:
Scelerata sed virûm gens,
Memini simul quietis,
Crepat arma, sanguinémque
Nece me fera lacessens.

PSALMI CXXVIII. PARAPHRASIS,

Eodem Interprete.

FELIX, *diuinæ graditur qui tramite legis,*
Qui simul hunc timet, & contemnere iussa refugit.
Felix ante alios, manuum vescêre tuarum
Fercula. maturis vt vitis onusta racemis,
Sic tibi læta ferax hilarabit pectora coniunx.
Bacciferæ suboles tanquam plantaria oliuæ,
Circumfusa tuam cinget denso agmine mensam.
Qui Dominum timet, hæc ferat vbere præmia cornu.
Largus opum, è summa tibi Rex dabit arce Sionis
Omnia plena, & inoffensam decurrere vitam:
Mœnia vti florere bonis Solymeïa cernas,
Et natos videas natorum, atq; Isacidarum
Lætum pace genus, concordi fœdere ouantes.

ΕΙΣ ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΝ ΜΟΣΧΟΝ

ΘΕΟΛΟΓΟΝ ΤΕ ΚΑΙ ΠΟΙΗΤΗΝ ΕΛΛΟΓΙΜΟΝ ΠΑΡΩΔΙΑ.

Αδύ τι χ᾽ ὡ μόσχος γαρύεται: σύνεπε μελώπις·
  Α᾽ σύριγξ μώσας περ ἂν ποκα σικελίδος.
Αδύ τι χ᾽ ὡ Μόσχος γαρύεται, αὐτὸς ἀοιδῶν,
  Χεύμασι παρ Σικελοῖς βωκολιασδόμενος.
Αδύ τι χ᾽ ὡ Μόσχος γαρύεται, ἄγγελος ἐσθλῶν·
  Ωρανίων, χ᾽ ὡμὲν ἶρις ἀκεσορίας.
Αδύ τι χ᾽ ὡ Μόσχος γαρύεται, Ατρεβατοῖσιν
  Εντίμων. κάρυξ πατρὸς ἐφαμοσυνᾶν.
Αδύ τι χ᾽ ὡ Μόσχος γαρύεται, Ατρεβατοῖσιν·
  Αιόλα μουσίσδων ἶσον ἀηδονίδι.
Ο῎λβιος οἰκοίης, μώσαις πεφιλαμένε Μόσχε,
  Νάματι ζειδώρῳ δίψαν ἀκειόμενος.
Ολβιος οἰκόιης, σοφίας ζαθέοισιν ἰάμνοις.
  Τοίαδε γαρύων, τοίαδε γαυριόων.

Τίνος δ᾽ ἂν τίνος δεοίμην;
Οτε παννέμων ὁ ποιμὴν·
Εμὲ, μῆλον ὥς, νομεύει,
Εμὲ δ᾽ ἐς νομὸν κομίζει,
Πολυήρατόν τε πηγὴν,
Αναπαύσεως δότειραν.
Εμὲ δ᾽ τρέπων ἀλήτην
Ανὰ θεσμερὴν ἀταρπὸν,

Quid ego, quid expetessam?
Ubi me, bidentis instar,
Alit ille pastor almus,
Ad amœna prata ducens,
Peramabilémque fontem
Requiete me leuantem.
Sed & in viam reducit
Pietatis euagantem,

Στε-

IN FRANCISCVM MOSCHVM
Theologum & Poëtam insignem Parodia.

DVLCE *canit Moschus: prædixit carmine quondam*
Fatidico Musæ fistula Sicelidos.
Dulce canit Moschus Siculas ad fluminis vndas
Flos vatum, agresti carmina læta sono.
Dulce canit Moschus felicis nuntius æui
Cælicolûm, medica clarus & ille manu.
Dulce canit Moschus, nunc finibus Atrebateis
Exponens summi iussa verenda Patris.
Dulce canit Moschus, nunc finibus Atrebateis
Æquiparans vario carmine lusciniam.
Perge diu felix, Musis dilecte iuuence,
Dulcis aqua viuo fonte leuare sitim.
Perge diu felix, Sophiæ sacra pascua tondens,
Talibus exultim ludere versiculis.

IDEM FRANCISCO MOSCHO
Interprete.

MIHI quid deesse possit?
Vbi pastor adsit almus?
Vt ouem fouere præsto, &
Viridi locare prato,
Peramabilique fonte,
Vbi sit quies cupita.
Reuocans procul vagantem,
Docet ire per sacratum

Στερεωτάτην ὁδοῖιν	*Solidiſsimúmque vitæ*
Βιότης ὁδὸν διδάσκει,	*Iter ingredi ſuadet:*
Αρετὴν ἵνα προφαίνῃ	*Bonitatis vt ſupremæ*
Αγαθήν τε καὶ γλυκεῖαν.	*Pateſiat inde numen.*
Οταν οὖν σκιὴν πατήσω	*Licet ergo vallis vmbram*
Θανατηφόρου χαράδρης,	*Peragrem tenebricoſæ,*
Τίνα δὴ τίνα τρομήσω	*Quid ego quid extimeſcam*
Παρέοντι σοι πεποιθώς;	*Mihi te fauente nixus?*
Εμὲ γὰρ παρηγοροῦσι	*Etenim tuum bacillum,*
Κορύνη τε καὶ ῥαπίς σή.	*Tua virga me tuetur.*
Παρέθης ἐμῇ τραπέζῃ	*Oneras ſubinde menſam*
Πολυμηχάνοις θαλείας,	*Dapibus laborioſis,*
Ινα δυσμενεῖς ἰδόντες	*Vt & hoſtis inuidendo*
Ατενεῖ φθόνῳ τακῶσι.	*Miſerè, miſer liqueſcat.*
Κεφαλὴν ἐμὴν ἔτεγξας	*Caput vnguinis tenello*
Απαλῷ μύρων ἐλαίῳ,	*Mihi perfricas oliuo,*
Φιάλην ἐμὴν ἔτευξας	*Paterámque geſtientem*
Γεγανυμένην λυαίῳ.	*Mihi ſufficis Lyæo.*
Εσαεὶ δὲ καὶ μεμηλὼς	*Ope quin tuæ leuatus*
Ελέει τεῷ προσηνεῖ,	*Placidæ benignitatis,*
Τὸ τεὸν μέλαθρον ἕξω	*Superas domos habebo*
Ετέων ὅλων ἀμοιβαῖς.	*Reuolúbiles in annos.*

Iter, haud morante greſſu,
Stabilemq́ue inire vitam:
Vt aperta ſit ſuauis
Et amabilis poteſtas.
Licet in tenebricoſa
Mihi pes vacillet vmbra,
Animus metu vacabit
Ope fretus inuocata.
Baculus mihi medelæ,
Tua virgaq́ue eſt ſaluti.
Epulis mihi parata eſt
Tua menſa plena lautis.
Id vbi vident maligni
Medij crepant veneno.
Caput hoc mihi irrigaſti
Pretioſiore myrrha,
Phialam mero fluentem
Mihi porrigis benignus.
Ego fretus hoc potente
Domino, colam beatus
Superi domos Olympi.
Vbi lux micat perennis.

ΤΟ ΑΥΤΟ.

Καὶ τί κεν ἱμείρῳμι; φερέσβιος αὐτ' ἐμὲ ποιμὴν
Ποιμαίνων ἅτε μῆλον, ἄγει ποτὶ πίονα χόρτον,
Καὶ νασμῷ χαρίεντι φίλην ἄμπαυσιν ὀπάζει.
Στερροτάτην μοι τῆλε παραπλαγχθέντι πορείης
Ἀτραπὸν ἀμφαίνει, καὶ ἀλώμενον ἔνθα καὶ ἔνθα
Οἶμον ἀμείψασθαί με παλινδρομέοντα βιάζει,
Ὄφρα κε μαλθακόθυμον ἐὴν ἀρετὴν ἀναφαίνῃ.
Οὐκ ἂν ἐγὼ βήσσης ὀλοφώιον ἄγχος ἱκάνων,
Οὐ πατέων σκιεροῖο λόχου μελανόπτερον ὄρφνην,
Δειμαίνω, ζαθέῃσι τεαῖς πομπῇσι πιθήσας.
Ἦ ῥάπις αὖθις με Θεοῦ, ῥόπαλόν τε κρατύνει.
Ἐκ σέθεν ἄμμι τράπεζα καλὸν βέβριθεν ἐδωδῇ,
Τὴν φθονερῶν ποθορῶσα μαραίνεται ἠρέμα λέσχη.
Κρᾶτα μύρου θυόεντος ἐμὸν μείλιξας ἐλαίῳ,
Αἴθοπι καχλάσοντα πορὼν κρητῆρα λυαίῳ.
Ἀλλὰ καὶ ἱλάοισι Θεοῦ πραπίδεσσι πεποιθὼς
Ζήσομαι ἄμβροτος αἰεὶ, ὑπέρτατα δώματα ναίων.

IDEM CAROLO IAMOTIO
Federici F. Interprete.

O PTARI *quid posse putem? cùm more bidentis*
Frugiferens me Pastor alat, cùm ad pinguia ducat
Pascua, cùm placidam grato det fonte quietem.
Erranti procul ille mihi de tramite recto
Pandit iter tutum, & longè lateq́; vagantem
Commutare viam, & cursus iterare relictos
Cogit, vt immensi pateat clementia Patris.
Non, si lethiferæ subeam discrimina vallis,
Aut peragrem densam nigræ caliginis vmbram,
Terrear, aspirante tuo mihi numine tutus.
Nempe Dei me virga regit, fulcitq́; bacillum.
Tu mensam dapibus cumulas: quas inuida turba
Dum spectat, lenta paulatim tabe liquescit.
Tu caput vnguenti mulces fragrantis oliuo:
Poculaq́; ardenti misces spumantia Baccho.
Quin & supremi nixus bonitate Parentis,
Sedibus in superis æterno perfruar æuo.

CAR-

AD FRANCISCVM
MOSCHVM.

Moschvs adest, nobis reducem sors prospera sistit,
Qui procul ingratam pellat amaritiem,
Spinosásq; graui deducat pectore curas,
Queis externatur saucia mens animi.
Irrita non leuibus liquit promissa procellis,
Sed mihi vel largo munere dissoluit.
Nota fides, & firma viri constantia, notum
Ingenium rerum cognitione sagax:
Notus & hiberno torrentior eloquij fons
Flumine, qui præceps feruido ab ore ruit,

* *Seu*

ΕΙΔΟΣ ΠΙΝΔΑΡΙΚΟΝ

Στροφὴ α. κώλων ια.

ΙΣΤΩ σαφανὲς ἀστραβῆ
Πυργὸν ἀνδρῶν, ὀρθοβούλοις
Ἐλπίσιν εἴ τις ὑποστάσει Θεὸν
Κίονα δαιμονίαν. εἰ
Χαλκόγλυφου σφετέρων δόμων ἐρείσεις
Ἄγκυραν χειᾷ μέδοντος
Ὑψιτίμου, κυμάτεσσι
Θαρσέων ἀλύξοει
Λάβροις, ἀκίνδυνόντε Θεῷ πίσυνος
Αἰῶνα πέσσων, ἀντίτεινε
Παμφόρων ῥιπαῖσιν αὐρᾶν.

Ἀντι-

Seu lubeat spissæ moderari frena coronæ,
Seu dulces fœtus promere Castalidum.
His ego nominibus magnum & memorabile nomen
Mosche tuum faxo Musa loquatur anus:
Et prius ætherij Solis nitor obscuretur,
Cedantq́ extinctis sidera luminibus,
Gurgite quàm lethæo & cæca nocte tegatur
Hoc studium, quo me quóque meos iueris.
Interea placido nostri memor accipe vultu
Hæc expressa mihi carmina Jessiadæ.

CARMEN PINDARICVM.

Strophe 1. Colon 11.

INTERPRETATIO

VERBORVM.	SENTENT.
SCIAT *certò se firmam turrim nactum esse, si quis spei recta consulenti Deum subiecerit, diuinam columnam. Si tuarum ædium anchoram ferreas malas habentem firmabis super vmbram Regis honore cōspicui, audacter obsiste fluctibus rapidis, Deóq; fretus securū æuum coquendo, oppone te impetui ventorum omnia rapientium.*	SI quis est, qui omnes suas cogitationes & spes in misericordia Dei collocat, sciat is se suis rebus firmissimum præsidium quæsiuisse. Quisquis es, qui sincerè & ex animo te bonitati & clementiæ Dei credidisti, te periculis animosè & fortiter oppone, Deíque fauore tutus, placidà & tranquilla mente consiste, & violentos conatus hostiū animo forti & inuicto refuta.

Αντιστροφὴ κῶλ. ια.

Δεινῶν γὰρ ἐκ κυναγετᾶν,
Δικτυῶν δόλῳ πεδᾶσαι,
Καὶ σκοτεινὰ φυτεύειν ἐκ λόχου
Μαιομένων θάνατον, λύ-
σει μάκαρ, ὀλομένων χερῶν ὄλεθρον
Πρὸς τεᾶς ψυχᾶς ἀμύνων,
Καὶ τανυπτέρυγις ἐρέψει
Ασκίων ὤμων πτυχαῖς,
Ανδρῶν ἐπόπτας, ἀμβροσίαν πτερύγων
Υπὸ σκιᾷ βραχεῖα πάμπαν
Ασφαλὲς. κρύψει δ᾽, ἐρρᾶς

2

Επωδὸς κῶλ. ια.

Ως ἀσπὶς ὀμφαλόεσσας,
Εμπέδων μύθων καλύπτρα.
Ουτε φόβου νέφος ἐν δυσμαῖσιν αὐγᾶν
Σοι κεκινδυνευμένον
Πλάξει φρένας, οὔτε ποτανὸν
Εξ ἀνικάτου βέλος
Πτάξεις φαρέτρας ὀρνύμενον σὺν ῥαβά-
γῳ φλογεραῖς ἐν ἀμέραις,
Ου μὰν δολόεντος ἀτέκμαρτον λύαν
Εν κελαινώπει βρότεον δέμας ἀ-
προϊδῆ τύψασαν ὄρφνᾳ.

VERB. | SENT.

Antistrophe. | *Colon* 11.

Te enim liberabit Deus grauibus venatoribus, qui quærunt te laqueorum dolo irretire, et tenebrosam mortem ex insidiis machinari, perniciem manuũ funestarum à tua vita propulsans; tegetq́, hominũ præses plicis scapularum vmbrosarũ extensas alas habentibus [te] sub vmbra diuinarum alarum intuentem prorsus securitatem. Quinetiam abscondet,

NAM Deus te incolumem conseruabit ab omnibus insidiis inimicorum, & à quouis maximo & manifesto exitio, teque suis pennis fouebit & securum reddet ab omni discrimine, suaque constantia ac fide tanquam

Epodus. | *Colon* 11.

vt validi scuti vmbilicosi firmi sermonis tegmine. Neq, timoris nubes in occasu radiorũ [solis] à te periculosè tentata concutiet animũ. Neq, expauesces volucre telũ ex inuicta pharetra prodiens cũ stridore, per diem flammeum: non sanè improuisam luem dolosi [hominis] ex improuiso percutientem mortale corpus nocte tenebricosa.

scuto firmissimo proteget. Non tu nocte cæca & obscura pericula, non luce aperta tela hostium pertimesces. Neque verò occultas insidias fraudulentorum hominum reformidabis, inermem te atque imparatum nocte intempesta repente gladiis adorientium,

Στροφὴ β, κῶλ. ια.

Μεσαμβρινὸν δ' ξυμφορῶν
Μηκέτι ῥίγει βιαίαν
Καὶ δαμασίμβροτον. ἀνδρῶν χιλίοις
Ἐν νεκύεσσι καμόντων
Τουτάκις ἀμφοτέρας ἰὼν χερὸς, πο-
Λυφθόρου νήπαινος ἄτας
Ὄψεαι ποινὴν λαχόντας
Ἐργμάτων ἀτασθάλους,
Ἀρχῷ πεποιθὼς ὀρσινεφεῖ, σφετέρων
Αὐτὸν πθεὶς οἴκων ἔρεισμα,
Καὶ τυχὴν εὔδματον ἔρκος.

Ἀντιστροφὴ κῶλ. ια.

Ψυχὴν ἄτρωτος ἔσσεαι,
Οὔτ' ἀκερδέη λελόγχη
Δῶμα περόφυτον. ἑοῖς ἔντειλε γὰρ
Ἄφθιτος ἀγγελιώταις,
Ἐν φυλακῇ σχεθέμεν τεὰς ἀταρπούς,
Καὶ σὲ χερσὶ βαστάσαι, μὴ
Τὴν ποδῶν αἴγλαν ἀμύξῃς
Προσκοπῶν τραχεῖ λίθῳ.
Αἰνὴν πέσσεις ἀσπίδα ποσσί, ποσσὶ
Λύσσαν δρακόντων, καὶ λέοντας
Ἀγρίους φλάσεις ἀπήμων.

Strophe 2.

NEQVE tu horrescas meridianam perniciem violentam & mortalium domitricem. Tunc ab vtraque manu incedens inter cæsorũ hominum mille cadauera, damni admodum perniciosi expers, videbis sceleratos facinorum præmia consecutos, Duce fretus nubiũ excitatore, cõstituens eũ columẽ domus tuæ, & facultatum munimentũ bene structum.

Colon 11.

NEQVE morbos & mala omnia, quæ medio die nobis ab improbis hominibus impor tãtur. Mille enim ad læuam, & mille ad dexteram morientibus, tu saluus & incolumis animo quieto & securo spectabis impios pœnas maleficiorum expendentes. Hoc autem tibi continget, propterea quod te tuaq́. omnia diuinæ fidei ac tutelæ commisisti.

Antistrophe.

Inuulnerabilis eris vita, neq; damnum comitabitur conspicuam domũ [tuam.] Nam Immortalis suis Angelis mandauit, vt diligẽter caueant tuis semitis, & te manibus gestent, ne decus pedum laceres, offendens ad asperũ lapidẽ. Horrendam aspidẽ premes pedibus, pedibus rabiẽ draconũ, & feros leones collides sine noxa.

Colon 11.

Proinde neque tu, neque domus tua quicquã detrimenti capiet. Deus enim Angelos suos præficiet custodiæ tuæ salutis, qui inoffensos dirigãt pedes tuos, & te manibus ferant, ne pedem lapidi illidas atque impingas. Venenatam aspidem premes calcibus, rabidosq́ue dracones, & immanes atq. tetros leones proteres & conculcabis, nullam vim aduersus te habituros.

Ως εἶπεν ὤναξ, ἐμὲ πάντων
Ἐξόχως τιμᾷ, φιλεῖ δὲ
Καὶ περίαλλα σέβας. τῷ καρτερῶν οἱ
Πενθέων ἔσαι λύσις.
Κεῖνον γὰρ ἐγὼ παραλύσω
Δυσφρόνων, εὐαλθέσι
Τιμαῖς ἀέξων, καὶ ἀπόμενος θαμεραῖς
Ἀνδρὸς ἐφελμαῖς, νώδυνον
Θάσω κάματον, καμάτου ξυνοῦ μετα-
λαμβάνων, δώσω τε βίου χρόνιον
Πέρας, ἄλληκτόν τε μάχος.

Epodus.

Sic dixit Rex, me eximiè inter omnes honorat, & meum numen impensè diligit. Itaq; durorũ luctuum ei finis erit: illum enim tristibus curis liberabo, floridis honoribus ornans, & sanctas viri preces secutus, laborem efficiam doloris expertem, communis laboris particeps, daboq; vitæ diuturnum terminum, et æternam consolationem.

Colon 11.

Nimirum ait Dominus, Quandoquidem sanctissimum numen meum diligit, & quanta maxima potest pietate veneratur, tristem & acerbum eius luctũ finiam, eumq́. sollicitudine magna liberabo, amplissimis honoribus augens atque ornans & clamore inuocantis audito, exhauriam illi vniuersum dolorem, omnium discriminum & periculorum fidissimus comes, eiq́ue vitam donabo immortalem.

IDYLLIA.

IDYLLIVM DE NATIVITATE DOMINI.

Ad illustrem & generosum virum Carolum Huchinum, Longastrij, Morij, Anezini, &c. potentem.

FLos equitum, flos alme virûm qui stemmate fulgent,
Carole, Pierij gloria rara gregis:
Quem iuuat herbarum varios cognoscere cultus,
Mille iuuat formas, mille notare modos.
Dum vacat, & stirpes glaciali compede vinctas
Ignaua horrenti bruma coërcet humo;
Perlege quæ lusi, Siculæ telluris alumnum
Dum sequor, agresti carmina clausa pede.
Carmina quæ recinunt puerum, felicibus orbis
Auspiciis, casta virgine matre satum.
Carmina missa tibi, qui carmina quique poëtas
Diligis, & celebri carmine digna facis.
Paruula sunt, fateor: sed inest sua gratia paruis:
Vnio sic magnas paruulus æquat opes.

Μαλοβόται δραστῆρες ἐΰφρονα κέκλυτε μολπὴν
  Γηοκόρῳ μελέτας ἀδύπι μᾶχος ἔη.
Ηνίδε σάμερον ἐς φάος ἤλυθε κεδνὸς ὁ ποιμὴν
  Τηνῶος, ἀπὸ σπλάγχνων ματρὸς ἀριστογόνω,
Ματρὸς ἀριστογόνω, τὴν ἅλικες ἔδρακον ὧραι
  Παρθένον αἰδοίαν, παρθένον ἀθανάταν.
Ὠράνιόν γε θάημα. παῖς μόλεν, ὄφρα σαώσῃ
  Βουπελατῶν τε γένος, καλλικερῶς τε βόας,
Μᾶλα τε, καὶ εἰροπόκων ἄγχιστον ὀπάονα μάλων,
  Καὶ χρυσὴν γενεὴν ἐκ λεχέων ἀνάγῃ,
Οφρα διαστείχοντες ἀτειρέος ὕστερον ὄλβω,
  Νόσφιν ἄτερ γε κακῶν, νόσφιν ἄτερ τε μαχῶν,
Ωρανίδαν τὸν πᾶνα σεβίσομες ἔμφρονι θυμῷ,
  Μέσφ' ἐπὶ παγκάρπω τῆς χθονὸς ἐσχατιῆς.
Α, τε δίκα πολίων βάθρον ἀσφαλὲς, ἅ, τε πάρεδρος
  Ειράνα, θνατῶν κειρανέοισι χορῶς.
Ου νέμεσις διχόβουλος ἐπέσσεται, οὐ φθόνος ἄτα
  Δύσφρονι μαστίσδων βάσκανον αἰνοβίαν,
Ουτε φρενῶν ταραχαὶ θυμαλγέες, οὔτε κακοῦργον
  Νεῖκος, ἐρικλαγκτῶν οὐ νιφάδες πολέμων.
Εσλὸς ἐπεὶ ποιμὴν καὶ τραχέα ῥόμβον ἀκόντων
  Ρήξει, καὶ λογχῶν ἶνας ἀιμαιμακέτων.
Υννος ἀκνάμπτω μεταμείψεται οὔλιον αἰχμὴν,
  Καρποφόρω γαίας νῶτον ἀρασσέμεναι.
Καὶ βαρὺν ἐς πελέκεις μεταθήσεται ἀμφιτομεῦντας
  Χαλκὸν, ὃς αἰχματῶν ἦν ξίφος ὀλλυμένων.

PASTORES *auidam lætis date cantibus aurem,*
Acribus hinc curis dulce leuamen erit.
Ecce hodie summum Pastorem lucis in oras
Protulit ex aluo prole beata parens,
(Prole beata parens æquæui temporis annis
Virgo pudica fuit, virgo perennè manet)
Miratur cœlum puerum venisse, bubulcos
Seruet vt agrestes, cornigerumq́; pecus;
Lanigeras vt seruet oues, ouiumq́; magistros:
Detrahat & pigris aurea secla thoris.
Vt liceat posthac cura belloq́; solutis
Immota nobis prosperitate frui:
Panáque cælicolam lætanti mente colamus
Omniferi extremos orbis adusq́; sinus.
Iustitia humanos cœtus quæ fulcit, & vrbes,
Et pax iustitiæ proxima sede, regent.
Non discors aderit nemesis, non inuida tabes,
Quæ flagro damni liuida corda domat:
Nec motus animorum acres, nec iurgia diræ.
Non streperæ nubes horrida militiæ.
Namq́; bonus pastor rigidi cum turbine teli
Proteret inuicta spicula missa manu.
Vomere lethalem sicam mutabit obunco,
Qui patulum terræ fertilis æquor aret.
Æraq́; in ancipitem vertet funesta securim,
Quæ modò fatiferi militis ensis erant.

Νῦν δὲ λύκοιτε καὶ ἄρνες ὁμόφρονα θυμὸν ἔχοντι,
Μηκέτι δ' ἀλλάλοις λυγρὰ νοεῦντι βροτοί.
Μαλθαξεῖ βασιλῆος ἀμειύτερα θυμὸν ὀλύμπω,
Πατρί τε χωσαμένῳ μῶνος ὑπαντιάσει.
Νήϊδας ἀνθρώπως ἀλιτήμονες ἔυνασαν ὄρφναι
Κυκλοφόρων ἐτέων τέτρασι χιλιάσιν,
Ἃ δὲ θοαῖς ἀκτῖσι σελάσδεται ἀμβροσία νύξ,
Ἀνδράσιν εὐθείας ἐμφανίσασα τρίβως.
Ἴομες ἐν ἐνὶ πάντες ἀτέρμονα ποιμένα πάντων
Ἐκγεγαῶτα κόρας κάρον ἐποψόμενοι.
Ἦνθον σκαπτοῦχοι καὶ ποιμένες, ἄγεται ἰῶνθον,
Ἦνθε κυβερναλλῶν ἐσμὸς ἐρωτινέων,
Παῖδα θεάνθρωπον ζαθέω πατρὸς ὄφρα σέβωνται.
Σπεύδετε νῦν, ὦ φίλοι, σπεύδετε πολυσπερέες.
Δῶρον ἔη τί κε παιδὸς ἐπάξιον; οὔπκεν ἀμνός,
Οὐ γλάγος, οὐ πόπανον. θνατὰ βροτοῖσι πρέπει.
Οἴσομες ἀχράντῳ κεκαθαρμένον ἦτορ ἄνακτι,
Οἴσομες ἀφθάρτῳ θυμὸν ἀδόντα δίκα.

ΚΑΡΟ-

Jam benè conuenient, animus agníque lupíq;
Nec mala vicino qui meditetur, erit.
Solus hic vltrices mulcebit numinis iras,
Solus & auersum leniet ipse patrem.
Annos mille quater tenebris inuoluerat atris
Incautos homines deuius error agens.
Ignibus at rapidis nox hæc diuina coruscans,
Impauidum recto tramite pandit iter.
Eia agite vnanimes moderantem cuncta puellum
Visamus, tenera virgine matre satum.
Sceptrigeri venere duces, venere tyranni,
Turbáque commißis nobilis imperiis,
Patre Deo natum vt colerent hominémque Deúmque:
Ferte citi comites, vndique ferte gradum.
Sed puero quæ digna damus? non liba, nec agnum,
Non lac, mortalem dona caduca decent:
Innocuum puro donemus pectore Regem,
Donemúsque animo, qui sacra iura colat.

 CARO-

ΚΑΡΟΛΟΥ ΙΑΜΩΤΙΟΥ ΤΟΥ ΦΕΔΕΡΙΚΟΥ ΠΕΡΙ ΘΕΟΓΟΝΙΑΣ

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ.

Οὐράνιον τί θάημα τανῦν ἐμὲ θυμὸν ἄτυξε;
  Ποῖον γὰρ ἡμετέρης ἥψατο χάρμα φρενός;
Ἦρ' οὐ ψῆρε χρόνος, βασιλεὺς ὅταν αἰθέρι ναίων
  Ἀρρήκτου φυλακῆς θνητὸν ἀφεῖλξε γένος;
Ἡνίκα παμμεδέων καταδύμενος ὑψόθε χειρός
  Τῶν κηριτρεφέων ἕσσατο σῶμα βροτῶν,
Φεύγετε νῦν μόχθοι καὶ γυιοκόροι μελεδῶνες,
  Φεύγετε καὶ κραδίης ἄλγεα, καὶ στοναχαί.
Ὧδ' ἴτε ὦ γήθη μελιήδεα; ὧδ' ἴτε μολπαί,
  Ὧδ' ἴτε μουσάων θελξίνοοι μελέται.
Νυκτὸς ἀείδουσαι θεοειδέος ἀγλαὸν εὖχος
  Ἠελίου παίδων πουλὺ φαεινοτέρης,
Νυκτὸς ἐφ' ᾗ καὶ παρθενικὴ τὸν ποιμένα κόσμου
  Παντὸς, ἀειγλυέτην τέξατο κυσαμένη.
Ταύτην οἱ πρότεροι πολύολβον νύκτα ποθεῦντες
  Οὐκ ἴδον, αὐτὰρ ἐὴν ἄμμι μόνον φανερή.
Ἀστὴρ πικτομένοιο μάγοις φράσε σπάργανα παιδός,
  Ἄγγελος ἀγραύλοις ἔφρασε μηλοβόταις.
Ἤλυθεν ἀρχαίου μαιδύμαλος ἐς τέλος ὀμφή,
  Ἥτις Ἰουδαίας σκῆπτρον ἀφεῖλε χερός.
Ἄλλος ἐμαιώθη βασιλεύς, ἄλλος τε προφήτης,
  Ἄλλος ὁ μειλίσσων τὸν θεὸν ἀρχιερεύς.
Ὦ νὺξ ἀμβροσίη. Σὲ δ' ἐς ὕστερον αἰὲν ἀείσω,
  Εἴτε μὲν εὐτυχέων, εἴτε δὲ δυστυχέων.

ΧΡΙΣ-

CAROLI IAMOTII FEDERICI F.
DE NATIVITATE CHRISTI
Edyllion.

QVÆ mihi percellunt animum miracula cæli?
Quæ tangunt mentem gaudia læta meam?
An non tempus adest summi cùm rector Olympi
Eduxit valido carcere terrigenas?
Cùm Deus astra tenens cælo demissus ab alto,
Induitur morti debita membra hominum.
Mordaces fugite hinc curæ ingratiq; labores,
Et dolor hinc fugiat pectoris, & gemitus.
Huc ô lætitiæ dulces, huc tendite cantus,
Huc animis lenes Pieridúmq; modi.
Magnificas noctis diuinæ dicite laudes:
(Sole sata lucet clarius illa die)
Noctis, qua prægnans in lucem protulit orbis
Pastorem æternum virgo simulq; parens:
Sed neq; felicem hanc noctem videre priores
Cùm cuperent, nobis quæ manifesta fuit.
Stella magos docuit pueri cunabula nati:
Pastores docuit nuntius agricolas.
Venere augurij veteris fatalia verba,
Sceptrum è Iudæa quæ rapuere manu.
Nunc alter natus Rex est, altérq; Propheta:
Quiq; Deum placet, præsulis alter honos.
Nox ô dia meo semper celebraberę cantu,
Seu mihi sors fuerit prospera, siue grauis.

CHRI-

ΧΡΙΣΤΟΥ ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ.

ΠΡΟΣ ΙΩΑΝΝΗΝ ΣΙΛΒΙΟΝ, ΝΟΜΙΚΟΝ ΤΕ
καὶ ποιητὴν σοφώτατον,

ΕΙΔΟΣ ΠΙΝΔΑΡΙΚΟΝ.

Στροφὴ κώλων θ.

Ποικιλογάρυες ὕμνοι, μοισέων
Καλλιπλοκάμων ταμίαι
Οἶκον ποτινισσόμενοι, ἡμάορον
Ταῦταν φέρετ' ἀγλαΐαν, δρό-
σῳ τε ῥανθεῖσαι μαλακᾷ γλυκερὸν
νίκας ἄωτον,
Τὰν βαρυγδούπου κρέοντος
Ὑψινεφὴς γλυκεὰ σωτὴρ ἔλεν,
Μνᾶμα πάντων τῶν πρὸ τοῦ κάλλιστον ἄθλων.

Ἀντιστροφὴ κώλων θ.

Τυμβιδίων γὰρ ἀδειμάντῳ κράτει
Κευθμῶνα λιπὼν σκιερὸν
Ἄντρων, ἀβάταν πρότερον θνατοῖς κλυτὰν
Νικαφορίας ὁδὸν ἦλθε
Δεσπότας, καὶ θεσπεσίῳ παλάμᾳ
Δύστανον ἀνδρῶν
Ἔθνος ἀρχαίου δράκοντος
Καρπαλιμῶν γενύων ἐξείλετο,
Δαΐων στερρὰν βίαν ἔργῳ δαμάζων.

Ἐπῳδὸς

CHRISTI RESVRRECTIO,

AD IOANNEM SILVIVM IVRIS-consultum & Poëtam doctissimum.

CARMEN PINDARICVM.

Strophe Colon 9.

VARIÈ *sonantes hymni Musarum pulchris capillis spectandarum custodem [Musis ornatam & illustrem] domum adeuntes, ferte hunc eximium splendorem, dulcémque florem victoriæ rore molli irrigatæ [hanc insignem victoriam suaui carmine decantatam] quam grauiter sonantis Regis in altis nubibus habitans proles seruator [Christus] reportauit: monimentum pulcherrimum priorum omnium certaminum.*

Antistrophe. Colon 9.

Sepulchralis enim antri linquens intrepido robore cauitatem opacam, inaccessam antea mortalibus inclytam victoriæ viam ingressus est Dominus, manúque potenti miserum mortalium genus ex veteris draconis rapacibus malis eripuit, hostium fortem vim virtute domans.

Θαῦμα παμφώνοις ἀμοκλαῖς
Ἀδύ τι γαρυέμεν.
Ἄμμες αὖ μοισᾶον ἐλᾶν πεδόθεν
Νικαφόρον ὁρμώμενοι
Δίφρον, ἀγαυόρα Δίρκας
Αἰετὸν ὑψιπέταν ἰχνεύομεν.
Ἀλλά τυ τὰν χαρίτων εἰδὼς νέμεσιν
Κᾶπον ἀδόμενον,
Εὐμενεῖ ψυχᾷ χάριν δέξαι ταπεινάν.

ΧΡΙΣΤΟΥ ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ.

Ὦναξ ἀνθρώπων νοερὸν φάος, αἰθέρος αὐλῆς,
Κόσμου τ' εὐρυόεντος ἔχων βασιλήϊον ἀρχήν,
Σὸν κλέος ἀείδω, καὶ ἐγέρσιμον ἀγλαΐην,
Καὶ νέκυν οὐ μείναντα λιθώδεος ἔνδοθι τύμβου.
Ἀλλά μοι εὐμύθων ἔλθοις οἰκτίρμονι βουλῇ.
Πέμπε δ' ἐπὶ πραπίδεσσιν ἐμαῖς πανυπέρτατον αἴγλην,
Αἴγλην παμφανόωσαν, ἐγερσιόοιο προνοίης,
Αἴγλην παμφανόωσαν ἐμῆς ἐπαρωγὸν ἀοιδῆς.
Ὄφρα σε, παμμεδέοντος ἀειζώοιο γενέθλην,
Χριστὸν ἀειζώοντα βροτοῖς ἀγανοῖσιν ἐνίσπω,
Ἂψ ἀπονοστήσαντα φιλοθρήνοιο βερέθρου.
Ἤδη μὲν πολίτεσσιν Ἰουδαίοισι μεμηλὼς
Θέσκελος ἀπρήκτοιο παριπτεύσας δρόμος ἠοῦς
Ἑβδομάτης τετέλεστο. φιλοστόργῳ δὲ μὲν αὐτῇ

Μαγδα-

Miraculum sanè omnisono [carminum] murmure celebrare suaue. Nos igitur Musarum currum victoriæ reportatorem altius à terra agitare aggressi [longè nos ab humo tollentès, grandia & sublimia canere] generosam Dirces Aquilam altiuolantem sequimur [Pindarum poëtam Thebanum scilicet, qui verba grandia loquitur, & instar aquilæ sublimis, & longissimè remotus à terra, volat.] At tu, qui nosti Gratiarum hortum celebrem decerpere [qui Gratiarum fauore frueris, & poëta es] beneuolo animo hoc munusculum suscipe.

CHRISTI RESVRRECTIO,

Andrea Hoio Brugensi Interprete.

REX *hominum, puræ lucis iubar, ætheris alti*
Et vasti qui sceptra tenes regalia mundi,
Pango tibi sacrum rediuiuæ lucis honorem,
Nec pote marmorea retineri funus in vrna:
Ergo ades huc, dexterq́; veni mihi mente benigna.
Da mea supremum delabi in pectora lumen,
Lumen vbiq;-nitens, agitat quæ corda, pronæ,
Lumen vbiq;-nitens, mea quod benè prosperet orsa.
Vt semper viuente satam te principe prolem,
Christum immortalem placidis mortalibus edam.
Funerea reducem mæsti de fauce sepulchri.
Jam nunc solemni Judææ gentis honore
Sacra, exsorsq́; operum, quasi equis prouecta, ruebat
Septima lux præceps; quum cura amor anxius vrget

 Magda-

Μαγδαληνὴ Μαρίη φιλοδάκρυος, ἠδὲ Σαλώμη,
Καὶ Μαρίη περίπυστος Ἰακώβοιο τεκοῦσα,
Ἀμβροσίην πριάσαντο μύρου θυόεντος ἐέρσην,
Ὄρθριον ὄφρα μολοῦσαι ἀελλήεντι πεδίλῳ,
Ἰκμάσι παλλήεσσι νέκυν περὶ νεοίσιν ἀλεῖψαι
Ἰησοῦν, κινυρῷο τελήμερον ἔνδοθι τύμβου.
Αἱ δ' ἄρα πρωτίστῃ μετὰ σάββατον ἠριγενείῃ
Πρωϊόν ἴχνος ἔκαμψαν ἐθήμονος ἐγγύθι τύμβου,
Εὖτε παλιγγενέτης λιποφεγγέα νυκτὸς ὀμίχλην
Ἠελίου φαέθοντος ἀκήρατος ἤλασεν αἴγλη.
Ἡ δέ τις ἀχλυόεντος ἐπὶ σταθμοῖο πυλάων
Τυμβιδίων λίθος εὐρὺς, ἀπείριτον ἄχθος ἀρούρης.
Κεῖναι γοῦν κρυφίοισιν ἀνιάζουσαι φρεσὶ κέντροις,
Ἀλλήλαις ὀάριζον ὁμοφθόγγῳ τινὶ μύθῳ.
Καὶ τίς ἀνὴρ ταλαεργὸς ἀναλκίσιν ἄμμι κυλίνδων
Λᾶαν, ἀποστρέψειε θεοκμήτοιο βερέθρου;
Ταῦτα δὲ πάντα μάτην ἐφθέγξατο λαὸς ὀδίτης
Θηλυτέρων. καὶ γὰρ πολυχανδέος ἐγγὺς ἰοῦσαι
Σήματος, ἀγχίστοις κεκυλισμένον εἶδον ὀπωπαῖς
Πῶμα τάφου βαρύφορτον, ἀκινήτου τινὸς ἄχθους
Ἀντίτυπον μίμημα, καὶ ἀγχιπόροισι πεδίλοις
Δυσάμεναι κενεῶνας ἀμειδήτοιο βερέθρου,
Ἠΐθεον εἰσορόωντο νέον παρὰ δεξιὰ τύμβου,
Μίτρης δαιδαλέης κεκαλυμμένον εἵματι λευκῷ.
Δερκόμεναι δ' ἔφριξαν ἀτυζόμεναι ἀπὸ θυμῶν:
Ἠΐθεος δ' ἀγόρευεν ἀλεξιφόβῳ τινὶ φωνῇ:
Θηλύτεραι ψευδήμονες ἄζετε ταρβοσύναις.
Ναζαρὲθ ναέτην μαστεύετε χειρὸν Ἰησοῦν,

Magdalinen lætam lacrymis, Mariamq́ Salomen,
Et nati insignem Iacobi nomine matrem,
Mercari ambrosios rores spirantis odoris:
Progressæ vt bene manè pedum velocibus alis,
Extinctum guttis olei liquentibus vngant,
Tertia quem tumulo iam lux claudebat, Iesum.
Illæ igitur, prima insequitur quæ sabbaton Eos,
Se matutinæ monimenta ad gnara ferebant,
Cùm tenebras lucis viduas, noctemq́ silentem
Ortus abegisset sincero lumine Titan.
Cæci incumbebat portis funebribus antri
Saxum ingens, terræq́ immani pondere moles.
Illæ autem tacitis perculsæ pectora curis,
Talia concordi inter se sermone ferebant:
Ecquis erit, cippum, nobis imbellibus, ingens
Robore, qui busti fabrefacto à poste reuellat?
Omnia quæ matrum nequicquam turba per agros
Iactabat. Namq; ad tumulum simul vndiq; hiantem
Accessère, vident oculo propiore, volutum
Prægraue onus tumuli, molis nulla arte mouendæ
Instar habens. pedibusq́ exinde propinquiùs actis
Deserta ingressæ lacrymabilis in caua busti,
Et iuuenem intuitæ dextro residere sepulchro
Dædaleæ obnuptum candenti vestis amictu,
Attonitas horrent subita formidine mentes.
Tum puer affari, atq; metus his demere dictis.
O matres, vanum ventis mandate timorem:
Vrbis Nazareæ ciuem indagatis Iesum,

Οἱ χορὸς ἑβραίων ἀδίκῳ στόρωσεν ὀλέθρῳ.
Νόστιμος ἐκ θανάτοιο παλινδίνητος ὁδίτης
Ἀμφιπαγῆ λίπε χῶρον ἀνοστήτοιο βερέθρου.
Ἠνίδε χῶρος ἐκεῖνος, ὅπη θεόφορτος Ἰωσήφ,
Νυκτιφανής θ' ἅμα τῷδε γέρων Χριστοῖο μαθητὴς
Ἀμφότεροί μιν ἔθηκαν ἐνὶ ξυνήονι βουλῇ.
Ἀλλ' ἴτε καὶ στενάχουσιν ἀπαγγέλλοι τε μαθηταῖς,
Πρεσβυτέρῳ δὲ μάλιστα φίλῳ βαρυδακρυϊ Πέτρῳ,
Χριστὸς ὅτι φθάσσε παλινζώῳ τινὶ ταρσῷ
Ὑμείας ποτὶ πεζὴν ἀεξιφύτου Γαλιλαίης,
Ἧχι μιν ἀθρήσητε ποθούμενον, οἷά τε πᾶσιν
Ὕμμι πάλαι προέειπεν ἑῷ σημάντορι μύθῳ.
Ὣς φάτο θηλυτέρῃσιν ἀμύμοσιν. αἱ δ' ἄρα τύμβου
Ἄνθορον ἐκ κενεοῖο, καὶ οὐδενὶ ταῦτ' ἀγόρευον,
Ἀλλ' ἔχον ὀκνήλου πεπυκασμένα φαρεϊ σιγῆς
Ταρβαλέαι, φυγάδες, δεδονημένον ἦτορ ἔχουσαι.

AD ERVDITISSIMVM VIRVM
Andream Hoium Brugensem.

SCIRE *velis Hoi, tacito quid agamus in agro?*
Bella foris nobis : otia grata domi. •
Bella foris gerimus cum sæuis ardua morbis,
Et graue Phœbæa pellimus arte malum.
Pace domi fruimur, natis & ad otia Musis,
Quæ reparant animum, fessaq́ membra iuuant.
Sed mihi nec Moschus, nec Siluius aßidet, ore
Dulciloquo pigrum qui vetet esse diem.

* *Nec*

Quem cruce gens Hebræa neci demisit iniqua.
Morte redux obita, atq; iterum vestigia figens,
Bifrontem liquit sedem irremeabilis vrnæ.
Hic locus, ecce, Deo quo nuper onustus Iöseph,
Noctiuagusq; senex vnà pius assecla Christi,
Ausi illum communi ambo componere cura.
Verum agite, & mœstis narratum fratribus ite,
Sed Petro imprimis seniori & multa querenti,
Christum iam reduci in vitam præcedere passu,
In sementiferos terræ Galilëidis agros.
Illic, fas, celeri raptum pede cernere, vt olim
Præsagis meministis eum prædicere verbis.
Matribus hæc castis vbi dicta, repente sepulchri
Prosiluere cauo: nec cuiquam hæc visa recensent,
At velo arcani tenuêre obsepta silenti,
Attonitæ rapiuntq; fugam, atq; ima ossa tremiscunt.

** Nec me Castalij rarissima gloria cœtus*
Detinet Obrisius, colloquiisq; fouet.
Si tamen & nostram placituro carmine mentem,
Et docta interdum sedulitate leues:
Tu mihi amicitiæ tria pectora cognita, Moschus,
Siluius, Obrisius, scilicet vnus eris.
Iamq; vale, mihiq; Ausonij hæc expressa poëtæ
Carmina, perpetui pignus amoris habe.

ΑΥΣΟ-

AVSONII IDYLLION, De vita humana.

QVOD vitæ sectabor iter? si plena tumultu
Sunt fora, si curis domus anxia, si peregrinos
Cura domus sequitur, mercantem si noua semper
Damna manent, cessare vetat si turpis egestas:
Si vexat labor agricolam, mare naufragus horror
Infamat, pœnæq́; graues in cælibe vita,
Et grauior cautis custodia vana maritis:
Sanguineum si Martis opus, si turpia lucra
Fœnoris, & velox inopes vsura trucidat.
Omne æuum curæ: cunctis sua displicet ætas:
Sensus abest paruis lactentibus, & puerorum
Dura rudimenta, & iuuenum temeraria pubes.
Afflictat fortuna viros per bella, per æquor,
Iras insidiasq́; , catenatósque labores,
Mutandos semper grauioribus. Ipsa senectus
Expectata diu votísque optata malignis
Obijcit innumeris corpus lacerabile morbis.
Spernimus in commune omnes præsentia. quosdam
Constat nolle deos fieri. Iuturna reclamat:
Quo vitam dedit æternam, cur mortis adempta
Conditio? sic Caucasea de rupe Prometheus
Testatur Saturnigenam, nec nomine cessat
Incusare Iouem, data sit quòd vita perennis.
Respice & ad cultus animi. Sic nempe pudicum
Perdidit Hippolytum non felix cura pudoris.

At

περὶ τοῦ ἀνθρωπίνου βίου.

Ποίην δὴ μεθέποιμι βίου τρίβον, εἰ θορύβοιο
Πᾶσ' ἀγορὴ πέπληθεν, ἀδημονίης τ' ἀλεγεινὸς
Οἶκος, καὶ ξείνοις οἴκου μελεδῶνες ἕπονται;
Εμπορίης δ' ἀλέγοντι πολύτροπα πήματ' ἐφῆπται.
Ει πενίη δύσφημος ἐρητύει χατέοντας
Παύσασθαι καμάτοιο, πόνος δ' ἀροτῆρα δαμάζει.
Δυσφημέει δὲ θάλασσαν ἀελλέα ναυαγίη φρίξ,
Ποιναί τ' ἀγαμίης ὀλοόφρονες, αἰνολέχη δὲ
Καὶ φρουρὴ ποσίεσσιν ἀκοιμήτοις κενεόφρων.
Αιμάλεον πάλιν ἔργον ἀρήϊον, αἰσχρὰ τόκοιο
Κέρδεά τ', ἠδὲ πένητα δανείσματα κρυπτὰ φονεύει.
Αιὼν πᾶσι μέμηλεν ἅπας, σφετέρη τ' ἀπαρέσκει
Ηλικίη πάντεσσιν· ἀϊδρείη τοι γαλαθηνοί,
Καὶ παίδων σονόεσσα περιπαιδείη, καὶ ἄβουλος
Ηβώων. ῥόθιον δὲ δαμᾷ καὶ φύλοπις ἄνδρας,
Μῆνις ὁμοῦ πυκινός τε λόχος, καμάτων δέ τε σειρὴ
Τοὺς ἀεὶ αἰνοτέροισι πόνοις μέλλουσιν ἀμεῖψαι.
Καὶ γῆρας δηρὸν πεποθημένον ἄφρονι βουλῇ
Σῶμα πολυσπερέεσσιν ἕλωρ νούσοισι περιβάλλει.
Ημεῖς εἰν ἑνὶ πάντες ἀπαρνύμεθα παρόντα,
Καὶ δὴ ἀπαρνήσαντο θεοί τινες ἄφθιτοι εἶναι.
Αυτίκα πυκνὸν ἐβόησεν Ιουτούρνη ποτε νύμφη,
Τίπτε βίον δώρησεν ἀτέρμονα; τίπτε δ' ἄμερσεν
Ημέας θανάτοιο; κ' ἀπὸ σπιλάδων ὁ Προμηθεὺς
Καυκασίων Κρονίδην μαρτύρεται, οὗ δὲ βίοιο
Εινεκεν αἰὲν ἐόντος ἐπαύσατο κεῖνον ἐλέγχων.
Φράζεο καὶ ψυχῆς εἰλφεγγέα κόσμον. δύολβοι
Φροντίδες Ιππόλυτον φιλοπαρθένον ὤλεσαν αἰδοῦς.

At contrà illecebris maculosam ducere vitam
Quem iuuat, aspice & ad pœnas & crimina Regum
Tereos incesti, vel mollis Sardanapali.
Perfidiam vitare monent tria Punica bella:
Sed probibet seruare fidem delecta Sagonthus.
Viue & amicitias semper cole, crimen ob istud
Pythagoræorum periit schola docta sophorum.
Hoc metuens igitur nullas cole, crimen ob istud
Timon Palladiis olim lapidatus Athenis.
Dissidet ambiguis semper mens obuia votis,
Nec voluisse homini satis est, optata recusant.
Esse in honore placet, mox pœnitet, & dominari
Vt possint, seruire volunt. Idem auctus honore
Inuidiæ obiicitur. pernox est cura disertis:
Et rudis ornatu vita caret. Esto patronus
Et defende reos. Sed gratia rara clientis:
Esto cliens, grauis imperii persona patroni.
Exterrent hunc vota patrum. mox aspera curis
Sollicitudo subit. contemnitur orba senectus,
Et captatoris præda est hæredis egenus.
Vitam parcus agas, auidi lacerabere fama,
Et largitorem grauius censura notabit.
Cuncta tibi aduersis contraria casibus. ergo
Optima Graiorum sententia. quippe homini aiunt
Non nasci esse bonum, natum aut citò morte potiri.

FVNE-

Ἀλλ' ὃς ἄγαις ἴυγξι βίον κεκακωμένον αὐτῆς
Κύπριδος, εἴσιδε καί μοι ἁμαρτάδος ἔνδικον ἄτην
Τηρῆος μιαροῖο, καὶ ἀβροῦ Σαρδαναπάλου.
Φεύγειν ὅρκον ἄπιστον ἐκέκλετο τερασὸν Ἄρηος
Κῦμα τὸ τῆς Λιβύης. σώζειν δὲ δαμεῖσα Σαγουντὸς
Πίστιν ἐρητύει. φιλίας κύδαινε βιαρκεῖς.
Τοῦδε χάριν σοφὸς ἑσμὸς ἀπώλετο Πυθαγορείων.
Μὴ τόδε δειμαίνων μεθέπῃς μίαν. Αὐτὰρ Ἀθῆναι
Τοῦδε χάριν Τίμωνα κατέκρυψαν λιθάκεσσιν.
Εὔγμασιν ἀλλοπρόσαλλος ἀεὶ νόος. ἥν τε Λοξοῖς
Οὐδ' ἐθέλειν θνητῷ μόνον ἤρκεσε, καρπαλίμως δὲ
Κεῖνος ἀποπλύει τὸ πρὶν ἥτεε. κύδιμος εἶναι
Εὔχεται. αὐτὰρ ὁ κοῦφος ἀλήμονα θυμὸν ἑλίσσων
Ὦκα μετεγνώσθη. μεδέειν ὁ μὲν ὄφρα δυνήσεται,
Χαίρει ὑποδρήσσων. ζήλῳ δ' ἐνέχευσε λελογχὼς
Τιμὴν κυδιάνειραν. ἔφυ μελέδημα βροτοῖσι
Παννύχιον λογίοισιν. ἀπαίδευτοι δὲ στέρονται
Ζωῆς κυδαλίμοιο. συνήγορος ἴσθ', ἐνόχου τε
Ἀνδρὸς ὑπερδικέης. ἀσθενίη χάρις ἡ πελατάων.
Ἔσσο μὲν οὖν πελάτης. δεινὴ δὲ προστάτεω ἀρχή.
Καὶ τὸν δ' ἐκπλήσσει παλέρων πόθος. αἱ δὲ μέριμναι
Αὐτόματοι φοιτῶσιν. ἔπει τ' ἀγέραστον ἐᾶται
Πᾶσι τὸ γῆρας ἄτεκνον ἀνὴρ κεχρημένος ἄγρη
Ἔπλετο κληρονομῆος. ἀναγκαίοιο νόσου
Φείδεται βιότοιο, φιλάργυρος αἰὲν ἀκούσας·
Καὶ κεν ἀτιμήσειεν εὔφρονα λαὸς ἐλέγχων
Δώτην. σοὶ δὲ τύχαις πάντ' ἀντιβίοισιν ἐρίζει.
Τῷ καλὴν Ἕλληνες ἐφημίξαντο μενοινὴν,
Μὴ ποτὲ γίγνεσθαι καλὸν ἔμμεναι, ἢ τάχ' ὀλέσθαι.

FVNERA.

HOCCE COMMVNIS TVMVLI

MONIMENTVM

REIP. LITTERARIÆ C. ET. INLVSTRAND. III. VIRIS

IOANNI STRASELIO FLANDRO, GRÆCÆ LITTER.] PETRO GALLANDIO ATREBATI, LATIÆ ART. HVMANIT.] ADRIANO TVRNEBO, NORMANO, VETERIS GRÆC. PHILOSOP. REGIIS QVONDAM APVD LVTETIAM PARIS.[ARVM] PROFESS. ET EIVSDEM ACADEMIÆ COLVMINIBVS ET ORNAM.[TIS] PRÆCEPTORIBVS O.D.S. MERENTIBVS PRISTINÆ IN VIVOS AC MORTVOS PIETAT. C. FEDERICVS IAMOTIVS BETHVN. MED. P. C.

S. V. T. L.

ΕΙΣ ΙΩΑΝΝΗΝ ΣΤΡΑΣΕΛΙΟΝ

ΤΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΔΙΑΛΕΚΤΟΥ

βασίλειον ἐξηγητήν.

Ὦ φίλοι, οἳ προπάροιθεν ἀριστονόοισι μενοιναῖς
Ἑλλάδος ἡμείων ἦφθε διδασκαλίης.
Χαίρετε. νῦν γὰρ ἔγωγε ταλαίφρονα κόσμον ἐάσας
Ὑψιπετὴς αὐλὴν οἴχομαι ἐς μακάρων.
Ἀλλ' εὐεργεσίῃσιν ἐμῆς τείνοντες ἀμοιβὴν,
Μνήμονες ἀλλήκτῳ θέσθε μ' ἐνὶ κραδίῃ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΥΤΟΝ.

Πάλαι μὲν ἐξ Ἀθηνῶν
Ἔπλευσε διὰ Πειθὼ
Ῥόδον, Ῥόδου δ' ἀπ' αὐτῆς
Ἀφαρπαγεῖσα, πόντου
Ἂν εὐρὺ ἐπλαύνησε
Δηρὸν, βαρυκτύποισι
Κινουμένη θυέλλαις.
Τέλος δὲ, κῦμα λυγρὸν
Περᾷ, σάος τε κελτῶν
Ἐκνήχεται παρ' ὄχθην.
Δημοσθένης τε δεινοὺς,
Ἰσοκράτης τε τερπνοὺς,
Τοὺς τ' Αἰσχίνας ἀπ' ᾅδου
Ὑποτρόπους ἀνέγνω.
Ἀλλ' ὡς ἀεὶ τρέπεσθαι
Τὰ τῶν βροτῶν πέφυκε:
Δημοσθένης μὲν αὖθις

IN IOANNEM STRASELIVM
Regium linguæ Græcæ Professorem.

Qvi priùs æquanimi placidoq; hausistis, amici,
Pectore doctrinæ dogmata Graia meæ:
Æternum saluete mihi, æternumq; valete,
Celsa volans (mundi transfuga) regna peto.
At mihi pro meritis hoc reddite, perpete vita
Vt maneat nostri mente repostus amor.

In Evndem.

Suadela dia quondam
Enauigans Athenis,
Venit Rhodum, Rhodoq;
Abrepta, dum profundum
Diu pererrat æquor,
Stridentibus procellis
Iactatur huc & illuc.
Tandem feros penetrat
Fluctus, & enat oras
Ad celticas superstes.
Demosthenesque grandes,
Isocratésque suaues,
Et Æschines ab Orco
Agnoscit excitatos.
Sed (vt solet subinde
Humana sors moueri)
Demosthenes abiuit,

Et

Ὄλωλεν, Αἰσχίνης τε.
Ἦν δ᾽ ἄρ᾽ ἐλπὶς ἡμῖν
Ἰσοκράτης τὸ λοιπόν.
Τῇ σήμερον δὲ μοῖρα
Καὶ τόνδ᾽ ἀνεῖλεν ἡμῖν.
Ὑμεῖς μὲν οὖν Ἀθῆναι
Κελτῶν ἀνασσέουσαι
Δείδοιτε μήτι δαλῶν
Τερῶν ἀναιρεθέντων,
Μοῦσαί τε καὶ Ἀπόλλων
Ζόφῳ κατακρυφῶσι.

IN OBITVM PETRI GALLANDII, Regij Latinarum litterarum Professoris.

QVALEM *perempto Diua mater Memnone,*
Densis amicta nubibus,
Pallente mæstum & languido vultu diem
Ægris tulit mortalibus:
Talis recurrit axe nuper Gallico
Sol aurei Dux luminis,
Cùm fata multis flebilem Gallandium
Tulere nobis inuida.
Obscurus aër, & nigra ferrugine
Obducta forma siderum:
Cælúmque ventis ac procellis turbidum:
Turbata terris omnia;
Fleuere Nymphæ morte raptum pessima
Suum sibi Gallandium.

*Fleuit

Et Æſchines peremptus:
Reſtabat vnica ſpes
Iſocrates: at illum
Hac luce Parca nobis
Acerba pignerauit.
Timete vos Athenæ
O Celticæ gementes,
Ne, dum perit Camœnis
Lumen triplex ademptum,
Muſas, ſimúlque Phœbum
Nunc obruant tenebræ.

* *Fleuit miſellus & Aganippidum chorus,*
Fleuit miſellus & pater.
Fleuit bonorum turba, fleuit ciuitas
Mœſtis referta luctibus.
Et iam perenni lacrymarum flumine
Ferè natabant omnia:
Cùm Rector orbis arduo de vertice
Aurem querelis admouens,
Auras tonitru perculit leues graui,
Taléſque reddidit ſonos,
Quouſque tandem triſtibus, miſerrimi,
Spargetis ora lacrymis?
Quouſque fletu fracta longo lumina
Largis madebunt imbribus?

En ille viuit inclytus Gallandius
Iunctus piorum cœtibus.
An inuidetisætheri ciuem nouum,
Meumq́ numen temnitis?
At nos acerbis obruti doloribus
Pectus ferimus anxium:
Optamus illum ſorte priſtina frui:
Nec mente pura cernimus,
Quàm vita magnis ſit malis obnoxia,
Quàm ſparſa mille caſibus.
Hinc mentem auari mœror angit turbidam:
Hinc perdita libidine
Corpus ſolutis oſſium compagibus
Enerue vires deſerunt.
Senes ſenectus ipſa ſemper obijcit
Effœta mille queſtibus.
Deformis illis vultus, ac diſpar ſui
Color vigórque corporis,
Et ſolus imo pectori fixus calor:
Peruſta febre viſcera.
Procul voluptas & iocus: ſemper metus,
Mortiſque vicinæ pauor.
Quid damna vitæ perſequar, quibus nouis
Nouiſque ſemper fluctuat?
Cuiquam benignus inuocanti ſe Pater
Optata donet omnia:
Quis non iniquus ſortis arbiter ſuæ,
Felicitatem ſplendidam

Sub-

Subinde fœdat sordidis sententiis,
Sauísque miscet luctibus?
Sic læta duris, dura lætis improba
Vicißitudo temperat:
Nihílque fixum perstat in vita diu,
Suòve consistit loco.
Fuere Troes, clara fulsit Græcia,
Et Roma cunctis imperans,
Quæcunque Titan lucidus volubili
Cursu rotatus aspicit:
Sed Troia forti strata Graium dextera,
Suísque Roma viribus.
Fuere Reges, Imperatores pij,
Fuere strenui Duces.
At non superba prœliis victoria,
Non parta bello gloria,
Festiue plausus præstiterunt, ne manum
Iniecerit mors asperam.
Qualis quietis, dum æquor vndis sternitur,
Turbo procellam concitans,
Fluctusq́; canos hinc & inde congerens,
Utrinque verberat ratem;
Talis malorum iactat atrox impetus
Terras & humanum genus:
Et fœda quenquam talibus molestiis
Vitæ cupido detinet?
Felice natum sydere illum existimo,
Cui numinis clementia

Postquam beatæ contigit vitæ decus,
Opes, honor (Gallandio
Diuina qualem contulit benignitas)
Migrare vita sit datum,
Ne cura rebus vlla se lætissimis,
Ne mæstitudo misceat.
Ergo perennes lacrymas nunc sistite,

* *Mistasq;*

ΕΙΣ ΑΔΡΙΑΝΟΝ ΤΟΥΡΝΕΒΟΝ

τὸν τῆς Ἑλληνικῆς Φιλοσοφίας βασίλειον ἑρμηνευτήν.

Τίς κε γράφοι σέλας ἁγνὸν ἀμύμονος ἠελίοιο;
Τίς κε τεῆς ἀρετῆς ἀγλαΐην ἐνέποι;
Φοίβου μαρμαρυγῆσιν ἐπαμβλώσσουσιν ὀπωπαί,
Σὸν κλέος ἀμβλυώει θυμὸν ἀτυζόμενον.
Εὐφυΐη χαρίεσσα, φιλοφροσύνη τε γελῶσα,
Ἐνθέος εὐσεβίη, καὶ πραπίδων συνέσις,
Καὶ ψυχὴ πολύϊδρις ὁμοῦ, καὶ πότνια Πειθὼ,
Καὶ χάρις εὐεπίης, καὶ μέλος αἰόνιον,
Ἡ ῥ' ἐπὶ μελέτησιν ἀγήραος ἐμμείνασα,
Σώματος ἐκ νούσων ἦκα μαραινομένου.
Ἔνθεν ἀριζήλοιο θοώτερον ἀστέρος οἶχος
Ἔλλαχες, ἀενάου μνημόσυνον σοφίης,
Εὖχος ἀμειλίκτοιο χρόνου καθυπέρτερον αἰεὶ
Ζησόμενον, πάσης δ' ἂν χθονὸς ἐσχατιῶ.

Οὐδὲ

** Miſtáſque luctibus preces.*
Parum virilis abſit eiulatio,
Abſint procul ſuſpiria.
Ne contumaces arguat potentia
Suprema ſancti numinis:
A quo piorum ſedibus Gallandius
Locatus æuum tranſigit.

IN ADRIANVM TVRNEBVM
Regium Græcæ Philoſophiæ Interpretem.

AVREA *quis nitidi depingat lumina ſolis?*
Carmina ſplendori quis canat apta tuo?
Perſtringunt aciem radiantia lumina Phœbi:
Laudibus obſtupuit mens hebetata tuis.
Mitius ingenium, placidiq́; modeſtia vultus,
Inſignis pietas, iudiciumq́; ſagax:
Excultus doctrina animus, ſuadæq́; venuſtas,
Et nitor eloquij, Pieriusq́; canor:
Vis intenta manens ſtudiis, expérſque ſenecta,
Oſſa minutatim depopulante lue.
Hinc tibi grande decus, puróque micantius aſtro
Contigit, illuſtris mnemóſynon ſophiæ,
Grande decus, rigido immitíque perennius æuo
Victurum, extremas orbis aduſque plagas.

Οὐδὲ γραφῆς ἐπιτυμβιδίου χρέος οἰχομένῳ τῆς
  Ἔσσεται, οὐκ ἀσῶν ἔμφρονος εὐλογίης.
Οἷον δ' ἀκτίνεσσι θοαῖς Ὑπερίονος αἴγλη
  Πυρφόρος ἀμφαίνει γαῖαν ἀμαιμάκετον.
Ὣς ἄρα φαίδιμον ὄμμα φαεινοτάτων σέο βίβλων
  Ἀστράπτει, λαοὺς πάντας ἐπερχόμενον.

AMPLISSIMI VIRI FRANCISCI RICHARDOTI EPISCOPI ATREBATENSIS TVMVLVS.

Ad Clariſſimum virum Ioannem Richardotum, ſanctioris interiorisque conſilij Regij Senatorem.

P O S S E *putes fieri, ſancti pars magna ſenatus,*
Perſtet vt Aonidum, qui fuit ante, canor?
Cùm modò ſit Muſis Phœbeïus oſcen ademtus,
Cùm Philomela graues docta ciere modos:
Hoc pius Antiſtes cùm marmore contegat vno
Secum omnes Veneres, Caſtaliumq́; decus.
Me tamen erepti reuerentia Præſulis vrget,
Inſolitumq́; Lyra ſtrenua Muſa rapit:
Dumq́; rapit, rapitur miro ſublata furore,
Et rapit attonitos ad ſua plectra viros,

* *Pinda-*

Nec iam denati tumulo superaddere carmen,
Nobile nec ciuis proderit elogium:
Ignibus ut rapidis rutilans Hyperionis ardor
Illustrat terras, terrigenumq; genus:
Sic tua scriptorum claro fulgore coruscans
Gloria per gentes, per loca quæq; meat.

** Pindarici fontis quæ non expauerit haustus,*
Spernere quæ riuos ausa sit, atq; lacus.
Iámque nouo præceps dederit noua nomina ponto,
Dum captat nubes, ac per inane volat,
Nequicquam Icariis innixa liquentibus alis,
Ni leuet hanc fausti nominis aura tui.
Ergo, faue, lætáque simul bonus accipe fronte
Carmina, Dircæi comta nitore soni:
Carmina missa tui gemitum mulcere doloris,
Quem peperit dira mortis acerba lues.
Grata que si fuerint, hac nos mercede iuuabit
Tentauisse nouum carminis huius iter.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΤΟΥ ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΥ ΡΙΧΑΡΔΟΥΤΟΥ ΑΤΡΕΒΑΤΕΩΣ ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ

θάνατον ἐπικήδιον,

ΕΙΔΟΣ ΠΙΝΔΑΡΙΚΟΝ.

Στροφὴ α, κῶλ. ιγ.

Σαμερον μὲν χρή σε παρ' Ατρεβατεῖ
Στάμεναι δάμῳ, πολύφαμον ἐπὶ
Θρῆνον χέοισα, Μοῖσα, σὺν
Φοίβῳ πατρὶ καὶ χάρισιν.
Μοισαγέταν δὲ πρέπει
Τὸν ἀποιχόμενον,
Εσλόν γε φῶτα, καὶ θεῶν
Υμνοις διδόμεν.
Τὸν ἐπὶ κόλπῳ θρέψε ποτὲ
Κυανωγὶς παρθένος,
Τῷ τ' ἐπιγουνιδίῳ
Νέκταρ ἐν χείλεσσιν ἔσταξε χάρις,
Αμβροσίαν τε σοφὰ Πειθὼ μελίφρων.

Αντιστροφὴ κῶλ. ιγ.

Τόνδε Παρνασσοῦ κατέβρεξε ῥοαῖς
Χρυσοχαίτας Φοῖβος, ἰοπλοκάμων
Μοισᾶν τε κάλλιστος χορὸς,
Φοίβου χαρίεντος ἐπέ-
τας. θεοείκελον ὃς
Αἴδα τελέων
Ψυχὰν ἀτειρεῖ, πάγγλυκυν
Ειδαις πόθον

Απε-

IN FRANCISCI RICHARDOTI ATREBATENSIS EPISCOPI MORTEM

Epicedium.

CARMEN PINDARICVM.

Strophe 1. Colon 13.

HODIE oportet te apud Atrebatenſem populum ſtare, ô Muſa, celebrem lamentationem fundens Cum Phœbo patre & Charitibus. Decet enim Muſarum Ducem, bonum ſanè virum, etiam mortuum tradere hymnis Dearum: quem ſinu fouit quondam (Pallas) virgo ægide nigra inſignis: cuique genibus impoſito nectar labris inſtillauit gratia, & Ambroſiam docta Suada dulcis.

Antiſtrophe. Colon *13*.

Quem Parnaſſi fluentis rigauit auricomus Phœbus, & pulcherrimus chorus Muſarum violaceo capillo ſpectandarum, Phœbi feſtiui comes. Qui diuinam animam pendens orco immiti, perdulce accendit deſiderium

Απεάτοις ἀνδρεσιν ἑᾶς
Σοφίας εὐανθέμου.
Ος τ' ὀδυναρὸν ἐνὶ
Καρδίαις ἀςῶν φίλων ἐμπάξατο
Ελκος, ὑπερφιάλῳ μόιρα δαμασθείς.

Επωδὸς κώλ. ις.

Τίς γαρ ἀνδρῶν κρέσσον ἐφαψάμενος
Απλόαις ζωᾶς κελεύθοις; πλειόνων
Τίς πάλαι καὶ γευσάμενος
Αρεταῖ; εὐαγορεί-
α πξιγλώσσῳ τίς ὑπέρτερος ἄλλος;
Θρηίκιος μὲν ἀοι-
δᾶς πρόσθε φορμικτὰς πατὴρ
Υψικόμων ὀρέων
Δρυᾶς ἀνάντεις, καὶ πυκνὸν
Αλσος ἔθελξε κλυτᾷ
Φόρμιγγι συναπλόμενος,
Καὶ βαθυκρήμνους ζακότων
Ποταμῶν ἀκτὰς ἵαινεν.
Λόγιον δὲ σόμα
Σεμνοῦ Ριχαρδότου πατρὸς

Στροφὴ β, κώλ. ιγ.

Ουκ ἐλιννύσσοντας ὄρινε πέτρους,
Ουτε μὲν ὕλας, πεοχοῦ τε γλῶσ,
Κλεινὸν δὲ Βελγοῦ ἀπάδις
Ευηπεπεῖ σοφίᾳ
Θεασεσίων ἐπέων
Τράπεν, εὐρυζίας

Αρχὰς

ſuæ floridæ ſapientiæ in infinitis hominibus. Quíque dolorificum infixit vlcus cordibus amicorum ciuium, à ſuperba Parca peremtus.

Epodus. Colon 15.

Ecquis enim hominum melius ingreſſus eſt ſimplicibus viis vitæ? Ecquis vnquam plures virtutes guſtauit? Ecquis alius fuit eximia eloquentia præſtantior? Threicius quidē Citharœdus carminum pater demulſit olim ardua cacumina montium in ſumma parte frondentum, & denſum nemus, cum inclyta cithara obuiam procedens, ripáſque profundas fluminum iracundorum leniit. Os autem diſertum venerandi Patris Richardoti

Strophe 2. Colon 15.

non immobilia ſaxa mouit, neque ſanè ſyluas, fluminúmque genus, ſed illuſtrium Belgarum mentes facunda ſapientia diuinorum verborum affecit, fortéſque

Duces,

Αρχὸς τε καὶ παῖδας θεῶν
Χρυσοκεφάλους,
Ελαχον ὅσοι τ' ἔμφρονα καρ-
πὸν ἀμωμήτων φρενῶν.
Υψιβάτων ἐν Αθά-
ναῖ κολώνᾳ καὶ Περικλῆς αἴτιον
Ανδράσιν ἀγρομένοις ἔκλαγξε βρονταί.

Αντιστροφὴ κώλ. ιγ.

Αιολοβρόντας ἐρίδουπος ἅτε
Ζεὺς πατήρ. αἴθωνι λόγων κελάδῳ
Δίνασε Ρωμαίων πόλιν
Τερψίφρονος εὐεπίας
Ομμα φαεινότατον.
Θρασυμάχαιος ὁ.
Δὲ περισσάτας ὅσσα βοᾷ,
Ευφημοσύναν
Θαμὰ παραινῶν αἰθέριον,
Εδόνασε περιπρεπέων
Αντιθέοις ἀγορὰς
Ενθέῳ μάστιγι πειθοῦς ἐνδίκου
Τοῖς μὲν ἁγνὰν χείσιν ἀμφαίνων χρέοντος,

Επῳδὸς κώλ. ια.

Τοῖς δὲ παμπειθῆ γλυκερὸς πατέρος
Μαλθακὰν ὀργὰν ἐνίπλων. οὔτε μιν
Χαλκοχαρμαῖ ἐνδομύχων
Πολέμων λαβρὰ νιφὰς,
Ουτε μὰν ἕλκων ποτὲ χλοὸς ὀπίσσω
Θυμὸς ἄτολμος ἐὼν

Εργων

Duces, & filios deorum (Reges) auro coronatos: et quotquot adepti sunt inculpatum fructum mentis perspicacis. [Praterea] in ardua vrbis [Athenarum] mole, Pericles congregatis viris faustum edidit tonitru.

Antistrophe Colon 13.

Instar horrisoni Iouis patris celeriter tonantis. Rapido [quoque] sono verborum versauit Romanorum vrbem, eloquentia animos oblectantis oculus lucidissimus [Cicero] Sed hic Præsul audax in gerendis rebus, quanta contentione vocis, admonitionem cælestem frequenter tradens, alacriter permouit sacras conciones diuino flagello persuasionis; his quidem sincerum iudicium iusti Regis denuncians.

Epodus. Colon 15.

Illis verò dulcis patris lenem affectum indicans omnia persuadentem. nec eum intestinorum bellorum ære gaudentium vehemens nimbus, nec profectò timidus animus [ceu] manu retro trahens

ab honeſtis factis vnquàm tradùxit, metu viros domante. Sed hoſtium omnino violentorum certamen intrepido capite ſuſtinens, inermis armatos bellatores captus cepit ſuaui eloquio, morem ſequens venuſti Amphionis.

Strophe 3. Colon *13.*

Quem igitur non proſtrauit armatorum inimicorum impetus, non inuidia formidabilis, non tela fortunæ: acrior cura tandem gregis peremit [de eo] admodum ſollicitum [Paſtoris] ouium pediſſequi animoſiſsimi in morem. [Porrò] extincta eſt ſimul eo extincto gratia, extincta quoque regula vitæ, extinctum etiam auguſtum iuſtitiæ columen, Myſtarumq́ firma columna, & literatorum cœtuum validum præſidium.

Antiſtrophe Colon 13.
Profectò terreſtris hic puluis obruit omnis generis virtutum cacumina, & inter has inferias miſcuit admirandum lumen

Ανορέων. τί φίλῳ
Τόσον ἀνδρὶ ταμεῖν
Μίτων παλιμβάμους ὁδοὺς
Μοίρας ἄχαρις
Λύκιος ἔτλα Φοῖβος, ἔτλα
Δὲ μελιφθόγγων κορᾶν
Καὶ χαρίτων ὅμαδος,
Αξίῳ ζωὴν ἀμβύσασθαι σοφοῦ
Νέστορος, ἢ κονίαν αὐτὴν Σιβύλλας;

Επῳδὸς κώλων ιϛ.

Αλλ᾽ ὅμως ἀνδρῶν ἀδίκων ἀΐδα
Γαστριμάργου φείδεται λαιμηρὸν στόμα,
Οἱ βίαιν οὐ κάτεχον
Φρεσὶν αἰανῆ κόρον,
Αλλὰ τὴν ἥβαν ὑπέρεπλον ἔδρεψαν
Αμπλακίαισι φρενῶν,
Οσοι δὲ ἐχθρὴν ὕβριος
Εὐθυπόρησαν ὁδὸν
Θυμοῦ γελανεῖ, μόρσιμον
Οἰκτροτάτῳ θανάτῳ
Νηλεῖ πόρον. ἢ μεγάλαν
Ωρσεν ἄτην ἀδυλόγων
Αρόταις ἀέρεισι Μουσῶν
Τόδε δωδεκάμη-
νον συμφορᾷ στυγνὸν τέλος,

Στροφὴ δ. Κώλων ιβ.

Ημος ἀκτίνων τριτάτην σοφίας
Ορφανίζει Πιερίδων τέμενος.

Τὸν

strenuitatis. Cur tam amico viro abscindere filorum retrogradas vias parcas insuaues, Lycius Phœbus passus est? passa quoque Mellisonarum puellarum & charitum caterua? [viro inquam] digno, qui vitam superaret docti Nestoris, aut puluerem ipsum Sibyllæ?

Epodus Colon 15.

Verum iniustis hominibus abstinet os patulum helluonis orci, qui violentam non cohibent in animo tetram petulantiam, sed insolentem ætatem carpunt errore mentis. Quotquot autem iniuriæ inimicum iter ingressi sunt animo hilari [eos] fatum miserrimo letho crudeli dedit. Magnum certè detrimentum attulit venustis suauiloquarum Musarum cultoribus hoc duodecim mensium spatium calamitate molestum.

Strophe 4. Colon 13.

Dum tribus sapientiæ radiis orbat delubrum Pieridum.

Τὸν μὲν Γαλλωὸν, εὔκλεα
Παγὰν ἐπέων, μοιμ⊕
Κλᾶρ⊕ ἔδαψε, σοφὸν
Ιεροπρεπέων
Μοισᾶν προφάταν, καὶ φρενὸς
Αλκτῆρα νόσων.
Σὲ δὲ ποδάγρας ὀξὺ πάθ⊕
Κτανὲ, Λονζαλλήειε,
Τηλεφανῆ κορυφὰν
Ευσεβείας, καὶ τρόπου ζωθαλμίου,
Μοισοδόκων μέγαν οἰκιστῆρα θώκων.

Αντιστροφὴ κώλων ιγ.

Καὶ σε δι' αἰχματᾶν σκοπὸν Ατρεβάτων,
Τοῦ νεοκμῆτοι Πυλάδαν, κάθελε
Πότμου βία δυσπενθέ⊕,
Μὴ Κασταλίδων ἄδυτον
Δάκρυα θερμὰ λίποι,
Δνοφερός τε χιτών.
Τηλοῦ δέδορκεν οὔ ποτε
Τιμὰ Χαρίτων
Εν ὁμάδῳ, κουρᾶν τε Διός.
Αρεταὶ ὅς φαίδιμ⊕,
Ου Φεδερῖκον, ἄγαν
Ος τεῶν θαύμαινεν ἄλλαν ἐργμάτων,
Καὶ περὶ ἄφαντον, ἀπεφλαύριξας ἔμπα.

Επῳδὸς κῶλ. ε.

Τὶν δὲ μοῖρ' εὐδαιμονίας ἕπεται
Ολβία ψυχὰ θεόφρων, δυσμόρου

Galenum quidem, vberem fontem sermonis, fatalis sors absumpsit, insignem sacrarum literarum interpretem, & propulsatorem morborum mentis. Te verò acutus podagræ morbus interfecit, Lentalleri, pietatis ac morum floridam vitam præbentium conspicuum decus, sedium Musas excipientium magnum conditorem.

Antistrophe Colon 13.

Te quoque bellicosorum Atrebatum Antistitem, nuper defuncti [Lentallerij] Pyladem vis luctuosa mortis abstulit, ne Castalidum penetralibus deessent calidæ lacrymæ, & tenebricosa vestis. Cuius gloria quondam longè refulsit in Charitum cœtu & [Musarum] filiarum Iouis. Qui virtute clarus, non Federicum tamen despexisti, licet obscurum, qui tuorum factorum splendorem valdè suspiciebat.

Epodus. Colon 15.

Quanquam te sors felicitatis comitatur, ô beata anima diuina cogitans,

Ατ' ἀποικήσασα χθονὸς,
Αλαλαταὶ δυσμενεῖ
Καὶ παραλέρπῳ μανίᾳ χαλαγῶσας
Ενδομαχᾶν θορύβων,
Αιῶνα πέσσεις ἀσφαλῆ
Δώμασιν οὐρανίοις.
Εἴη γὰρ ὦ θεῖαι φρένες
Αμμε μινυνθαδίοις
Ιχνεσιν ἐν ὑμετέροις
Ατρεκῆ νεῖμαι πόδα, καὶ
Γλυκὺν ἀίζωας ἄωτον
Πανἀπήμονα θη-
ρᾶν ἀκναμπτοις ἐλπίσι.

IN IACOBVM PAMELVM AVDOMARENSIS ECCLESIAE EPISCOPVM DESIGNATVM TVMVLVS.

PAMELE *florebas nuper, sed flore caduco,*
Cui Gessoriaci tradita cura gregis.
Dignus Nestorea metam contingere vita,
Carpere vel Phrygij secula longa senis:
Nunc, cùm debueras, sacro suffectus ouili,
Pascere Pastor oues, ac remouere lupos;
Cùm quæsita foret requies tibi certa laborum,
Reddita cùm studiis præmia digna tuis:
Occidis ante diem, neq; in hæc te tempora seruas,
Infelix, vitæ prosperiora tuæ.
O nunquam sors æqua tibi! dum turbine vasto
Sæuit hiems, perstas: dum fauet aura, ruis.

quæ postquam emigrasti ex hac infelice terra, quæ tumultu hostili, & peruerso furore bellorum domesticorum fremit, securam agis ætatem in cælesti domo. Porrò faxit Deus, ô diuinæ mentes, vt nos æui breuis in vestigiis vestris stabilem pedem dirigamus, & iucundum beatæ vitæ florem damni prorsus expertē firma spe sectemur.

IN FRANCISCVM GRYPHIVM THEOLOGVM TVMVLVS.

QVOD *nuper Griphos et vatum ænigmata,* GRYPHI,
Excuteres dubiis ingeniosa locis:
Quodq́; velut Gryphes Scythicis è vallibus aurum,
Erueres sacris aurea dicta libris:
Nominis omen erat tibi. Nunc mortalia linquens
Digna refers studiis præmia, digna fide.
Namq; sub Auroram, molli ceu lumina somno
Deuinctus, placida morte repente cadis.
Tale Biton quondam pretium, Cleobisq́; tulerunt,
Munere diuino, pro pietate sua.

IN DAGOLTHII OBITVM.

Dum nuper visit fratrem Dagolthius ægrum,
Et nimis admisso membra fatigat equo,
Occidit, at fratrem conuersa morte redemit.
Sic Pollux vnà est factus, & Hippolytus.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΕΠΙΤΑΦΙΟΝ.

Μείζων ἠελίοιο φαεσφόρος ὧδε καθεύδει,
Ὃς καταδὺς γνωτῷ καὶ φάος ὦρσε βίου.

Idem Latinè.

Lucifer hac vrna vel maior sole quiescit:
Nam fratri lucem, dum cadit ipse, tulit.

IN NVPTIAS ILLVSTRIVM PRINCIPVM GVLIELMI LALANI ET MAriæ Christianæ Æchmondanæ Epithalamium.

EXPANDE *ventis vela procacibus*
Latum per æquor, Musa lyræ potens,
Neu turbulentos expauesce
Horriferæ fremitus procellæ.
Aptanda chordis Principis inclyti
Spectata virtus, & decus enitens
Nymphæ verendæ, quos mariti
Vincula consociant amoris.
Quis publica non lætitia comes
Vultu sereno nubila differat?
Curas quis acres non retundat
Auspiciis thalami secundis?

O ter

O ter beata coniuge coniugem
Te ter beatum, qua tibi par pari
Coniuncta, virtutum renidet
Flore pari, Superûm fauore.
Latè refulget conspicuus pudor,
Splendetq́ puro marmore purius
Intacta morum sanctitas, &
Rara fides, animiq́ candor.
Hac nil sagaci mente sagacius,
Hoc nil decenti est ore decentius:
Ut mente Patrem, sic pudicam
Ore refert generosa Matrem.
Perfecta clari gloria sanguinis,
Et parta bello laurea multiplex,
Ac peruolans terras & vndas
Fama tua, pia Nympha, gentis.
Quis bellicosos enumeret Duces?
Longaq́ tractos inde propagine
Fortes auos, & fortiores
Continua serie nepotes?
En ille magnus vester Amurathes
Quid Marte posset, milite quid suo,
Sensere quondam contumaces
Saxones Oceani fluentis.
Germana pubes sensit, & horrida
Rigens sub Arcto Scotia, Gallicæ
Sensere vires, dum fugatis
Francigenis, Equitum magistrum

Quin-

Quintiniana clade domat Ducem:
Dum sæuientes impiger hostium
Vexare turmas, & frementem
Mittere equum medios per ignes,
Diffusa Flandris finibus agmina
Hinc inde vasto diruit impetu,
Campisq; Gallorum cateruas
Liberius reprimit vagantes.
Hac laude clarum nomen in vltimas
Extendit oras: fulget honoribus
Inuicta virtus, quam nec acri
Dente teret senium, nec ætas.
O ter beato coniuge coniugem,
Te ter beatam, quo neq; gratior
Quisquam Camœnis, dignior nec
Carpere Pierios honores:
Seu quis triumphos, factaq; fortia
Maiorum, ad arces ætheris euehat:
Seu quis sacrum Musis laborem
Blandiloquis fidibus maritet.
Vt fortiter te pro patria geras
Lalane Princeps, non lituo tamen
Solùm nec armis excitaris,
Non creperi fremitu duelli:
Doctrina sed vim promouet insitam
Blandas per artes. Est animus tibi
Rerumq; prudens, & secundis
Temporibus, dubiisq; rectus:

Cultorq́; summi Numinis & timens,
Et patriæ, quæ te tibi charior,
Vindex, & immitem coërcens
Ingenio facili Gradinum.
Formæ venustum quid memorem decus?
Quid liberalis munera dexteræ?
Quid nectar oris, quo sagaces,
Quo stupidum rapis aure vulgus?
Hac arte Nympham cedere nesciam
Post fata chari tristia coniugis,
Impellis vnus, quam mariti
Flectere non potuere mille.
Sic vestra virtus sueta per inuia
Non vsitatum carpere tramitem,
Inuicta deuincendo, laudem
Laude noua veterem refellit.
O fausta lecti copula, libero
Sequenda plausu, mollibus & choris
Cantuq́; fausto, quam die non
Soluet amor citiùs suprema.
Hanc & secundos ducat ad exitus
Intaminati larga Dei manus,
Et prole, maternoq́; fructu
Perpetuò renouet Penates.

ODÆ
ET
EPIGRAMMATA.

AD GVLIELMVM SVDORIVM IVRISCONSVLTVM, ET REGIVM APVD Bolonienſ. Belgic. Aquar. Siluarumque iudicem.

SVDORI columen decuſque Iuris,
Qui patrocinij tui fauore
Orbatam viduam tegis marito,
Orbatum puerum tegis parente,
Mitto verſiculos tibi iocoſo
Conditos epigrammatum lepôre,
Et Graio & Latio nitore comptos,
Albanis licet Atticiſque natos
Longè à finibus, horrido ſub axe,
Excultoque parum, parumque docto.
Qui ſi iudicio tuo vel imæ
Claſſis centuriam merentur imam,
Nil, te iudice, zoili morabor
Cenſoriſve notam ſeueriorem:
Nec ſi Scæuola finibus regundis
Præfectus referat rogationem
Cum Craſſo, metuam meo libello
Ne crimen peregrinitatis obſit.

ΕΙΣ ΓΕΩΡΓΙΟΝ ΒΟΥΚΑΝΑΝΟΝ,

ποιητὴν δεινότατον.

ΕΙΔΟΣ ΠΙΝΔΑΡΙΚΟΝ.

Στροφὴ Κώλων ι.

Φαντὶ ῥήσιες παλαιαὶ
Υἱὸν Ἀλκμήνας, ὅς οὔλυμ-
πόνδ' ἔβα, πολλοὺς ἐπὶ γᾶς,
Πολιᾶς θ' ἁλὸς κτενὼν
Θῆρας αἰσχροδίκας, Κελτᾶν παρ' ὄχθαις
Ανθερεῶνος ἀπορρίψαντα δεσμὸν
Ὧσιν ἑλκύσαι τὸ πλῆθος,
Καὶ τόδ' ἔπειτα καταχόμενον
Ζανὸς ἐξαίφνης ἐπέδας
Ὀβρίμῳ θάλλει βιασθέν.

Ἀντιστροφὴ κῶλ. ι.

Ἀλλὰ γηρύεσθ' ἄμεινον
Ἀτ' ἰσάζεται μελιοσδοῦ
Κρείω τοῦ Βουκανάνου
Γλυκερωτάταν ὄπα,
Τοῦ καὶ ἀπὸ στόματος παγαὶ ῥέοντι
Ἀδυμελεῖς, ἐπέων νέκταρ χέοισαι,
Τοῦ κοροῦ τᾶς χρυσοπέπλου
Μναμοσυνὰς δόσιν ἁγνοτάταν,
Τῷ καταβρέχων ἰαίνει
Ἀλκίμων ἀνδρῶν ἄρουραν.

Επῳδὸς

IN GEORGIVM BVCANANVM
Poëtam grauissimum.

CARMEN PINDARICVM.

Strophe Colon 10.

TRADVNT *antiquæ historiæ [Herculem] Alcmenes filium, qui cælo receptus est, interfectis terra maríque cano multis belluis perniciosis, ad ripas Celtarum emisso ex ore vinculo, auribus traxisse vulgus: atque id postea delinitum, repentè secutum fuisse strenuam Iouis sobolem, vi coactũ.*

Antistrophe Colon 10.

Verùm canere præstiterit suauissimam Bucanani vocem, quæ apum fauum æquat, cuius ex ore manant fontes perdulces, verborum nectar fundentes, filiarum Mnemosynes auream vestem gerentis donum sanctißimum, quo irrigans oblectat fortium & generosorum virorum solum.

Επωδὸς κῶλ. ια.

Παῖς γάρ τ' ἀκαμαντοπόδων
Βρονταῖ ἐλατῆ-
ρος Διὸς εἷλξεν ἄμουσον
Πρόσθεν ἀνθρώπων γένος·
Νῦν δ' ὀρθοβούλων καὶ σοφῶν
Ανδρῶν καρδίας ὅδε σύρει
Τῶν ἀγαφθέγκτων ἀοιδῶν,
Αδυφώνων καὶ μελῶν
Πάντα παράγων σοφία,
Τᾷ καὶ τὸν εὐρυσθενοῦς
Ηρακλέος πολύσυρτον ἕλκοι τὴν πέδαν.

IN IOACHIMVM BELLAIVM Andinum Poëtam clarissimum.

SEV *dicis Reges Diuûm genus, & fera Regum*
Prælia, & hostili signa recepta manu:
Mœnia seu densa cānis expugnata phalange,
Seu leges pacis, fœderaq; arcta refers:

** Seu*

ΕΙΣ ΕΡΡΙΚΟΝ ΣΤΕΦΑΝΟΝ, τὸν τοῦ Ανακρέοντος ἀμύντορά τε καὶ ἑρμηνευτήν.

Ταίναρον ἀχλυόεντα κατήιε θέσκελος Ορφεὺς
Εὐρυδίκης ἀλόχου φίλτρῳ ἱμασσόμενος,
Ρίψε δὲ καὶ παλίνορσον ἀνόστητων ἀπὸ κόλπων,
Περσεφόνην μολπῇ θελξάμενος κιθάρης.

Καὶ

Epodus Colon 11.

Filius enim Iouis fulminum agitatoris indefatigabilium, rapuit antea litteris incultum & indoctum genus hominum. Hic verò nunc sapientium & doctorum virorum corda ad se allicit carminum valde sonantium & suauium modulorum sapientia quolibet traducens, qua vel Herculis ipsius funem vulgus rapientem attrahat.

---

* *Seu iuuenem charæ raptum describis amicæ,*
Aut tumulo inscribis marmora secta breui:
Seu, cùm festiuæ iuuat indulgere Camœnæ,
Ludis, & inuersum nomen in omen abit:
Omnia Bellai bellè facis: omnia bellè
Cùm facias, vt tu nomen & omen habes.

IN HENRICVM STEPHANVM,
Anacreontis assertorem & Interpretem.

TAENARIAS *adiit fauces cæca ostia Ditis*
Orpheus Eurydices percitus igne suæ.
Et latebris reducem stitit irremeabilis Orci,
Persephonen blandæ dum mouet arte Lyræ.

Tu

Καὶ σὺ μάκαρ σκοτόεντος ἀνήγαγες ἔξοθεν ἄντρου
Τήϊον, ἀρρήκτῳ κλεισμένον ἐν φυλακῇ.
Τοῖον ὀρφναίησιν ἐνὶ στροφάλιγξι κονίης
Εἵλξας ἄγων νοερὸν φωτὸς ἐπ' ἀτραπιτόν,
Χρυσελάτῳ φόρμιγγι δυσαντέα φρουρὸν ἰαίνων,
Χρυσελάτῳ παλάμῃ δεσμὰ βιαζόμενος,
Πάντα λίθον, καὶ πάντα κάλων, καὶ πᾶσαν ἀνάγκην
Σείσας, οὐ μόχθοις, οὐ δαπάνῃσι καμών.
Εἰ δ' ἡμιωβολίην ὁμοδέμνιον ἐς φάος ἄξας
Ωκύμορον πόσιος κεδνὸν ἔπραξε κλέος,
Ναὶ σύγε τοῖον ἄεθλα βίου ποτὶ φέγγος ἀείρας
Αθάνατον δόξης τεύξεαι ἀθανάτου.

ΕΙΣ ΦΛΩΡΕΝΤΑ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΝ,

τὰ τοῦ Φάβρου Πιβρακίου τετράστιχα ἑλληνιστὶ καὶ ῥωμαϊστὶ ἐν ἔπεσι μεθερμηνεύσαντα.

Ξέστε καλῶς τίκτων, καὶ ἐπὶ στάθμην ἴθυνε
Κελτὸς ἀνὴρ Κελτοῖς ἔμπεδον ἐργασίην.
Τήνδε καὶ Αργείοισι καὶ Αὐσονίοισι τορεύεις
Κελτὸς ἀνὴρ, τέχνῃ ἀμφοτέρων Χαρίσιν,
Εμπα γε μὴν χρέος ὤν. ὁ γὰρ ἤρκεσε πατρίδι γαίῃ,
Καὶ σὺ καὶ ἀλλοδαποῖς ἔθνεσιν ἦρα φέρεις.

ΕΙΣ ΙΩΑΝΝΗΝ ΚΑΡΠΕΝΤΗΙΟΝ,

Ησαΐου τοῦ προφήτου παράφρασιν.

Εξυνέπειν μεμαῶτα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης
Οβριμον ἠνορέην βένθος ἐρυκανέει.
Ευκλεὸς Αμοσίδαο παρασφάλλει σέθεν ὕμνον,
Καὶ βαθὺς ἄμμε τεῆς εὐφυΐης ὀχετός.

Tu quoque Teïgenam speluncis eximis atris,
Qui priùs infracto carcere clausus erat,
Teïgenam superas in luminis elicis oras,
Nec sinis obscuro decubuisse situ:
Custodemq́; ferum aurata testudine mulces,
Rumpis & aurata ferrea vincla manu,
Omne mouens saxum, omnem funẽ, atq; omnia versans,
Nescius impensa cedere, siue malis.
Si matrona breui-peritura reddita luci
Coniugis egregium nobilitauit opus,
Teïon æterna quando tu in luce reponis,
Te decus æterna nobile laude manet.

IN FLORENTEM CHRISTIANVM, qui Fabri Pibracij tetrasticha Græcis & Latinis versibus expressit.

Dedolat arte Faber, iustamq́; secutus amussim
Exæquat Gallis vtile Gallus opus:
Gallus & hoc Graiis opus, Ausoniisq́; recudis,
Contingens grato gentis vtraq; sale,
Scilicet vberior: patriæ nam profuit alter,
Gentibus externis tu quoque grata feres.

IN IOANNEM CARPENTEIVM Esaiæ Prophetæ Paraphrasten.

Æquoris indomitas vires memorare parantem
Horrisoni terret vasta vorago sali:
Amosidæq́; tui me laudibus altior arcet
Gurges, & ingenij vena profunda tui.

Ως θείαρ εὐρυόεντος ἀπείριτον ἔπλετο πόντου,
Ως σέθεν εὐεπίης πεῖρας ἀπειρέσιον.
Κύματα παφλάζουσι πολυσερφάλιγξιν ἀήταις,
Λαίλαπι κυμαίνῃς πνεύματος οὐρανίου.
Αφρῷ μορμύροντα καὶ οἴδματα θῖνα διαίνει,
Θῖνα ῥοαῖς Μουσέων ἡμετέρην σὺ βρέχεις.
Αλλὰ καὶ ὡς ῥοθίων καταλείβεται ἁλμυρὸν ὕδωρ,
Σὸν δὲ καὶ ἡδείης ἥδιον Αμβροσίης.
Αἰὲ νάει πόντοιο μέγας ῥόος, ἀέναόν τοι
Καὶ μέλος ἀσβέστῳ ζήσεται ἀγλαΐῃ.

IN FRANCISCI MONCÆII VIRI clarissimi lucubrationes in Cantica Canticorum Salomonis.

FORSITAN *hæc multis potuit lasciua videri*
Pagina, Dauidida nobile Regis opus;
Ni tua, Moncai, vigil & præclara lucerna
Abdita lustrasset, quæ latuere diu.
Nam quæ blanditias habitu vultuq́, ferebant,
Arguit introrsum casta, pudica, pia.
Fronti nulla fides: arcanos quære recessus,
Qui legis Hebræi mystica sacra Sophi.

IN

Immensum sine fine patet, sine legibus æquor:
Eloquio posita est meta nec vlla tuo.
Æstuat vnda furens turbantibus æquora ventis:
Tu quoque diuino turbine flante tumes.
Alluit & spumans resonantia littora fluctus:
Flumine Castalio pectora nostra rigas.
Ille tamen salsus manat de fluctibus humor,
Hic tuus est dulci dulcior Ambrosia.
Æquoreæ fons iugis aquæ est. tibi carminis alti
Viuet inextincta luce perennis honos.

IN RAPTVM ORITHYIÆ A BARTHOlomæo Tagantio Gallicis versibus descriptum.

EVMOLPIN *rapuit Boreas: Tagantius ambos*
Raptorem & raptam rursus in astra rapit.
Dumq; rapit, rapitur diuino percitus œstro,
Et rapit attonitos ad sua plectra viros.
Qui (mirum) insanos venti cùm dicat amores,
Ventosum iures hic tamen esse nihil.

AD ANDREAM HOIVM, LVCÆ sacra luce Anezini conuiuam.

ACCEPIT *nuper Moschus te diuite cœna:*
Te dape nunc festa Moschus & alter habet.
Cælestes at vterque animis apponere mensas
Ditior: hic libris scilicet, ille labris.

ΦΕΔΕΡΙΚΩι ΜΟΡΕΛΛΩι,

σῷ τῶν Ρωμαϊκῶν γραμμάτων βασιλείῳ ἐξηγητῇ.

Ὦ τὴν Παρισίων πόλιν ἀγλαΐῃσι γεραίρων,
Καὶ νόον ἡλικίης κρείττονα φερβόμενος,
Ἠνίδε τοι τυρῖον τὸ δ᾽ ὀλίζον (οὐ γὰρ ἀφειδὴς
Τυρὸς) ὁ Βηθουνίης κλῆσιν ἔχει πόλιος.
Ἐσσόμενον δ᾽ ἐρατεινὸν, ἐπεὶ νόμῳ ἰνταίων
Τυρὸς ἐὺς τὸν χεὶρ ὤπασε φειδομένη.

ΕΙΣ ΜΕΤΧΗΝΑ ΙΑΤΡΟΝ.

Χλὼ πάλαι Αὐσονίοισιν ἐπήρκεσε λοιγὸν ὁμοκλῇ:
Χὼ Μετ-Χλὼ ἰαχαῖς ἦσιν ἀλεξίμορος.
Ἔμπα γε μὴν καναχεῖν οὐδὲ φέρτερός ἐστι· ἣ γὰρ ἐκείνου
Γοῖτο μὴν Χρειὼ, τοῦδε θαμειοτέρη.

IN MORDACEM QVENDAM.

Quemlibet opprobriis Mordax mordere paratus,
Raptaq; mordaci mandere dente ferox,
Hic neq; procubuit moriens, nec humum ore momordit,
Sed stetit, alituum morsibus esca feris.

AD FRANCISCVM MOSCHVM

ELEGEIA.

Desine mirari, cur non tibi, Mosche, receptum,
Persoluo mendax hospitis officium.
Dum Cauri pluuio contristant frigore cælum,
Dum rapidus ruptis æstuat obiicibus
Amnis, & obducto latè tenet omnia limo;
Dum ruit & turbo creber agens hiemem.
Hinc amor, inde trahunt inuisa negotia pridem
Attrebatum, & me illuc mens animusq; ferunt.

** Obstat*

AD FEDERICVM MORELLVM,

Regium Latinarum literarum Professorem.

O QVI *Parisiam decoras virtutibus vrbem,*
Quiq; foues annis doctius ingenium:
En tibi particula pressi, non copia, lactis,
Quæ Bethunæa nomen ab vrbe tenet.
Grata futura tamen: veteri nam lege Medentum
Caseus ille bonus quem dat auara manus.

IN MEVCHENEM MEDICVM

FATA *olim strepitu latia Chen propulit arce:*
Et Meü-Chen læto fata sonore fugat.
Scilicet instrepere hic melior: nam profuit alter
Ille semel: nostri densior vsus erit.

* *Obstat hiems, reuocant spirantes frigora venti.*
Imbribus assiduis vda reclamat humus.
Æquior at nobis si mox indulgeat aër,
Humida si cœli temperat arua tepor:
Bruma gelu vel claudat agros Aquilone rigentes,
Vndaq; sit plaustris hospita, non ratibus:
Nec mora nec requies, quin ad tua tecta vehamur,
Aut pedibus læti conficiamus iter.
Detur vt alloquiis hibernos tendere soles,
Et teneros fructus carpere Pieridum.
Sin aliter; placido certum est decedere veri:
Floridulis & te visere cum Zephyris.
Ergo vale, nostriq; memor, mi Mosche, saluti
Consule: te sano viuere dulce mihi est.

ΕΙΣ ΕΡΩΤΟΣ ΑΝΔΡΙΑΝΤΑ

Διαλογισμός.

Λέγε ζωγράφων ἄριστε,
Ὅδε παῖς τίς καλεῖται;
Ὅδε παῖς ὁ τῆς Κυθήρης.
Τί δ' ἄγει βέλη φαρέτρης;
Ὅτι καρδίας δαΐζειν
Μερόπων ἕτοιμός ἐστιν.
Τί δὲ ψιλός ἐστι σῶμα;
Ὅτι νήπιοι χιτώνων
Λόγον οὐκ ἔχουσι παῖδες.
Τί δὲ παῖς ἄνηβός ἐστιν;
Ὅτι νήπιοι δοκοῦσιν
Ἅμα παιδίοις ἐρασταί.
Πτερὰ πῶς φέρει κατ' ὤμων;
Ὅτι πολλὰ πεπλάνηται
Ἐπὶ καρδίαισιν ἀνδρῶν.
Τί γὰρ οὐκ ἔχει μέτωπον;
Τί δ' ἔρωτι καὶ μετώπῳ;
Φιλοπάρθενον γὰρ αἰδῶ
Ἰδίων ἀπεῖρξε θώκων.
Ἄρα τίς μιν ἐστέρησε
Πολυφεγγέων ὀπωπῶν;
Παφίης ἄπληστος ὁρμή.
Τίνα δ' ἡγέτην λέλογχεν;
Ἀνάπαυσιν, οἶνον, ὕπνον.
Τίνα σύγγονον λέλογχε;
Κακὸν ἔχθος, ἄλγος, Ἄρην.

IN AMORIS STATVAM Dialogismus.

AGE *dic perite pictor*
Mihi, cuius est puellus?
Veneris. quid hic recludit
Pharetra leues sagittas?
Fera scilicet paratus
Hominum ferire corda.
Quid aperta membra nudat?
Quia negligi tenellis
Pueris solent amictus.
Puerilis unde vultus?
Qui amant rudes habentur
Stolidíque, ceu puelli.
Humeris quid aptat alas?
Volitando quod pererret
Hominum subinde corda.
Sed is unde frontis exors?
Quid eget Cupido fronte?
Solitus loco pudorem
Remouere virginalem.
Quis ademit huic acutos
Nitidosq́ lucis orbes?
Paphia libido praeceps.
Sibi quos duces parauit?
Requiem, merum, soporem.
Quibus vtitur propinquis?
Odio, dolore, Marte.

Quid

Τί πελιδνός ἐστιν ὄψιν;
Οτι πάντοθεν δονοῦνται
Στοναχαί τε καὶ μέριμναι.
Ο δὲ πῶς θεοῖς ἐμίχθη;
Ασεβεῖ βροτῶν μενοινῇ.
Αθέμιστον ἔθνος ἀνδρῶν
Κακίην ὅταν φιλήσῃ,
Κακίην δόλῳ σκεπάζει.

ΕΡΩΣ ΤΕΚΤΩΝ.

Ερως ποτ' ἐν βροτοῖσι
Δραμών τε καὶ πεζαθεὶς
Τὰ τῶν βροτῶν μετῆλθε,
Τέκτων ὅπως γένηται.
Αλλ' οὐδὲ τόσον αὐτῷ
Τέχνης μέλει κακούργου,
Οσον τέχνῃ κακούργῳ
Ανδρῶν κέαρ δαμάζειν.
Τὴν ἐσχάρην τὸ πρῶτον
Εν καρδίῃ καθίσας,
Τοῖς δακρύοις ἔτεγξε
Τῶν ἀθλίων ἐραστῶν.
Στόνοις δὲ καὶ γοώντων
Ασκῶν ὕπερ κέχρηνται,
Αντ' ἀνθράκων δὲ φλεψίν,
Αντ' ἀκμόνος δὲ σαρκὶ
Τὴν ἥπατος λέγουσιν,
Οπου βέλεμνα τεύχει,

Quid amoris ora liuent?
Gemitu quòd hinc amantes
Agitentur, inde curis.
Quis eum polo beauit?
Scelus impium virorum.
Scelerata gens & exlex
Vbi se dedit nefandis,
Tegit & dolo nefanda.

AMOR FABER.

Nuper volante cursu
Terras Amor peragrans,
Humana mouit, artis
Fabræ sciens vt esset.
Nec tam nocentis artis
Inuasit hunc cupido,
Hac arte quàm nocente
Mortale cor domandi.
Primum focum perennem
Præcordiis locauit,
Et lacrymis misellùm
Amantium rigauit.
Pro follibus, gementum
Suspiriis abutens:
Venisque, pro rubente
Carbone: pro fabrili
Incude, densiore
Iecusculo, volucres
Vbi parat sagittas

Μίσγων χολὴν ἄκρητον
Κακοπραγεῖ σιδήρῳ.
Καὶ καρδίας δὲ ῥινὴν
Στερεψίφῳ χαράσσει,
Τὰς ἄρτι τὰς μερίμνας
Ευελπίῃ τε θέλγων,
Καὶ τὰς ὄπισθε πάσας
Ευπειθίῃ συνάπτων:
Τέλος δὲ, καὶ τὸ χεῖρον,
Επὴν ἁμαρτάνῃ τις
Τέκτων νέος γ' ἐκεῖνος,
Μόνοις ἴαψε, τέχνης
Εν αἷς ἔδωκε πεῖραν.

ΕΙΣ ΑΝΑΡΚΕΟΝΤΑ.

Δοκεῖ λίαν Βάθυλλον,
Δοκεῖ πλέον δὲ Βάκχον
Ανακρέων φιλῆσαι.
Σὺν τῷ γὰρ εἴτε πίνειν,
Ειτ' αὖ ἔρωτας ᾄδειν,
Η βρέγχον ἢ πάπυρον
Αυτὴν ἔτευξε Βάκχῳ:
Αλλ' ἦπον οὐδὲ Βάκχῳ
Ηρεσκε κἂν φιλῆθῃ.
Αφηρπαγη γὰρ αὐτοῦ
Και ῥαγίῳ δαμασθείς.

Et æra ſaua tingit
Amariore felle.
Quin & tacente lima
Humana corda radit:
Bonæ ſpeíque plenus
Curas leuat recentes,
Et credula futuras
Opinione nectit.
Sed hoc magis dolendum,
Quòd quicquid ille peccat
Tyro manu fabrili,
In hos redundat, artis
In queis facit periclum.

IN ANACREONTEM.

Multum quidem Bathyllum,
Sed plus amaſſe Bacchum
Anacreon videtur.
Nam ſeu perenne potat,
Ignes ſuóſve cantat,
Aut guttur aut Papyrum
Baccho rigabat. At non
Baccho minúſve gratus
Fuit, minúſve charus.
Nam raptus eſt ab ipſo
Peremptus hic racemo.

Ει λύσαιο τεὰν ἔζαιρε πίστιν,
Ει δύσαιο μολὼν ἐμὰν ἔπαυλιν
Καυστῇ βώλακι ἄρτι συμπαγεῖσαν,
Ες μεσημβρινὸν ἄνεμον σε μείνω.
Ευτελεῖ μετὰ ἀριστάοις διαίτῃ,
Ου στρυφνῇ δέ κεν, ἀλλ' ἀπειροκάλῳ,
Αστείῳ λόγῳ, οὐ λαγῷ μιγεῖσῃ.

VOTA PRO VITE,

Diuis tutelaribus.

GEORGI *optime, tuq; Nicolae,*
Et Iacobe simul, Philippe, Marce,
Vos ô deniq; vitium potentes
Felices animæ, quot estis omnes,
Tutos reddite palmites ab omni
Labe floridulos, tenellulasq;
Gemmas: ne Boreæ truces adurant
Flatus: neu glacie secent acuta,
Diræ grandinis imbre verberatas.
Exuccæ simul aruere vites,
Sicci protinus horruere vates.
Testis Ennius, & Pater Cratinus,
Nil vates sine vitibus potesse.

AD

AD FRANCISCVM MOSCHVM.

Si tuam fidem, Amice, liberare,
Nostram si pote villulam subire,
Cocto cespite nuper aggeratam,
Cras te de medio die manebo.
Prandebis tenui quidem apparatu,
Sed non illepido, neq; insuaui:
Non mœsto lepore, at lepôre misto.

AD ANDREAM HOIVM.

ECQVAM *tibi, Hoi, gratiam* [1] *redandruem,*
Pro [2] *totmodis* [3] *alebriis,*
Tantisq; [4] *copûm rerum opimitatibus?*
Prandi quod æquipondium
[5] *Redhostiam?* [6] *triface non longurio*
Trucem [7] *bisetum* [8] *stinxerim:*
Non celere [9] *Lauricem* [10] *peda cursu assequar:*
[11] *Acceptor haud mihi* [12] *gumia,*
[13] *Picato & vngue,* [14] *mattiis & querqueris,*
Solers [15] *Ityn prædarier.*
Ponam [16] *neronis* [17] *itali præsegmina*
Elixa, tincta sale, herbulis:
Armumq; [18] *subuerbustum opimati* [19] *aruigi*
Spadonis, & Phœbigenæ auem
Sed euiratam & altilem. [20] *adiuuo pyra*
Pauxilla de pauxillulis,

1 Referam. Fest.
2 Catull. Correctore Scaligero.
3 Alimêtis. Fest.
4 Copiosarum. Fest.
5 Remburs. Fest.
6 Tricubitali hasta. Fest.
7 Aprû Fest.
8 Antiquè pro extinxerim. Lucret. & Cic.
9 Leporem.
10 Vestigij. Fest.
11. Accipiter Antiquè.
12 Vorax.
13 Adunco.
14 Malis asperis. Fest.
15 Accipiter Homero dicitur φασσοφόνος. i. phasianos occidens. Iliad. o
16. Robusti. Gell.
17 Bouis. Fest.
18 Verubus vstû Plaut.
19 Arietis.
20 Adduo, Antiquè. Catull.

[21] *Posto*

[21] *Posto sed autumno salubria:*[22] *hirneam*
Meriq́,[23] *calpar*[24] *insipans.*
Pusilla nil hæc ad tua: vtraq́, attamen
Æquis[25] *aginæ lancibus*
Examinentur; vrbicæ tuæ dapi
Præponderabit rustica.
Tu[26] *vitulans &*[27] *viriatus, à mea*
Frugaliore mensula
[28] *Repedabis ad Laræ*[29] *nefrendes: dubia ego*
[30] *Desurgo cœna pallidus.*

21 Deposito succo crudo Autumni. Iuuenal.
22 Pateram. Plaut. & Cato.
23 Scyphū. Fest. & Var.
24 Ingerens. Fest.
25 In qua se vertit Trutina, Fest.
26 Exultans & lætus. Ennius.
27 Robustus & valens. Non.
28 Hoius ex Lucilio.
29 Liberos, Fest. id est, Ad tuos lares.
30 Hor,

ΕΙΣ ΥΦΙΛΟΝ.

Θέλει μὲν ἐνθεῖν νωχελεῖς βῶζας Μάρων,
Θέλει δὲ Μῶσα Σικελίς.
Σὺ δ' αὖ συβῶζας, ὃν σὺ βῶζας ἐννέπων,
Ουχ ἁδὺ Μόσχῳ γαρύεις.
Μυκηθμὸς οἱ γάρ ἐστιν ἄδιστος βοῶν,
Γρυλλισμὸς οὐχ ἅδει συῶν.

AD FRANCISCVM MOSCHVM, DE MYSTODOCHIO ARMENTERIENSI publicè aucto atque amplificato.

SIT *domus aucta licet sumptu tibi, Mosche, tuorum;*
Auctior illa tamen munere facta tuo est.
Nam quæ vni tantùm fuerat priùs hospita Mystæ,
Nunc simul & Mysten Musagetenq; capit.
Iure potest igitur per te cognomine dici
Non modò mystodocos, sed quoq; Musodocos.

INSCRIPTIO FONTIS ANESINIACI.

Limpidius nihil est, Hospes, nihil alsius isto
Fonte, leuare sitim, siue lauare iuuat.

IN HYPHILVM.

VENISSE *tardos vult Bubulcos & Maro,*
Vult & Camœna Sicelis.
Tu dum subulcos, non bubulcos asseris,
Haud grata Moscho personas.
Mugitus illi nam boum gratissimus,
Grunitus haud placet suum.

ΕΙΣ ΤΑΣ ΤΩΝ ΡΩΒΕΡΤΟΥ ΟΒΡΥΖΟΥ

Θεολόγου τε καὶ ποιητοῦ σοφωτάτου Επιστολάς.

Χειριάδας ὅτε μουσοπόλους σέο Μοῦσα περισσαυδᾷ,
Καὶ σοφίην ἀνδρῶν αἰθέρος ἀξιοῖ,
Φειδομένῳ τ' Οβρυζε, καὶ ἀφθόνῳ ἀνδρὶ ἔοικας,
Δόξαν ἄγων ἄλλοις, τὴν δέ τε σοὶ φθονέων.
Ου σέο γὰρ ζώοντος ἔην περιφερέστερος ἄλλος
Αονίου ἱέμενος καρπὸν ἀποδρεπέμεν.
Ειτε χρεὼ τέχνας ἐφορᾶν, ἄμπνευμά τε Μούσαις
Ιερὸν, εἴτ' ἀρετὴν, εἴτε καὶ εὐσεβίην.
Αλλὰ καὶ ὣς μνήστειρα φάτις θανέοντα καθέξει,
Καὶ σύ κεν ὃ σφετέροις δῶκας ἄφθιτο κλέος.

ΕΙΣ ΠΑΝΑΓΙΟΝ ΣΑΛΙΟΝ.

Εὖθ' ἁγίη τοι Μοῦσα πέλει, καὶ ἀλσὶ τέτεγκται,
Εἰκότα δὴ Σάλιος, Παναγιός τε κλύεις.
Ος δ' ἀσεβῆ μολπὴν ἅμα καὶ σπαταλῶσαι ἀθύρει,
Οὗτος ἔμοιγ' Ἄλιος, κ' Ἀνάγιος τελέθοι.
Ως πρέπει εὐσεβὲς ἔμμεν ἔπος, καὶ σεμνὸν ἀοιδὸν
Χειριάδην, καὶ ἅλας κεδνὸν ἄτερθε χολῆς.

ΑΝΑ-

IN ROBERTI OBRYSII, THEOlogi & poëtæ eruditissimi, Epistolas.

DVM *tua Christiadas compellat carmine vates*
Pieris, & cælo nomina docta beat:
Prodigus, Obryzi, pariter parcusq́ videris,
Qui laudes alios, inuideasq́ tibi.
Scilicet haud viuo fuerat te dignior alter,
Qui nemoris fructus carperet Aonij.
Seu spectandæ artes, & consecrata Camœnis
Otia, seu virtus, & pietatis honos.
Nec minùs extinctus memori celebrabere fama,
Quodq́ tuis dederas, tu decus ipse feres.

IN PANAGIVM SALIVM.

Cùm tibi sancta, Sali, cùm sit sale tincta Camœna,
Tu Salius meritò Panagiusq́ clues.
Impia qui contrà lasciuáque carmina ludit,
Hic Halius nobis Anagiusq́ fuat.
Sic versus decet esse pios, castúmque Poëtam
Christiaden, puros, & sine felle, sales.

IN EVNDEM.

Cùm tibi sit Panagi, mens sancta in corpore sano.
Panygies dici Panagiúsque potes.

ANAGRAMMATA.

AD IOANNEM AVRATVM POETAM ET INTERPRETEM REGIVM.

SI qua reuoluenti eſt homini mea ſcripta voluptas,
  Si qua venus ſcriptis, ſi lepor vllus ineſt,
Mente equidem ſemper memori grataque fatebor,
  Aurate, id totum muneris eſſe tui.
Namque ego me puerum memini rudioribus annis,
  Imberbis Tyro dum tua caſtra ſequor,
Cecropios haurire tuo de fonte liquores,
  Libantem teneris aurea dicta labris,
Grandia ſeu nobis Dircæi carmina cycni
  Excutis, obſcuro quæ latuere ſitu:
Seu ſoluis nodos, Phrygiæque ænigmata vatis,
  Chalcidica quondam Græca notata manu:
Vndique conueniens ſtudioſas applicat aures
  Turba, Lycophronios erudienda modos.

Addit se sociumq; & socios supereminet omnes
Ronsardus, patriæ maximus arte lyræ.
Hos inter, spissę fueram pars ima coronę,
Instar apis thymbras & thyma grata legens.
Ne tamen ista putes leuibus me credita ventis
Nequicquam ex animo deposuisse meo,
Mitto tibi (quamuis in syluam ligna reponens)
Hæc anagrammatico carmina tincta sale:
Flumina sic totum variè diffusa per orbem
In mare pręcipiti lapsa feruntur aqua.

AD AMPLISSIMVM VIRVM
WILLERMVM PAMELIVM,
SANCTIORIS INTERIORISQVE
Consilij Regij Præsidem æquissimum.
ANAGRAMMA.

VVILLERMVS PAMELIVS.
MILLE VIR PALMEVS VSV.

QVI *victrix ceu Palma vires, ceu Palma, Pameli*
Impositum contra grande resurgis onus:
Quiq, vnus vel MILLE *instar* VIR PALMEVS VSV *es*
Mille iuuas, multis millibus vnus ades:
Accipe fraternæ gratantia carmina laudi,
Accipe fraterna carmina mœsta nece.
Sic mutat fortuna vices, sic gaudia fletu
Temperat, & dulci miscet amaritiem.
Hæc tibi si placeant, si qualiacunq, probentur,
Præmia me studij magna tulisse putem.

ANAGRAMMATA.

AD IOANNEM AVRATVM POETAM ET INTERPRETEM REGIVM.

Si qua reuoluenti eſt homini mea ſcripta voluptas,
Si qua venus ſcriptis, ſi lepor vllus ineſt,
Mente equidem ſemper memori grataque fatebor,
Aurate, id totum muneris eſſe tui.
Namque ego me puerum memini rudioribus annis,
Imberbis Tyro dum tua caſtra ſequor,
Cecropios haurire tuo de fonte liquores,
Libantem teneris aurea dicta labris,
Grandia ſeu nobis Dircæi carmina cycni
Excutis, obſcuro quæ latuere ſitu:
Seu ſoluis nodos, Phrygiæque ænigmata vatis,
Chalcidicą quondam Græca notata manu:
Vndique conueniens ſtudioſas applicat aures
Turba, Lycophronios erudienda modos.

Addit

Addit se socium; & socios supereminet omnes
 Ronsardus, patriæ maximus arte lyræ.
Hos inter, spissę fueram pars ima coronę,
 Instar apis thymbras & thyma grata legens.
Ne tamen ista putes leuibus me credita ventis
 Nequicquam ex animo deposuisse meo,
Mitto tibi (quamuis in syluam ligna reponens)
 Hæc anagrammatico carmina tincta sale:
Flumina sic totum variè diffusa per orbem
 In mare pręcipiti lapsa feruntur aqua.

AD AMPLISSIMVM VIRVM WILLERMVM PAMELIVM, SANCTIORIS INTERIORISQVE Consilij Regij Præsidem æquissimum.

ANAGRAMMA.

VVILLERMVS PAMELIVS.

MILLE VIR PALMEVS VSV.

*Q*VI *victrix ceu Palma vires; ceu Palma, Pameli*
 Impositum contra grande resurgis onus:
Quiq; vnus vel MILLE *instar* VIR PALMEVS VSV *es*
 Mille iuuas, multis millibus vnus ades:
Accipe fraternæ gratantia carmina laudi,
 Accipe fraterna carmina mœsta nece.
Sic mutat fortuna vices, sic gaudia fletu
 Temperat, & dulci miscet amaritiem.
Hæc tibi si placeant, si qualia cunq; probentur,
 Præmia me studij magna tulisse putem.

ΕΙΣ ΙΑΚΩΒΟΝ ΠΑΜΕΛΙΟΝ,
τῆς Αὐδομαρίου ἐκκλησίας Ἐπίσκοπον χειροτονηθέντα.

ΙΑΚΩΒΟΣ ΠΑΜΕΛΙΟΣ.
ΜΑΛΑ ΣΙΩ ΟΠΙ ΒΟΣΚΕΙ
ΚΟΠΟΣ Α ΒΙΑ ΩΣ ΜΕΛΙ.

Ἑρμηνεὺς τὸ πάροιθε σοφαῖς ἐγράψαο δέλτοις
Τῶν περιγίνων σοφίας μνᾶμα θεοπρεπέος.
ΜΑΛΑ ΣΙΩ δ' ὅπι ΒΟΣΚΕΙ. θεόσδοτος ἐστί γε ποιμήν,
Τῷ κ' ὅπος ἀδύρροις Α ΒΙΑ ΩΣ τὸ ΜΕΛΙ.
Ἀμφότερον γραπτήρ τ' ἀγαθός, λιγυρός τ' ἀρητήρ,
Τὼς διδύμαν χαρίτων σεμνὸν ἄροιο κλέος.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΥΤΟΝ
ἄρτι τεθνηκότα.

ΙΑΚΩΒΟΣ ΠΑΜΕΛΙΟΣ.
ΣΚΙΑ, Ω ΠΑΜΕΛ' Ο ΒΙΟΣ.

Οἱ πρώην ἐπέοικε μεμηλότα πώεα βόσκειν,
Ἆ, βόσκεις αἴγλης ἄμμορος ἀσκαρίδας.
Ὡς ἄρα τοι θρέψαντι πόνων γέρας ὤχετο φθόγγῳ
Κραιπνὸς ἅτε ΣΚΙΑ Ω ΠΑΜΕΛ' ἐὼν Ο ΒΙΟΣ.

IN IACOBVM PAMELIVM AVDOMARENSIS ECCLESIÆ EPIscopum designatum.

IACOBVS PAMELIVS.
Oues Dei voce pascito. etenim vocis vis [est] tanquam mel.

INTERPRES *quondam veterum monimenta virorum*
Signabas chartæ splendidiore nota:
Pasce Dei nunc voce gregem: tu munere Christi
Pastor es, & mellis par tibi vocis honos.
Nobilis & scriptor, facundus & ore sacerdos,
Sic referas gemina laude perenne decus.

IN EVNDEM recens mortuum.

IACOBVS PAMELIVS.
Vmbra [est] ô Pamele, vita.

Pascere quem decuit commissum nuper ouile,
Eheu, nunc vermes lumine cassus alis.
Sic tibi, dum meritis dignos decerpis honores,
Ut leuis vmbra fugax, Pamele, vita perit.

ROBERTI OBRISII INSIGNIS THEOlogi & poëtæ tumulus anagrammaticus.

ROBERTVS OBRISIVS.
SVBER ISTIVS ROBOR.

CORPORIS *aßiduo fractus dum membra dolore*
Obrisius, vitæ languida fata trahit,
Durat in extremum tantæ succumbere moli
Nescius, ingenij, qui fuit antè, vigor.
Ignea non illum febris, non sæua podagræ
Spicula, non quaßans tußis vtrunque latus,

Non

ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΥΤΟΝ.

ΡΩΒΕΡΤΟΣ ΟΒΡΙΣΙΟΣ.
ΒΙΟΣ, Ω ΒΡΟΤΕ, ΣΙΡΡΟΣ.

Σπέρμα δέμας τεὸν ἔσκε, σοὶ ΒΙΟΣ, Ω ΒΡΟΤΕ, ΣΙΡΡΟΣ,
Σπεῖρε μιν ὁ ἀπείρων γῆ καταθηκάμενος
Ἀσθενές, ἀκλεές, ἠδὲ βεβρωτήσιον· αὐτὰρ ἐγέρσει
Εὐσθενὲς, εὐκλειὲς, κἄμβροτον ἐσσόμενον.

ΕΙΣ ΤΟ ΤΟΥ ΣΟΦΩΤΑΤΟΥ

ἀνδρὸς ΙΟΥΣΤΟΥ ΛΙΨΙΟΥ βιβλίον περὶ καρτερίας.

ΙΟΥΣΤΟΣ ΛΙΨΙΟΣ.
ΛΙΟΣ ΙΣ, ΟΥΓ' ΟΨΙΣ.

Φαῖτι λεοντείην ἐπιείμενον Ἡρακλῆα
Τὸν Διός, ἐκπέρσαι θῆρας ἀϊδροδίκας.
Καὶ σὺ λεοντείοισι, μάκαρ, στήθεσι πεποιθώς,
Χείρονα δάμνησαι τῶν πραπίδων τέρατα:

Ελπί-

* *Non pituita graues implens marcore lacunas*
Seuocat à Musis eloquiisq́; sacris.
ISTIVS *at* ROBOR *tanquam immersabile* SVBER
Perstat, & insanis fortiter obstat aquis.
Donec Cælicolûm tandem dictante Magistro,
Quem penes & vita est, & necis arbitrium,
Post exantlatos inuicta mente labores,
Corpus humo tegitur, spiritus astra petit.
Corpus humo tegitur: sed gloria funere maior
Surget, & Aonia laude perennis erit.

IN EVNDEM.

ROBERTVS OBRISIVS.
Vita, ô Homo, capsa est seminis.

SEMEN *erat corpus tibi, ô Homo, vitaq́; capsa*
Seminis, hoc terræ credidit ille sator
Incelebre, inualidum, mortale: at tollet honore
Conspicuum, firmum robore, morte carens.

IN ERVDITISSIMI VIRI IVSTI LIPSII Librum de Constantia.

IVSTVS LIPSIVS.
Leonis vis, non visus.

CINCTA *leonino spolio Jouis inclyta proles*
Dicitur immanes depopulasse feras.
Tuq́; leonino confisus pectore, LIPSI,
Monstra animi longè deteriora domas:

Μίσγων χολὴν ἄκρητον
Κακοπραγεῖ σιδήρῳ.
Καὶ καρδίας δὲ ῥινῇ
Στερεψίφῳ χαράσσει,
Τὰς ἄρτι τὰς μερίμνας
Ευελπίδι τε θέλγων,
Καὶ τὰς ὄπωσθε πάσας
Ευπειθίῃ συνάπτων:
Τέλος δ', καὶ τὸ χεῖρον,
Επὴν ἁμαρτάνῃ τι
Τέκτων νέος γ' ἐκεῖνος,
Μόνοις ἴαψε, τέχνης
Εν αἷς ἔδωκε πεῖραν.

ΕΙΣ ΑΝΑΡΚΕΟΝΤΑ.

Δοκεῖ λίαν Βάθυλλον,
Δοκεῖ πλέον δὲ Βάκχον
Ανακρέων φιλῆσαι.
Συνὼ τοῦ γὰρ εἴτε πίνειν,
Ειτ' οὖν ἔρωτας ᾄδειν,
Η βρόγχον ἢ πάπυρον
Αυτὴν ἔτεγξε Βάκχῳ:
Αλλ' ἧττον οὐδὲ Βάκχῳ
Ηρεσκε καὶ φιλῆθῃ.
Αφηρπάγη γὰρ αὐτοῦ
Και ῥαγίῳ δαμασθείς.

ΦΡΑΓ-

Et æra ſæua tingit
Amariore felle.
Quin & tacente lima
Humana corda radit:
Bonæ ſpeíque plenus
Curas leuat recentes,
Et credula futuras
Opinione nectit.
Sed hoc magis dolendum,
Quòd quicquid ille peccat
Tyro manu fabrili,
In hos redundat, artis
In queis facit periclum.

IN ANACREONTEM.

Multum quidem Bathyllum,
Sed plus amaſſe Bacchum
Anacreon videtur.
Nam ſeu perenne potat,
Ignes ſuóſve cantat,
Aut guttur aut Papyrum
Baccho rigabat. At non
Baccho minúſve gratus
Fuit, minúſve charus.
Nam raptus eſt ab ipſo
Peremptus hic racemo.

Ει λύσαιο τεὴν ἑταῖρε πίστιν,
Ει δύσαιο μολὼν ἐμὴν ἔπαυλιν
Καυστῇ βώλακι ἄρτι συμπαγεῖσαν,
Ες μεσημβρινὸν ἄερόν σε μείνω.
Ευτελεῖ μὲν δ᾽ἀριστάοις διαίτῃ,
Ου στρυφνῇ δέ κεν, οὐδ᾽ ἀπειροκάλῳ,
Αστείῳ λόγῳ, οὐ λαγῷ μιγείσῃ.

VOTA PRO VITE,

Diuis tutelaribus.

GEORGI *optime, tuq; Nicolae,*
Et Iacobe ſimul, Philippe, Marce,
Vos ô deniq; vitium potentes
Felices animæ, quot eſtis omnes,
Tutos reddite palmites ab omni
Labe ſloridulos, tenellulasq;
Gemmas: ne Boreæ truces adurant
Flatus: neu glacie ſecent acuta,
Dira grandinis imbre verberatas.
Exuccæ ſimul aruere vites,
Sicci protinus horruere vates.
Teſtis Ennius, & Pater Cratinus,
Nil vates ſine vitibus poteſſe.

AD

AD FRANCISCVM MOSCHVM.

SI *tuam fidem, Amice, liberare,*
Nostram si pote villulam subire,
Cocto cespite nuper aggeratam,
Cras te de medio die manebo.
Prandebis tenui quidem apparatu,
Sed non illepido neq; insuaui:
Non mœsto lepore, at lepôre misto.

AD ANDREAM HOIVM.

ECQVAM *tibi, Hoi, gratiam* [1] *redandruem,*
Pro [2] *totmodis* [3] *alebriis,*
Tantiq; [4] *copûm rerum opimitatibus?*
Prandi quod æquipondium
[5] *Redhostiam?* [6] *triface non longurio*
Trucem [7] *bisetum* [8] *stinxerim:*
Non celere [9] *Lauricem* [10] *peda cursu assequar:*
[11] *Acceptor haud mihi* [12] *gumia,*
[13] *Picato & vngue,* [14] *mattiis & querqueris,*
Solers [15] *Ityn prædarier.*
Ponam [16] *neronis* [17] *itali præsegmina*
Elixa, tincta sale, herbulis:
Armumq; [18] *subuerbustum opimati* [19] *aruigi*
Spadonis, & Phœbigenæ auem
Sed euiratam & altilem. [20] *adiuuo pyra*
Pauxilla de pauxillulis,

1 Referam. Fest.
2 Catull. Correctore Scaligero.
3 Alimétis. Fest.
4 Copiosarum. Fest.
5 Remibus. Fest.
6 Trienbitali hasta. Fest.
7 Aprũ Fest.
8 Antiquè pro extinxerim. Lucret. & Cic.
9 Leporem.
10 Vestigij. Fest.
11. Accipiter Antiquè.
12 Vorax.
13 Adunco.
14 Malis asperis. Fest.
15 Accipiter Homero dicitur φασσοφόνος.i. phasianos occidens. Iliad. o
16. Robusti. Gell.
17 Bouis. Fest.
18 Verubus vstũ Plaut.
19 Arietis.
20 Addo, Antiquè. Catul.

[21] *Poſto ſed autumno ſalubria:* [22] *hirneam*
Meriq; [23] *calpar* [24] *inſipans.*
Puſilla nil hæc ad tua: vtraq; attamen
Æquis [25] *aginæ lancibus*
Examinentur; vrbicæ tuæ dapi
Præponderabit ruſtica.
Tu [26] *vitulans &* [27] *viriatus, à mea*
Frugaliore menſula
[28] *Repedabis ad Laræ* [29] *nefrendes: dubia ego*
[30] *Deſurgo cæna pallidus.*

21 Depoſito ſucco crudo Autumni. Iuuenal.
22 Pateram. Plaut. & Cato.
23 Scyphũ. Feſt. & Var.
24 Ingerens. Feſt.
25 In qua ſe vertit Trutina, Feſt.
26 Exultans & lætus. Ennius.
27 Robuſtus & valens. Non.
28 Hoius ex Lucilio.
29 Liberos, Feſt. id eſt, Ad tuos lares.
30 Hor,

AD

ΕΙΣ ΥΦΙΛΟΝ.

Θέλει μὲν ἐνθεῖν νωχελεῖς βώζας Μάρων,
Θέλει δὲ Μῶσα Σικελίς.
Σὺ δ᾽ αὖ συβώζας, οὐ σὺ βώζας ἐννέπων,
Οὐχ ἀδὺ Μόσχῳ γαρύεις.
Μυκηθμὸς οἱ γάρ ἐστιν ἄλσος βοῶν,
Γρυλλισμὸς οὐχ ἄδει συῶν.

ΕΙΣ

AD FRANCISCVM MOSCHVM, DE MYSTODOCHIO ARMENTERIENSI publicè aucto atque amplificato.

SIT *domus aucta licet sumptu tibi, Mosche, tuorum;*
Auctior illa tamen munere facta tuo est.
Nam quæ uni tantùm fuerat priùs hospita Mystæ,
*Nunc simul & Mysten Musageten*q; *capit.*
Iure potest igitur per te cognomine dici
Non modò mystodocos, sed quoq; Musodocos.

INSCRIPTIO FONTIS ANESINIACI.

Limpidius nihil est, Hospes, nihil alsius isto
Fonte, leuare sitim, siue lauare iuuat.

IN HYPHILVM.

VENISSE *tardos vult Bubulcos & Maro,*
Vult & Camœna Sicelis.
Tu dum subulcos, non bubulcos asseris,
Haud grata Moscho personas.
Mugitus illi nam boum gratissimus,
Grunitus haud placet suum.

ΕΙΣ ΤΑΣ ΤΩΥ ΡΩΒΕΡΤΟΥ ΟΒΡΥΖΟΙ
Θεολόγου τε καὶ ποιητοῦ σοφωτάτου Επιςολάς.

Χριστιάδας ὅτε μουσοπόλος σέο Μοῦσα προσαυδᾷ,
  Καὶ σοφίην ἀνδρῶν αἰθέρος ἀξιοῖ,
Φειδομένῳ τ' Οβρυζε, καὶ ἀφθόνῳ ἀνδρὶ ἔοικας,
  Δόξαν ἄγων ἄλλοις, τὴν δέ τε σοὶ φθονέων.
Ου σέο γὰρ ζώοντος ἔην προφερέστερος ἄλλος
  Αονίου ἱέμενος καρπὸν ἀποδρεπέμεν.
Ειτε χρεὼ τέχνας ἐφορᾶν, ἄμπνευμά τε Μούσαις
  Ιερὸν, εἴτ' ἀρετὴν, εἴτε καὶ εὐσεβίην.
Αλλὰ καὶ ὣς μνήστειρα φάτις θανέοντα καθέξει,
  Καὶ σύ κεν ὃ σφετέροις δῶκας ἄρριο κλέος.

ΕΙΣ ΠΑΝΑΓΙΟΝ ΣΑΛΙΟΝ.

Ευθ' ἁγίη τοι Μοῦσα πέλει, καὶ ἄλσι τέτεγκται,
  Εἰκότα δὴ Σάλιος, Παναγιός τε κλύεις.
Ος δ' ἀσεβῆ μολπὴν ἅμα καὶ ἀπαταλῶσαι ἀθύρει,
  Οὗτος ἔμοιγ' Αλιος, κ' Ανάγιος τελέθοι.
Ως πρέπει δυσσεβὲς ἔμμεν ἔπος, καὶ σεμνὸν ἀοιδὸν
  Χριστιάδην, καὶ ἄλας κεδνὸν ἄτερθε χολῆς.

IN ROBERTI OBRYSII, THEOlogi & poëtæ eruditiſſimi, Epiſtolas.

DVM *tua Chriſtiadas compellat carmine vates*
Pieris, & cælo nomina docta beat:
Prodigus, Obryzi, pariter parcusq́; videris,
Qui laudes alios, inuideasq́; tibi.
Scilicet haud viuo fuerat te dignior alter,
Qui nemoris fructus carperet Aonij.
Seu ſpectandæ artes, & conſecrata Camœnis
Otia, ſeu virtus, & pietatis honos.
Nec minùs extinctus memori celebrabere fama,
Quodq́; tuis dederas, tu decus ipſe feres.

IN PANAGIVM SALIVM.

Cùm tibi ſancta, Sali, cùm ſit ſale tincta Camœna,
Tu Salius meritò Panagiusq́; clues.
Impia qui contrà laſciuáque carmina ludit,
Hic Halius nobis Anagiusq́; fuat.
Sic verſus decet eſſe pios, caſtúmque Poëtam
Chriſtiaden, puros, & ſine felle, ſales.

IN EVNDEM.

Cùm tibi ſit Panagi, mens ſancta in corpore ſano.
Panygies dici Panagiúſque potes.

Addit se socium; & socios supereminet omnes
Ronsardus, patriæ maximus arte lyræ.
Hos inter, spissę fueram pars ima coronę,
Instar apis thymbras & thyma grata legens.
Ne tamen ista putes leuibus me credita ventis
Nequicquam ex animo deposuisse meo,
Mitto tibi (quamuis in syluam ligna reponens)
Hæc anagrammatico carmina tincta sale.
Flumina sic totum variè diffusa per orbem
In mare pręcipiti lapsa feruntur aqua.

AD AMPLISSIMVM VIRVM
WILLERMVM PAMELIVM,
SANCTIORIS INTERIORISQVE
Consilij Regij Præsidem æquissimum.
ANAGRAMMA.
VVILLERMVS PAMELIVS.
MILLE VIR PALMEVS VSV.

Q*VI victrix ceu Palma vires, ceu Palma, Pameli*
Impositum contra grande resurgis onus:
Quiq; vnus vel MILLE *instar* VIR PALMEVS VSV *es*
Mille iuuas, multis millibus vnus ades:
Accipe fraternæ gratantia carmina laudi,
Accipe fraterna carmina mœsta nece.
Sic mutat fortuna vices, sic gaudia fletu
Temperat, & dulci miscet amaritiem.
Hæc tibi si placeant, si qualiacunq; probentur,
Præmia me studij magna tulisse putem.

ΕΙΣ ΙΑΚΩΒΟΝ ΠΑΜΕΛΙΟΝ,

τῆς Αὐδομαρίων ἐκκλησίας Ἐπίσκοπον χειροτονηθέντα.

ΙΑΚΩΒΟΣ ΠΑΜΕΛΙΟΣ.
ΜΑΛΑ ΣΙΩ ΟΠΙ ΒΟΣΚΕ
ΚΟΠΟΣ Α ΒΙΑ ΩΣ ΜΕΛΙ.

Ερμῆνεὺς τὸ πάρειθε σοφαῖς ἐγράψαο δέλτοις
Τῶν προγίνων σοφίας μνᾶμα θεοπρεπέος.
Μαλα σιω δ'οπι βοσκε. θεόσδοτος ἐστί γε ποιμὴν,
Τῷ κ'οπος ἀδύρρας α βια ως τὸ μελι.
Αμφότερον γραπτὴρ τ' ἀγαθὸς, λιγυρός τ' ἀρητὴρ,
Τὼς διδύμαν χαρίτων σεμνὸν ἄροιο κλέος.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΥΤΟΝ

ἄρτι τεθνηκότα.

ΙΑΚΩΒΟΣ ΠΑΜΕΛΙΟΣ.
ΣΚΙΑ, Ω ΠΑΜΕΛ' Ο ΒΙΟΣ.

Οἱ πρῶτον ἐπέοικε μεμηλότα πώεα βόσκειν,
Α, βόσκεις αἴγλης ἄμμορος ἀσκαρίδας.
Ως ἄρα τοι θρέψαντι πόνων γέρας ᾤχετο φθίγων
Κραιπνὸς ἄτε σκια ω παμελ' ἐὼν ο βιος.

IN IACOBVM PAMELIVM AVDOMARENSIS ECCLESIÆ EPIscopum designatum.

IACOBVS PAMELIVS.
Oues Dei voce pascito. etenim vocis vis [est] tanquam mel.

INTERPRES *quondam veterum monimenta virorum*
Signabas charta splendidiore nota:
Pasce Dei nunc voce gregem: tu munere Christi
Pastor es, & melli par tibi vocis honos.
Nobilis & scriptor, facundus & ore sacerdos,
Sic referas gemina laude perenne decus.

IN EVNDEM recèns mortuum.

IACOBVS PAMELIVS.
Vmbra [est] ô Pamele, vita.

Pascere quem decuit commissum nuper ouile,
Eheu, nunc vermes lumine cassus alis.
Sic tibi, dum meritis dignos decerpis honores,
Ut leuis vmbra fugax, Pamele, vita perit.

ROBERTI OBRISII INSIGNIS THEOlogi & poëtæ tumulus anagrammaticus.

ROBERTVS OBRISIVS.

SVBER ISTIVS ROBOR.

Corporis aßiduo fractus dum membra dolore
Obrisius, vitæ languida fata trahit;
Durat in extremum tantæ succumbere moli
Nescius, ingenij, qui fuit antè, vigor.
Ignea non illum febris, non sæua podagræ
Spicula, non quassans tußis vtrunque latus,

Non

ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΥΤΟΝ.

ΡΩΒΕΡΤΟΣ ΟΒΡΙΣΙΟΣ.

ΒΙΟΣ, Ω ΒΡΟΤΕ, ΣΙΡΡΟΣ.

Σπέρμα δέμας τεὸν ἔσκε, σοὶ ΒΙΟΣ, Ω ΒΡΟΤΕ, ΣΙΡΡΟΣ,
Σπεῖρε μινὸ ἀπείρων γῇ καταθηκάμενος
Ἀσθενὲς, ἀκλεὲς, ἠδὲ βροτήσιον· αὐτὰρ ἐγερσεὶ
Εὐσθενὲς, εὐκλειὲς, κἄμβροτον ἐσσόμενον.

ΕΙΣ ΤΟ ΤΟΥ ΣΟΦΩΤΑΤΟΥ

ἀνδρὸς ΙΟΥΣΤΟΥ ΛΙΨΙΟΥ βιβλίον περὶ καρτερίας.

ΙΟΥΣΤΟΣ ΛΙΨΙΟΣ.

ΛΙΟΣ ΙΣ, ΟΥΓ' ΟΨΙΣ.

Φαίνη λεοντείην ἐπιείμενον Ἡρακλῆα
Τὸν Διὸς, ἐκπέρσαι θῆρας ἀϊδροδίκας.
Καὶ σὺ λεοντείοισι, μάκαρ, στήθεσι πεποιθὼς,
Χείρονα δάμνησαι τῶν πραπίδων τέρατα:

Ἐλπί-

* *Non pituita graues implens marcore lacunas*
Seuocat à Musis eloquiisq; sacris.
ISTIVS *at* ROBOR *tanquam immersabile* SVBER
Perstat, & insanis fortiter obstat aquis.
Donec Cælicolûm tandem dictante Magistro,
Quem penes & vitæ est, & necis arbitrium,
Post exantlatos inuicta mente labores,
Corpus humo tegitur, spiritus astra petit.
Corpus humo tegitur: sed gloria funere maior
Surget, & Aonia laude perennis erit.

IN EVNDEM.

ROBERTVS OBRISIVS.
Vita, ô Homo, capsa est seminis.

SEMEN *erat corpus tibi, ô Homo, vitaq; capsa*
Seminis, hoc terræ credidit ille sator
Incelebre, inualidum, mortale: at tollet honore
Conspicuum, firmum robore, morte carens.

IN ERVDITISSIMI VIRI IVSTI LIPSII Librum de Constantia.

IVSTVS LIPSIVS,
Leonis vis, non visus.

CINCTA *leonino spolio Iouis inclyta proles*
Dicitur immanes depopulasse feras.
Tuq; leonino confisus pectore, LIPSI,
Monstra animi longè deteriora domas:

Spesq;

Ελπίδας, ἠδ' φόβους, κεν᾽ ἀχάρματα, κήδεα τρέψας,
　Ποσσὶν ὑποστῆσαι καὶ τὰ διδαξάμενος.
Μειλιχίης δ' ὀργῆσιν ὅσον νόος εἶξεν ἀπηνής,
　Τόσσον νικῶ εἰκεῖ σοι κλέος Ηρακλέους.
Χ' ὥγε λεοντιάδες βλοσυρώτερος ὄμματι λεύσσει,
　Σοὶ δ' ΙΣ, ΟΤΤ ἀτενὴς ΟΨΙΣ, ἔνεστι ΛΙΟΣ,
Σοι τ' ἰδέη Μούσησιν, εὐφροσύνη τε γελώσης,
　Καὶ χάρις οὐ κεπίης ὑδυτέρη χαρίτων.

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ Ο ΜΟΣΧΟΣ.

ΚΟΣΜΟΣ ΓΡΑΦΙΣ, ΟΚΧΟΣ.

Αἰθέρος ἀμφαίνων τρίβον ἔμφρονα στέρνα χαράσσεις
　Αχρεα τὰν γλώσσης ὀξυτέρῳ γραφίδι,
Οξυτέρῳ γραφίδι γλώσσης κελαδήπιδος, ἀκμὴν
　Αορος ἀμφιτόμου πᾶσαν ἀμειβομένην.
Καὶ πάλι Μουσάων ἀναβὰς ὠκύπτερον ὄχον
　Τοξεύεις ὕμνοις ἀμβροσίων ἐπέων.
Ως ἄρα τις ΚΟΣΜΟΣ τελέθει ΓΡΑΦΙΣ, ἠδὲ καὶ ΟΚΧΟΣ,
　Θέσπια παρφαμένῳ, θέσπια μελπομένῳ.

ΕΙΣ ΑΝΔΡΕΙΑΝ ΟΙΟΝ.

ΑΝΔΡΕΙΑΣ ΟΙΟΣ.

ΟΙ' ΑΔΡΑΝΕΟΣ ΙΣ;

Ψυχῆς ἀνδρείη ἐστὶ σαωτήρος, ἐστὶ δὲ χρωτὸς
　Αδρανίη, χόρτῳ νῶκαρ ἐδόμενος.
Σοι δ' ἐπεὶ ἦν κλήδην χόρτος τε καὶ ἀνδρείη ἴσον,
　Οἱ' δὴ ἔη καὶ ΙΣ ἀνέρος ΑΔΡΑΝΕΟΣ;

Spesq; metusq; omnes, fallacia gaudia, luctus
Obteris, & pedibus subijcienda doces.
Moribus at blandis quantum mens effera cedit,
Herculeus tantum nunc tibi cedit honos.
Namque Leoninum truculentior ille tuetur:
Vis tibi, non visus, IVSTE, *Leonis inest.*
Forma suauis inest, doctisq; exculta Camœnis,
Et Charitum grato gratior ore lepos.

FRANCISCVS MOSCHVS.

Decori [est] stylus [&] currus.

ÆTHERIOS *pandens aditus, intenta piorum*
Corda feris lingua perfodiente stylo,
Perfodiente stylo lingua resonantis, acumen
Ancipitis ferri qui superare queat.
Rursus & inuectus Musarum præpete curru,
Dulcibus eiaculas carmina mysta modis.
Sic decori stylus ipse tibi est, decori tibi currus,
Seu pia sacra doces, seu pia sacra canis.

IN ANDREAM HOIVM.

ANDREAS HOIVS.

Qualis est inualidi vis?

Virtus est animi comes, est ignauia tarda
Corporis: & fœni corpus ad instar hebet.
At tibi virtuti fœnum cùm nomen adæquet,
O qua & quanta viri vis erit inualidi.

ΕΙΣ ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ
τραγῳδίας.

ΑΝΔΡΕΙΑΣ ΟΙΟΣ.
ΕΟΣ ΟΙ ΑΝΔΡΙΑΣ.

Σῆς ἀνδρείαν ποιοῦ
Τέχνης ἀνὴν μεγήνωρ.
Εος γὰρ ΑΝΔΡΙΑΣ ΟΙ
Ου βαθμίδων ἐπ' αὐτῶν
Ελιννύει πεπηγώς,
Πόντον δὲ καὶ κατ' αἶαν
Ο μὲν δραμὼν ἄπλαι:
Ο δ' ὕσερον φορεῖται
Πτερῶν ἀκμῇ πεποιθώς.
Τὰ δ' ἐςὶ γαυρῶντος
Τράγου κρατὸς ἀοιδὴ,
Καὶ ἔπι προστερθέεις,
Ο παρμένοι κεν ἀνδρῶν
Ποτινὸν ἀμφὶ γλώσσαις.

ΕΙΣ ΤΑ ΤΟΥ ΠΙΒΡΑΚΙΟΥ ΤΕΤΡΑ-
στιχα, ὑπὸ Γολιέλμου Σουδωρίου ῥωμαϊστὶ ἐν ἔπεσι μεθερμηνευθέντα.

ΓΟΛΙΕΛΜΟΣ ΣΟΥΔΩΡΙΟΣ.
ΕΛΛΟΓΙΜΟΣ ΣΟΥ Ο ΙΔΡΩΣ.

Ου κῦδος ἄτερ ἱδρῶτος ἐπήρατον, οὐδ' ἄτερ ἱδρῶτος
　Κῦδος, οὐδ' ἐγκύρσας ἀμφοτέροισι μάκαρ.
Ως σύγε, τῶτ' ἱδρῶτος καὶ κῦδος Πίβρακος αὐδῇ
　Ωρεσεν. ὁ μὲν ΙΔΡΩΣ ΣΟΥ πέλει ΕΛΛΟΓΙΜΟΣ.

IN EIVSDEM TRAGOEDIAS.

ANDREAS HOIVS.

Sua est ei statua.

DVCENTIS *ora vis est*
Artis tuæ superba.
Oscilla nam sua illi
Immota non inhærent
Basi in tenaciore:
Sed alterum volatu
Terra mariq; fertur.
Mox alterum feretur
Pennæ vigore nixum.
Hæc sunt, procacioris
Hirci potens Camœna:
Et si quid allaboras
Torno, quod usque viuat
Volans virûm per ora.

IN PIBRACII TETRASTICHA

A GVLIELMO SVDORIO

Latinis versibus expressa.

GVLIELMVS SVDORIVS.

Clarus [est] tuus sudor.

NEC *sudor sine laude placet, sudoris & expers*
Sordet honos: felix, quisquis vtrunque tulit.
Vt tu sudorem cui Pibraca Musa decusq;
Excitat: hinc sudor claret vbique tuus.

ΣΙΜΩΝ ΩΓΕΡΙΟΣ.

Ω ΜΙΝΩΣ ΕΡΓΟΙΣ.

Ω ΜΙΝΩΣ ΕΡΓΟΙΣ! σοὶ καλπίδα καὶ θρόνον εἶξε
Κρήσιος, ἰθῦναι τοῖς ἐνέροισι δίκας.
Σχέτλιος ᾧ σκολόεσσαν ἐκείναο τάρταρον ὄρφνην,
Ὄλβιος ὅν τ' ἄλσει ναίοσας ἐν ἠλυσίῳ.

ΓΟΛΙΕΛΜΟΣ ΟΥΑΡΛΙΓΚΟΥΡΙΟΣ.

ΜΕΛΙ ΚΑΙ ΛΙΓΥΡΟΣ ΡΟΟΣ ΛΟΓΟΥ.

Σεμνὰ μὲν ἀείδοντος ἐπισμαραγεῖ σέο Μοῦσα,
Χειμάρρῳ ποταμῷ ἶσον ἀπορνυμένη.
Φαῦλα δὲ μηδομένου χθὼν μελίκομπον ἔερσην.
Ὡς ΜΕΛΙ τοι, ΛΙΓΥΡΟΣ ΚΑΙ ΡΟΟΣ ἐστὶ ΛΟΓΟΥ.

ΓΥΙΣΛΕΜΟΣ ΚΛΥΤΙΟΣ.

ΚΛΥΤΙΟΣ ΣΤΥΓΕ ΛΙΝΟΣ.

Εἰ βαρὺ νεῖκος ἄγεις, πατραδελφεὸν εὐθὺς ἔειπεν
Ἕκτωρ σὲ ΚΛΥΤΙΟΝ Λαομεδοντιάδην.
Εἰ δὲ λύρην ἐλέλιξας ἀγαφθέγκτησιν ἀοιδῆς,
Αἶψα ΛΙΝΟΣ λιγυρὴν φαίνεαι ἔμμεν ὄπα.
Ὡς ἐπεὶ Ἀπόλλωνι βίην ἐκέρασας Ἄρηος,
Ῥεῖα ΣΤΥΓΕ ΚΛΥΤΙΟΣ, καὶ ΛΙΝΟΣ ἄμμιν ἔης.

SIMON OGERIVS.

O Minos factis.

O Minos factis! sedem tibi cessit & vrnam
Cressius, vt cassis lumine iura dares.
Infelix, quem tartarea caligine damnas:
Felix, Elysio quem statuis nemore.

GVLIELMVS WARLINCVRIVS.

Mel &. rapidum flumen orationis.

Grandia si cantas, magno tua Musa sonore,
Flumen vt hibernum, præcipitata ruit.
Sin labor in tenui est, manat rorantia mella.
Sic tibi mel, rapidum flumen & eloquij est.

GVISLENVS CLYTIVS.

Tu Clytius & Linus es.

Prœlia si misces, patruum sibi vindicat Hector
Te Clytium, Phrygio Laomedonte satum.
Sin citharam pulsas, & dulcia carmina condis,
Tu Linus arguta diceris esse Chely.
Sic, rigidum quoniam moderaris Apolline Martem;
Tu Clytius nobis, tu Linus esse potes.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΟΡΕΛΙΟΣ.

ΣΑΝ ΙΩΗΝ ΜΕΛΙΡΟΟΣ.

ΜΕΛΗ ΣΑΩΝ ΟΡΟΙΣΙΝ.

Ἀμφότερον, μούσης τ' ἀγαθός, λαμπρός τ' ἰητὴς,
  Ἔργμασιν ἁρμόδιον κλήσιος αἶσαν ἔχεις.
ΣΑΝ τε γὰρ ἀλλάττων γε ΜΕΛΙΡΟΟΣ ἔσχες ΙΩΗΝ,
  Νωθρὰ ΜΕΛΗ τε ΣΑΩΝ εἶρξας ΟΡΟΙΣΙΝ ἄχος
Ὡς ἔχοι, ὦ πολλῶν φίλον κάρος, ἐσθλά τε νείμαις
  Φάρμακα νουσαλέοις, ἄσματα ῥωμαλέοις.

ΕΙΣ ΙΩΑΝΝΗΝ ΜΟΥΤΩΝΙΟΝ,

φαρμακοπώλην ἐξοχώτατον.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΟΥΤΩΝΙΟΣ.

ΝΟΜΩΙ ΝΟΥΣΩΝ ΙΑΤΗΣ.

Ἰατὴς νούσων νομῷ, οὐ νόμῳ εὔχομαι εἶναι.
  Οὔτε νομίζω γὰρ φάρμακον, ἀλλὰ νέμω.

FEDERICVS IAMOTIVS.

I, TVERR. FIDVS AMICOS.

QVID *moras nectis Federice? quid stas?*
Parce nunc curis, volucrique vectus
Pegaso sacram pete Pegasei
  Gurgitis undam.

** Mos-*

IOANNES MORELIVS.
Tua voce mellifluus.
Membra sanans præscriptis.

NOBILIS *& vates, medica spectatus & arte,*
Conueniens factis, nominis omen habes:
Mellifluus nam voce tua es, dum carmina pangis;
Ægráque præscriptis membra dolore leuas.
Sic eat, ô carum Phœbo caput, & bona prome
Pharmaca languidulis, carmina forticulis.

IN IOANNEM MVTONIVM
Pharmacopolam præstantissimum.

IOANNES MVTONIVS.
Promtu [remedij] morborum medicus.

ME *remedi promtu iacto, non lege mederi:*
Nam neq; præscribo pharmaca, promo modò.

* *Moschus inuitat; trahit ore docto*
Hoius: inuersum simul huc in omen
Te tuum nomen vocat, I, TVERE
FIDVS AMICOS.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΣΟΦΩΤΑΤΟΝ ΑΝΔΡΑ

Αἰγίδιον τὸν Σκώνδογχον, τὸν ἐκ τῆς ἑταιρείας τοῦ ΙΗΣΟΥ.

ΑΙΓΙΔΙΟΣ Ο ΣΚΩΝΔΟΓΧΟΣ.

ΔΙΟΣ ΑΙΓΙΣ ΟΓΚΩΝ ΔΟΧΟΣ.

Φαντὶ Μεδουσαίων Διὸς αἰγίδα πρόσθεν ἰδόντας
 Λᾶαν ἐφεσσαμένους φριξέμεναι μέλεπας.
Οὐχ οὕτω Διὸς ἡμετέρου σέο μηνύσαντος
 Ταρβαλέην ποιναῖς αἰγίδα δερκόμενοι.
Οὐ γὰρ ἀκίνητοι Μαρπήσσιος ἠύτε πέτρος,
 Οὐ τάφον ἔμπληκτοι, ῥιγεδανοί τε κόμας.
Η δὲ πέλει ΔΙΟΣ ΑΙΓΙΣ ἐποξυτάτων ΔΟΧΟΣ ΟΓΚΩΝ,
 Κνιζόντων ἀργοῖς ἀνδράσι νωχελίην.
Αἰγίδα τὴν ἐνέπεις τελέθει χόλος Ὑψιμέδοντος,
 Ον θαμὰ κηρύσσεις πλειστοβρότοις ἀγοραῖς.
Ογκοι δ' οἱ ἐπὶ θελξίφρονος ἐπλέτο γλώσσης,
 Ηισι ἀμαρτινόους ἐς μετάνοιαν ἄγεις.

ΕΙΣ ΝΙΚΟΛΑΟΝ ΟΥΑΛΛΙΟΝ,

νομικὸν ὀξυδερκέστατον.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΟΥΑΛΛΑΙΟΣ.

ΝΑΙ Ο ΛΟΥΚΙΟΣ ΑΛΛΟΣ.

Ως νόμον ἀμφαδίης ὦ Λούκιον αἰόλα φαντὶ
 Τάγματα κληρονόμων πρόσθε καθεσσάμεναι,
Ως δ' αὖ ἐν ζώων, δνοφερῇ τ', οὐ νυκτὶ καλυφθείς,
 Ουχ ἕτερος φρονέειν Λούκιος αὐτὸς ἔφη.
Ωυτὸς ἐπεὶ νόος ἀμφοτέροις, ΝΑΙ Ο ΛΟΥΚΙΟΣ ΑΛΛΟΣ
 Τῶν, ὅδ' αὖθ' ἡμῖν Ουάλλιος ἄλλος ἔοι.

ΕΙΣ

IN DOCTISSIMVM VIRVM ÆGIDIVM SCONDONCHVM, Societatis Iesu.

ÆGIDIVS SCONDONCHVS.

Iouis ægis ſpiculorum particeps.

FAMA *eſt Gorgonea quondam Iouis ægide viſa,*
In ſilicem verſos obriguiſſe homines.
Non ita, qui noſtri Iouis ægida, te indice, cernunt
Terrificam pœnæ ſuppliciíque minis.
Quippe nec immoti, tanquam Marpeſia cautes,
Nec rigidis hebetes obſtupuere comis.
Hæc Iouis ægis habet peracuto ſpicula morſu,
Quæ fodiunt ſenſus, quos ſtupor vrget iners.
Ægida quam monſtras, diuini Numinis ira eſt,
Quam celebri cœtu præco ſubinde citas.
Spicula, flexanimæ lepor & facundia linguæ,
Qua vetera exoſos ad noua facta vocas.

IN NICOLAVM VALLIVM IVRISCONSVLTVM PERSPICACISS.

NICOLAVS VALLIVS.

Næ Lucius alter.

SIC *legem enodas, fertur qua Lucius olim*
Hæredum varios inſtituiſſe gradus:
Vt ſi viuat adhuc, nec cæca nocte tegatur,
Se ſentire aliter Lucius ipſe neget.
Mens vtriq; eadem cùm ſit, Næ Lucius alter
Tu mihi, at hic contra Vallius alter erit.

ΕΙΣ ΙΑΚΩΒΟΝ ΒΛΑΣΑΙΟΝ
Ἐκκλησιαστῶν λογιώτατον.

ΙΑΚΩΒΟΣ ΒΛΑΣΑΙΟΣ.

ΒΟΛΑΙ ΒΟΛΑΣ ΩΣ ΑΚΙΣ.

Οὐ πολιᾷ γλωχῖνι βροτῶν τόσον ἄψεα τρώσειν
　Ἰὸς ἀνικάτου χειρὸς ἀπορνύμενος,
Ὅσσον ἐπὴν στέθεσιν ὀμφαὶ ἐς ἀνέρος ἔντα δυίῃ
　Ὀξυτόρῳ κελάδῳ στέρνα δαμῶντα θένει,
Εἴτ' ἀγανοῖς ἀγανόν τε Θεὸν, μαλακόν τε τοκῆα,
　Εἴτε κακοῖς τραχὺν ταρβαλέον τ' ἐνέπεις.
Αἴκε μὲν ὧν οἰωνὸν ἀναγράπτοιο μαθύῃς
　Κλήσιος, αἴγε ΒΟΛΑΣ ΩΣ ΑΚΙΣ ἐντὶ ΒΟΛΑΙ.

ΕΙΣ ΑΝΤΩΝΙΟΝ ΜΕΙΕΡΟΝ
τὸν Ἀτρεβαταῖον Γυμνασιάρχην.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΜΕΙΕΡΟΣ.

ΣΟΙΤΕ ΜΩΣΑΝ ΙΕΡΟΝ.

Καὶ σύ κεν ἀμελέρσισι φαλίξεαι ὀψέπος ὕμνοις
　Μέιερε, φοιβαίων ἄξιος εὐλογίης,
Εἴτε φρενῶν ἰδέμεν γόνον αἰόλον ἄδεα τέρψις,
　Εἴτε δοθέντα χρόνον Ῥιγιακοῖσι σχολαῖς.
Σαῖς ὅθεν εἰνεσίαισιν, ἀκοιμήτῳ τε μερίμνᾳ,
　Λαμπρελάτων ἀνδρῶν τόσος ἔβλαστε χορός.
ΣΟΙΤΕ μὲν ὧν ΜΩΣΑΝ ΙΕΡΟΝ θέτο πάνσοφος ἴλα
　Βελγῶν ἀλλυλόγων μαρμαρέοισι λίθοις,
Καὶ παρίοις λιθάκεσσιν ἐπέγραφεν ἔξοχον αὐδὴν,
　Μέιερος Ἀονίης πληθύος ἀγλαΐα.

ΕΙΣ

IN IACOBVM BLASÆVM
Ecclesiasten disertissimum.

IACOBVS BLASÆVS.
Impetus vocis vt telum.

Non ita mortales artus mucrone corusco
Vulnerat, inuicta torta sagitta manu,
Vt tua vox, Blasæe, simul peruenit ad aures,
Perterebrante sono saucia corda ferit:
Seu placidis placidumq́; Deum, facilemq́; Parentem,
Siue malis asprum, terrificumq́; doces.
Ergo tui inuersum si quæres nominis omen,
Impete, ceu telum, vis tibi vocis erit.

IN ANTONIVM MEIERVM
Atrebatensis Gymnasij Moderatorem.

ANTONIVS MEIERVS.
Tibi quoque Musarum templum.

TV *quoque carminibus tandem memorabere nostris*
Meiere, Phœbeo dignus honore frui.
Seu iuuat ingenij varios expendere fœtus:
Seu data Rigiacæ tempora longa Scholæ.
Vnde tot, auspiciisq́; tuis vigilique labore,
Laudibus illustres emicuere viri.
Ergo tibi quoque Musarum de marmore templum
Belgiaci ponunt turba diserta sophi.
Et Pario inscribunt lapidi memorabile carmen,
Meierus Aonij gloria rara gregis.

ΕΙΣ ΧΑΛΚΟΤΥΠΗΝ

ΕΙΔΟΣ ΠΙΝΔΑΡΙΚΟΝ,

ΙΟΑΝΝΗι ΜΟΡΗΤΩι
Τυπογράφῳ.

Στροφὴ α κώλων ια.

Ἔθελω, νέκταρ χυτὸν,
Δίρκας δόσιν, ἀκροσόφῳ
Τ' ἀνδρὶ, καὶ φίλῳ προπίνων,
Εὐκλεῶν Μοισᾶν πτεροῖς
Νεωτέραν νύμφαν ἀείρειν,
Εὔφρονα χαλκοτύπαν.
Ὠδῖσι γὰρ ἐν διδύμαις
Μυδροκτύπου πάλαι Ἀφαίστου τυχοῖσα
Δαιδαλέων λεχέων
Διδύμαν ἀκτῖνα κουρᾶν
Οἱ τέκε πότνια Καμινώ.

Ἀντιστροφὴ κώλων ια.

Ἰδέας ἴσα χάρις
Ἀμφοῖν, καὶ ἰσώνυμος ἦν
Κλῆσις, οὐ γυνᾶς ὁμοῖον
Ἆμαρ, οὔτι μαχανὰ
Χερῶν. κασιγνήτας γὰρ ἄλλας
Ἄγε μὲν ὁπλοτέρα,
Κείνα δὲ παλαιοτέρα
Μυρίον ἔσκε χρόνον. τῷ καὶ σφὶν ἴσος
Οὐ πόνος, ἀλλὰ καθ' ἁ-
λικίαν ἀμφοῖν ἐοικό-
τα σφίσιν ἔργα μεμάλει.

Ἐπῳδὸς

IN CHALCOTYPEN
CARMEN PINDARICVM,
AD IOANNEM MORETVM TYPOGRAPHVM.

Strophe 1. Colon 11.

VOLO,[a] *nectar liquidum, donum Dirces, summè docto & amico viro propinans, illustrium Musarum*[b] *alis extollere prudentem nympham, videlicet Chalcotypen iuniorem. Duplici enim partu, veneranda Camino, potita quondam artificioso cubili Vulcani*[c] *candentes stricturas tundentis, peperit ei duarum filiarum*[d] *splendorem.*

a Suauem hymnum Pindaricum donans.

b Sublimi carmine in cælum tollere.

c Fabri ærarij.

d Duas illustres filias.

Antistrophe Colon 11.

Par erat vtrique forma gratia, & cognominis appellatio, non idem dies natalis, neque eadem ars manuum. Hæc enim altera illa sorore iunior, illa verò hac senior erat infinito tempore. Proinde nec par vtrique labor, sed pro ætate vtriusque, conuenientia illis facta curæ erant.

Ἐπῳδὸς κῶλ. ιγ.

Ἀμφότεραι μὲν ὁμῶς
Αἰθοῖσί τε καὶ ψολοέντεσσιν καμί-
νοις ἐφίζοισαι μεθεῖπον
Πατρὸς ἀγακλέα τέχναν,
Πολιόν τε τυπεῖν
Χαλκὸν ἀτειρέα, πυκνά τε τεῦ-
χειν ἔργματα χειραρδῶν
Τεκτόνων. ὃ καὶ σὺν ἔκληθεν
Τοῦτ' ὄνυμ' ἀθανάτων
Πατέρος ἀγαυοῦ Χαλκολύπαι. μελέτη
Δ' ἀνόμοιοι παλαμᾶν
Σφίσιν ἔσκεν. πρέσβα γὰρ
Ὅπλα δαιδάλλοισα, καὶ τραχεῖαν αἰχμάν

Στροφὴ β. κῶλ. ια.

Ἀγερώχων ἐγχέων,
Θωρῆν τε, καὶ ἀσπίδα, καὶ
Στεῤῥὸν αἰχματᾶν χιτῶνα
Χαλκοχάρμαν, ἐντυεν
Ἀνδρῶν μαχατᾶν θυμὸν ἀμφέ-
πειν ὅμαδον πολέμου
Χαλκεντέος· ἁ δὲ νέα
Κουφοτέραις ὑποκουρίζετ' ἀμίλλαις
Πρέσφορος ἢ πραπίδεσ-
σιν ἀταρβάκτοισι περσμῆ-
νειν κρυόεσσαν αὐτὰν,

Ἀντι-

Epodus Colon 13.

Utraque pariter ardentibus & fuliginosis caminis aßidentes, exercebant insignem artem patris, tundendo ære splendido & rigido, variisq; struendis operibus fabrorum manibus compingentium. Itaque vocatæ sunt hoc immortali nomine præclari Patris Chalcotypæ. Sed dißimilis erat ipsis manuum exercitatio. Nam maior natu arma fabricans, & asperam cuspidem

Strophe 2. Colon 11.

Superbarum hastarum, & clypeum, & scutum, durámque bellatorum loricam ære gaudentem, incitabat pugnacem animum virorum [a] *ad amplectendum strepitum belli ære utentis. Minor autem leuioribus ludere dimicationibus aptior, quàm pectore intrepido sustinere horrendum prœlium.*

[a] Ad committendum prœlium.

Anti-

Ἀντιστροφὴ κώλ. ια.

Πυκινῶν ἔργων τέρας
Ἔκπαγλον ἄθυρε χεροῖν.
Ἔλσε γὰρ τὸν ἐκ μολύβδου
Μυρίων ἴλαν ἐπι-
μαχέων ἀκρογλύπτων τε πεσσῶν,
Πλευρὰ φαεινομένων
Ἐξ. τῶν ἐπισειομένων
Ἀστραγάλοιο δίκην ἁβραῖσι χερσὶν,
Καὶ διακρινομένων
Στίχες ἀϊξέσσοισιν ἔφεισ-
σον ξυλίναις ἐπὶ πλαξὶν,

Ἐπῳδὸς κώλων ιγ.

Οἷά περ εὐθυμαχᾶν
Ἀνδρῶν στρατὸς ἄπλετος ἐγχείαισι φραισ-
σων. ἐπεὶ μὲν ταξίωθεν
Ἀντία τάξιν ἕκαστοι, δεικ
Τότε δὴ τότε τῶν
Μαρναμένων σαφὲς εἵπετο τέκ-
μαρ, χερσὶν ἀριστοπόνοις
Ἄντα τυπτόντων ἅμα καὶ
Τυπτομένων. ῥέε δὲ
Τόκα μὲν ἀπ' ὠτειλᾶν μέλαν αἷμα σφὶ, τό-
κα δὲ παμπόρφυρον, εἵ-
ματα ῥαῖνον, καὶ χέρας
Ὀβρίμοις ἀνδρῶν, ἀμώμητόν τε χαίταν,

Antistrophe Colon 11.

Ingeniosorum operum prodigia stupenda lusitabat manibus: coegit enim infinitam multitudinem talorum plumbeorum, oblongorum, summaque superficie insculptorum, & latera sex ostendentium. Quorum versatorum manibus teneris, instar Astragali, & selectorum ordines, horrebant in tabulis ligneis benè politis,

Epodus. Colon 13.

Ut ingens exercitus virorum cominus præliantium horrere solet hastis. Postquam autem in acie steterunt suo quique ordine, tum verò, tum manifestum signum apparebat pugnantium, manibus operosis cominus ictus inferentium simul & excipientium. Fluebat autem iis sanguis è vulneribus partim niger, partim omnino purpureus, respergens vestes, & strenuas manus virorum, & eximiam cæsariem.

Στροφὴ γ. Κῶλ. ια.

Βροτολοίγων Αρεος
Οἷα στρατιῶν ἔπει' αἰ-
εὶ πόνοις. οὐ μὴν ἐπακτὸν
Εχειν αὐάταν χρέος,
Αλλ' ἦν σιδηρειτῶν ἀγώνων
Αβλαβὲς ἀντίτυπον.
Λίαν δὲ σαφῶς ἰδέμεν
Ευμαρὲς ἦν ἅμα πρόσσω καὶ ὀπίσσω
Στίγματα τραυματιῶν,
Ανά τε γνῶναι τὰ καὶ τὰ,
Πράγματα φαῦλα καὶ ἐσθλὰ

Αντιστροφὴ κῶλ. ια.

Μερόπων παμποικίλων.
Η θαῦμα τὰ πολλά. δεδαι-
δαλμέναι καίπερ μελιγδού-
ποις ἀοιδαῖς εὐκλέες
Αλκαὶ σκότον χαλκοτύπας ἔ-
χουσι πολλοὶ δεόμε-
ναι, μνάμονες οἱ δὲ βροτοὶ
Οτι ῥοαῖσι ζωγράφοι Μοισᾶν γέγραπται
Χαλκελάτοισι τύποις.
Επὶ μὲν πνέοντα γᾶν τε
Καὶ κατὰ πόντον ἀεὶ

Επῳδὸς κῶλ. ιγ.

Μαρτύρια φθιμένων
Ζῶντε σοφῶν, ὅσα Πλαυτίνου τέχναις

Ηλθε

Strophe 3 Colon 11.

Qualia ferè accidere solent in[f] *laboribus exercituum Martis, perniciem mortalibus afferentium. Nihil tamen detrimenti res ipsa inferebat. Sed erat innoxia imago ferreorum certaminum. Porrò admodum facile erat apertè cernere, à fronte & à tergo stigmata vulneratorum, & legere hæc & illa, id est, proba & improba facta*

f In prœliis.

Antistrophe Colon 11.

diuersorum hominum. Enimuerò multa sunt admiratione digna, vel egregiæ virtutes, quantumuis ornatæ mellisonis carminibus, densis tenebris circumfunduntur, si chalcotype careant.[g] *contraque memores sunt homines eius rei, quæ*[h] *fluentis Musarum iuncta, typis æreis insculpta est. Adhuc spirantia terra mariq; volitant*

g Doctorum virorum scripta memoriæ sempiternæ cōsecrat & commendat ars typographica.
h Ab eruditis poetis carmine celebrata.

Epodus. Colon 13.

tum viuorum, tum mortuorum sophorum monimenta, quæcunque Plantini arte

Ηλθε θαητὰν ἐς αἴγλαν.
Ου φθίνει, οὔτε τυφλοῦται
Λογίων, καὶ ἀοι-
δῶν πόνος, ἀλλὰ μόεργυ ἄμοργι
Ζώοντι χαρασσόμεναι.
Τᾷ τεᾷ λιο; Μόρητε
Μουσόπολοι σελίδες.
Μάκαρ ὅγε Σκώνδογχος, κορυφὰν σοφίας
Απ᾽ ἄκρας ὅς κε δρέπων,
Σφετέρῳ μόχθῳ λάχοι
Φερτάταν αὐχὰν, καλῶν ἔργων ἄωτον.

ΤΕΛΟΣ.

prodierunt in lucem admirandam. Non perit, neque cæcis tenebris inuoluitur oratorum & poëtarum labor: Sed mortis exortes viuunt, impressæ tuo prælo, Morete, paginæ Musis excultæ. Felix Scondonchus, decerpens cacumen è summa sapientia; qui tuo labore, amplissimam gloriam, rerum præclarè gestarum præmium, consequetur.

FINIS.

Errata sic corrige Lector.

Pag.2.ver.7.lege ΑΙΧΜΑΝ ΔΩ
4. 1. *lege* ἀγάνορι
4. 6. *lege* θαρσεύντων
10 22.*lege* ἀλάπαξιν
18. 22.*lege* δελιχεῖτι
19. 27.*lege* genens, *progignens.*

Pag 21.*ver.*6.*lege* rugitu
52. 25. *lege* ἀπυζομένων
58. 5 *lege* deleta
76. 20. *lege* κρίσιν
121. 14. *lege* mista
124. 12. *lege* ΓΥΙΣΑΒΝΟΣ.

APPROBATIO.

In his Federici Iamotij Medici Poematibus Græcis atque Latinis diligenter elaboratis, quod S. Rom. Ecclesiæ, Cath. religioni, vel bonis moribus, vel Regiæ Maiestati contrarium est, inueni nihil: & propter carminum elegantiam & vtilitatem digna videntur, quæ imprimantur, & à studiosis legantur. Datum Antuerpiæ anno, 1592. 13. calend. Iulij.

D. Henricus Sibertus Dunghæus, Sacræ Theologiæ Doctor, Cathedralis Ecclesiæ B. Mariæ Virg. Canonicus, lib. Censor.

Svmma Privilegii.

REGIS priuilegio cautum eſt, ne quis citra voluntatem Ioannis Moreti, Typographi Antuerpienſis, librum cui titulus eſt, *Federici Jamotij Medici Bethunienſis varia Poemata Græca & Latina*, intra ſexennium vllo modo imprimat, aut alibi impreſſum in ſuas ditiones importet, venalémve habeat. Qui ſecus faxit, præter librorum omnium aliter quàm ex dicti Moreti voluntate impreſſorum confiſcationem, pœna triginta ſex florenorum quotieſcumque id fecerit, multabitur: vt latiùs patet in ipſo diplomate dato Bruxellæ, XXIX. Iulij, M.D.XCII.

Signat.

J. De Buſchere.